

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب جواهرالعلم

مؤلف محصل الاسلامی

مترجم

شماره قفسه ۷۷۷۹۷

جمهوری اسلامی ایران

شماره ثبت کتاب

۲۰۸۹۶۲

سید محمد
جاودانی صاحبزادگان

انفکرت عوفه
دش

۱۷۷۹۷
۲۰۸۹۶۲

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب جاویدالنام

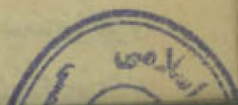
مؤلف فضل الله اشترآبادی

مترجم

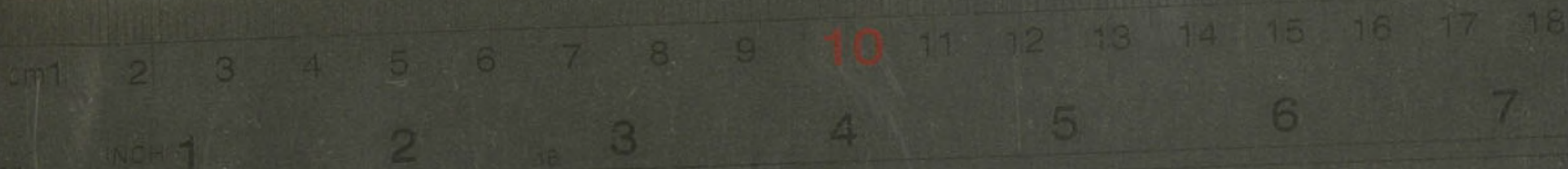
شماره قفسه ۹۷۷۹۷

سید علی
جاویدالنام از غار امانت
در شهر نام مونس و دلداران

از علم کبر معارف و حکم و سیاست
و شرف و قدر و در کتب و علوم و فقه و سنت
و تقیید و هنر و مذهب و اخلاق و فقه و سنت
و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام و کلام

۱۷۷۹۷
۲۰۸۹۶۲

كتاب التحقيق في معرفة خلق الانسان

في الاستواء وحلة العرش وفي اعداد معين اعداد الركعات وفي
 الاحاديث القدسية وخلق الترحم في تحقيق منازل القوم والبرج
 والدرجات مع ما به في دوو وخلق في انبائها في معنى كرسى وبيان خبر
 في الطواف والخلق ورج الاسود في خلق الحيوانات في
 توحيد الحروف واستحقاق من اللعب وفي اوقات الصلوات و
 الحشر وقسطا الميعاد والصلوات الوسطى في اشتقاق الكلمة
 من اللعب وطلوع الشمس من مغربها في ستة ايام تقسيم ساعاتها
 على اعداد الكلمة في ترديد الحروف على اعداد الركعات الصلوات و
 عقد سبع عشرة ومئة شتر واحد عشر ووحدة نام الف وكررتها
 في تضمن كل حرف معنى الفاتحة وجميع القرآن وبحث الصلوات واعداد
 الانبياء في اثبات كلام الله تعالى غير مخلوق في اعداد الكلمات و
 تقسيمها والتشديد وعقود الاصابع فيها في توحيد حقائق الكلمة و
 علم آدم الاسماء كلها وترديد الركعات على الكلمة والتسجدين والتشهد
 في الحج والطواف واعداد مقامات الانسان وتقدم كلام الله وطلو
 العراج في ان مثل عيسى عند الله كمثل في حجة الميعاد والمقصود
 عنها وكيفيتها وكتبها في ستة ايام في تشهد الله انه لا اله الا
 هو والملائكة واولو العلم قايما بالقط في ترتيب القرآن واعداد
 الركعات وتعيينها في ام الكتاب واتم القرآن وانه فاتحة الكتاب

في الفعل الوجوه والرفق وتس القرآن في ثني تقديم بعض الاعلام
 على بعض في الوضوء ولفظ وجه الله ودابة الارض وفضل التراب
 في بقا نفس الانسانية وتعيين الانبياء المسيح وهم في معرفة
 الله ومعرفة النفس في حقائق الحروف وكونها من صفات الله تعالى
 في الصلوات والتشهد وصلوات الميت والحج واسم الله على
 النرج والحسن والابدال وتبديل السموات والارض واربع ايام
 الجمعة الشهداء في الحسن والعشق والمحبة في خلق الانسان
 وطلون القرآن في قدم الكلام والسؤال عن ماهية الماء والارض
 وغيرهما في نقط انبائها اصل الحروف وفوايد اختلاف الاسماء
 في ستة ايام والرام يهود وطلوع الشمس من مغربها وخلق
 الآخرة وذكر الجمع وخلق دوو والمخشر في حقيقة ابتداء الكلمات اصل
 اصل اول اول البتة البتة ابتداء بحث حل في خلق العين
 وتقسيمها على الساعات في وضع الساعات على هيئة العين وبحث
 سبع ايام في الترحم وحواء في معنى كن وجوه في حقيقة
 الانسان في خلقه الانسان وخلقها في خلق الانسان وفي بيوت
 الخلقة وصفاة معرفة الحقيقة في خلق بعض الحيوانات على خلقه
 الانسان في احاطة الاسم الاعظم في كمال طمنا وجورا و
 في كتب التحقيق والعدل واتباع الظلم في وجوب طلب الواجب
 في حقائق ايمان الدخان والمراد منها في الوضوء والدخان و
 تناسبها في اختلاف صور الحيوانات في الخلقة في اول وادم
 وحواء وما يتعلق بهما من العرش وغيره في اول الخلقة ورؤية آدم

في السماء الدنيا في حقيقة السجود لآدم في حكمة اعداد السجود
للسيطان في حقيقة من فوائد الكلمات المطلوب في الوجه وحكمة بقائه
في سجود القامة في الحروف المتشابهة في سجود آدم في عبادة الله
قبله في سجود استيلاء في الكلمات الشاملة على جميع المعاني من الحقائق
المبدئية والمعادية وفي خروج من الجنة والمعراج وسدرة المنتهى
وغيرهم في نزع روح في حكمة في كيفية حل في دم في سدرت
المنتهى في فضل بعض حصصه وعلى بعضها وفضل الموضع الذي خلق منها
ذلك العضو في توحيد الصورة والمعاني في توحيد الحقيقة وكثرة
مظاهر في تعلقات البروج الى الغنى واحدة في ملكوت السموات
والجنة في النور الواحد المتجلي في الانبياء في قوت في دم في سجود
لآدم في دم في العرش والادم في الرحمن على العرش استواء في
ثمانية احوال في عشر وسدرة المنتهى وفي الجنة في الاكل والشرب
وفضلها وتبسيط ما في الجنة في ان الاشياء متصلة بوجود دور
في ان وجود الموجودات وجود الحقيقي وان لا يالم عن انفصال
بعضها في الجنة والكعبة اتها مثال وفضل على الملائكة في جبرئيل
الاولا وحاصل الكمال وان الكعبة مثال في نزول الملك في سدرة
نزل الملائكة وفضل عليهم وامامة جبرئيل في ان الكعبة مثال ونور
الذي تجلي فيه في حل من تراب والاشنان من نطفة في تمام اسرارها
ومنع المشركين عن الكعبة وشق الحجر الاسود في حل اعضاده
من المواضع وطلوع الشمس من موهما كل شيء ياكلك الا وجه الكعبة
والبيت المقدس والاسم الاعظم وسجود الشمس في الكامل في

الترحم وما يتعلق بها في المعراج وما يتعلق به وما يتعلق به
في الكلام على لسان الحقيقى للهداية في تيمم تحت الترحم والعرش
والكرسى وخلقة الانسان والاقم في نسبة النساء والصلوات
في الجن خلقه من قبل من نار السموم ومعرفة الله تعالى
في احتياج والى تاية في الحواء والكرسى وما يجلبها في تقديم العلم
على وجعل مظهر الكلام في اعلام في دم في اخذ علم
دم في اعداد السجود للشيطان في كمال في دم في دم
في تسبيحات درجات الافلاك على اعلام في احراق الشياطين
وزينة السماء الدنيا في اقتسام الدرجات على الجهات وحصر الابرار
على ثمانية وخمسين في المعراج والجنة والجزا والدرجات وما
يتعلق بها في حكم المعراج وتبدل الارض وخلق السماء في المعراج
بالنوم ودخان مبين في يوم كان مقداره خمسين الف سنة
في كيفية الرويا وخلق وسدرة المنتهى والجنة وانهار في توحيد الامم
والمسمى ونيل الجنة بالعمل الصالح والخلود فيها في اسباب و
سبل الصلوة الى السماء وشطاعة النبي في الرويا وتبدل
الارض وانبات الجزاء بعد الموت في السماء وسر في
في اسباب المذكورات واسباب الدرجات والدرجات ونيل
في عود الارواح الى الاجساد في الآخرة والحشر
في اهل الجنة والحواء والمتقوا في ابواب الجنة في المبدأ
والمعاد في اهل الجنة والحواء وسبح في رفع الاجتلاف في
في كتابة الوجه وميل الطبيعة في كتابة الوجه وانهار الجنة وما يضا

اليها في اسباب الورد فيها في السجود وابواب الجنة في انوار
جنتهم في معنى ستة ايام وكان حرسه على الماء في غشاء السماوية
الجنة في صورة القرآن من البقرة الى ق في المرام والحجاب
في يوم الجمعة ومعجز المسيح جعل الشيطان عن الخلقة في المراد
والبرش في مفيض الدرجات ودقائق في تباب اسرار مع
الصلوة وكاف ونون في فضيلة الحروف على بعضها في العوالم
في تقسيم الافلاك وانها مدركة وتبدل الارض في وضع الافلاك
في ذاة القوة لازلية وضاعتها في روية الله تعالى في كلام
الله تعالى في فيما يصدر عن القوة الازلية في روية الجمعة في
صدور كلام الله في المفردات انها من صفات الله تعالى في اسم
اعظم في حقيقة كلام الله تعالى في نزول الله تعالى الى السماء الله
في توحيد القوة الكلمة وفي افضل تراكيب الكلام في اسباب الظن
في الكلام انه صفة المتكلم في الكتاب ودلائلها على الكناية
في الكلام في المسيح فيما يتعلق بكشف الخواص في الاسم
المسمى في علق اقم الولد وشهادة الرجلين في لفظة الله
في الذبح باسم الله والاسم المسمى في تعظيم القرآن في ذاة القرآن
في الصلوة في حقيقة التروية في الكلمة والصور ولن تحرق الارض
في خلق القرآن بالعرش في دلالة الكناية على الكلام في كناية
التي في مرات كلام الله تعالى في الكلمة والاسم اعظم في نزول
القرآن في ذكر اسماء الحروف في اسماء الله ملك الكلمة
في المفردات الحقيقة من القرآن في تقديم الاسم والمسمى في

القرآن

القرآن والغرفة في توحيد الكلام بلا تقدم وتأخر في تكلم الاله
وبالامانة في الاشياء انها كتاب الله في الاصل الاسم الاعظم
في القوة الازلية والكلمة والاصوات في خواص مكررات الحروف
في نقطة الحروف وتوحيد الاسم والمسمى في تقديم الالف على
في سجدة التلاوة وتوحيد الاسم والمسمى في الكلمة انها لا
عن الله تعالى في ذكر بعض الحروف التهنيت في بيان لام الف
الصلوة والصلوة الميت في دلالتها على الحج وكسوة حروف الكبر
في اسمية الاسم في استعاذه وبسم الله وفاتحة واحد الاله
في لفظ وانزل القرآن عليه في السين انه واقع الاسم في
اختلاف القرآن واشتغال على الكل في دلالة الكلام على المعاني
وتوحيد في الحلال والحرام والكلمة باب ميراث وما يتعلق
بها باب الزكوة والخمس وما يضاف اليها باب
الحدود وما يتعلق بها باب الحج والعمرة وما يضاف اليها
باب الجهاد وما يتعلق بها باب الصوم وما يتعلق بها
في المسائل المتفق وفي الاستواء العامة في المحكمات والمشتبهات
والترد في نزول القرآن جملة واحدة الى السماء الدنيا في
القرآن وفضل على القدسية في الكلمة والمظهر وقدوم القرآن
في علم بالعلم وسواد الاعظم في بيان الله نور السموات والارض
في تقسيم سبع على اثنين واثنين في فضل القرآن على النبي
في وجوب الصلوة بالاحاديث القدسية في المسائل المتفق
والعشق وميلان الطسعة في كمال التوجه سليمان وفي الشجرة

في القواعد الشرعية انما معقولات في تركيب الكلام وفي
 المذبح في اخراج ذرية آدم عن ظلمه في الم شرح لك عدد
 كلام الكامل وفي سواد الاظم في عين الجواهر وسدرة المنتهى
 في معرفة الله ومعرفة النفس فضيلة الدركي والعربية على سائر اللغات
 في ربح الكعبة في آخر الزمان في حكمة التكليف وحاصل العبادة
 في تقليد والتحقيق في الزوج والعوض في الكعب والجزر الاسود في
 توجه الكعبة من بيت المقدس وجوبا في تناسب الكعبة والصلوة
 في فضل التراب على باطن الغمام وشرف الكعبة في اتم القوى و
 الارض وفي اتم القوى وتعود اليها في تسمية الكعبة و
 في اعداد الانبياء وتقسيمهم عليه في ميراث الارض في التراب و
 آدم عدد السنين وفضل ذي الفضل وتسمية القيمة في المسيح
 الحجاب والمنبر والامام في الخطبة والشهادة في العتيق اهل
 النار ليلة الجمعة في صلوة الوسطى وقوع الجمعة في سواد الاظم
 في صلوة وفي اعداد الركعات الصلوة على اعداد الكلمة في فضيلة
 الا و صلوة العج في اختلاف ركعات الصلوة في الركوع وفي الا
 و ركوع الوتر في رفع اليدين عند الاجام في التسليم وفي التقلب
 في صحيفة في حكمة الاعداء مثل السبعين ونحوه في حكمة الاربعين
 وفي الخطاب مع اهل الاربعين في الخطاب مع اهل الاربعين في
 الحباب الكلية في كمال الانسان في اشراط الساعة ونحوه في
 وآية الارض في طلوع الشمس من مغربها في خلق الاشياء و
 وتغيرها لانه احسن تعويم في قول المسيح مع الجواريين وماء

في الانجيل

في الانجيل في عيسى بن مريم في قدرة الكلمة في الوجود
 في عقد الاصابع في المعاصيل والاصابع والخاتم والاس
 في منقول عن مكتوب الفقيه الحسن البازي في مع في آخر عمده تم

جمع
 ٣٤٤

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَبِالْعَوْنِ وَعَلَيْهِ السَّلَامُ
 از جمیع اطراف که بکعبه می باید کردن حکم حدیث نبوی که خلق الله تعالی
 را اس آدم و جنت من تربة الکعبة و صدره و ظهره من ارض البیت
 المقدس و بده الیمنی من ارض المشرق و بده الیسری من ارض المغرب
 و قدیم من ارض مصر و قدیمه من ارض الحجاز و رأس وجهه خود
 بدان طرف کردن که موضع خلی راس و جبهه دست و بعد و علی کاه
 قدیم حکم تغیب و کاهی به حکم خیر تغیب و سه امد و هر عسری که
 خواندن خواندن قد بار و کوع و قد بار و ات و دو و خود کردن
 چنانکه قاعده است و در روز چهارم که روز خلی دست به بار امد و دو و خود
 بخانی لغت طاک که قسح الملائکة کلهم اجمعون الا ابلیس ابی و انسکبر
 و کان من الکافرین کردن که طاعتیم آن اسما از دنیا ف جیلان
 است و هم آه که مخلوقه که در شمع اینجا بود با پنج آمد و برین تفصیل بود
 عبادت که در دست که قسح الملائکة کلهم اجمعون الا ابلیس ابی و انسکبر
 کان من الکافرین قال یا ابلیس ما مکنک ان تسجد لا خلقت بیدی اکر
 اتم کنت من العالین قال تاخیر من خلقی من نار و خلقت من طین قال

فان

فانخرج منها فانک ربکم و ان علیک تعقی الی یوم الدین طاعت است
 که قابلیت علم کلای خاک دارد و در باد و آب و آتش این قابلیت است
 و شما دهرت که سه پناه و سه برق من ظاهر کرد که من و علی
 صد جن که مراد از حدیث این است که کلای با سمیت جمیع انبیاء رسیده است
 و صفات قدیم است ملک لم یزل و لا یزال است و بعد و آن سجده
 می باید کرد و باجم جمیل و تم حکم است آمد و پنج من را با طاعت خاک
 کز بار و دو پناه کز بار و در روز چهارم که روز خلی دست تا سه که تمام
 باک آن است که صفات است است و جمیع کتب عبادی را شامل
 و حکم المومنین کل امن بالله و ملائکته و کتبه و رسله و اجبت
 ایمان بهد آوردن و در شش روز و شش شب که عبارت است از
 بارت است و یکبار است که پنج تغیب طاکت من روی درین
 کرده می باید کرد و در روز و شب جم که بیت و چهار است و یک
 پیک می باید کرد تا سه که تمام شود بعد از سه که در صفات
 است پس یک هفت که عبارت است از هفت شبانه روز شش بار
 است باک هر موجودی که دست شش است دارد و هر جهت آن موجود
 و از طرف خود در است و در که زمان وجود آن موجود است
 قال و هم جانی جبریل و میکائیل و ایزد و فعال یا محمد هذه الجمعة یغفرها
 علیک ربک فکون لک عیدا و یا علیک بن یحیی و هو سید الانام
 و یحیی ندوة یوم القیامة یوم المیزان و در روز قیامت یوم المیزان
 می خواند که بر سینه ایام تم استوی علی العرش زیاد کرده شده است تا
 مثال هفت شبانه روز و در شش بار است باک هر موجود

است که

بحر

تمام شود و هر

چون نیست چهار
ساعت است

که شش جبهه دارد و در قیامت که همه اجساد خود را به جهت او بر نهان
 مت منقسم با چنانکه رسول هم قد استدار التمران علی بنیه بیست و یک
 علی سیات هر بود که دو سمت و آنک جیل هم هم در حرات او و به جهت
 آنکه هم در خلقت و نفی است و حرات مخصوص است به بودن و در
 و در زاد و احتیاط طوق در کردن است که در آن طوق است و در است
 و هم همین حال که غایب و در است پس در اجماع حرات شد و در حرات
 که در جیل علی و بوجی دیگر الرحمن علی العرش استوی از پیش در خواست
 از خل کردن طما انزلنا علیک القرآن لتشقی به تذکره لمن یشی
 تنزیلا یعنی خلق الارض و السموات الغنی الرحمن علی العرش استوی
 معلوم شود که در است که استوی که در خلقت او ظاهر شود و
 استی او با که معنی طریقات است در دست باشد که تالی و است و انزلنا
حافین من قول العرش زیرا که سجد للملائکة کلهم جمیع الانبیاء
 و در رسول هم در شجاعت گفت خدا در حسن و در حسن و حسن
 در است که تالی از قه او لاج و طهارت و گفت رایت ربی فی حدی
 پس خدا در حدی که صفت استی خدا در دو حدی دارد و یکی که در طرس
 بگذارد از هفت طوق او که است شود و بشکافتن موی خرق و هر یک چهار
 طرسه طر با تا بر طرسه عوز بگذرد از هفت طوق او که هر طر چهار طر با چنانکه
 است طر با چنان و معنی الرحمن علی العرش استوی بدان و به معنی و در صیغ
 طلب کن که در را دیدم در حسن که دست بر میان هر دو شش زمین
 نهاد چنانکه سردی او بسینه من رسید و سوال کرد که فیم یخضع الملائكة
 یا محمد تا و اگر گفت بعضی و احکام او و در تعالی خود را به هر آنان نمود

فرمود

دارد که

بوجی

چهار طرسه

نامعلوم

تا معلوم شود که در شش است و الملائكة حافین من قول العرش بیست و یک
 معنی الرحمن علی که راست با ستاد که در صفات قدیم است بر شش او
 بلا زیاده و نقصان چون این معنی تمام شد که استوی او بر شش است و
 که کتاب فی السموات و ما فی الارض و ما بینهما و ما تحت الارض تحت الارض
 گفت تا آسمانها نیز داخل باشد تحت الارض درین آیت و از خل هم و
 و در وطن او بر همه اشیاء آسمانها که همه یک وجود اند و ازین
 روش و در است از طرسه و بطرسه همه اشیاء بر و است که در است
 که در راجحان و معنی یوم تبدل الارض و السموات در باب که است
 مسماست و از هر موجودی که است این طوقی ظاهر است که چون هر یک یک
 آید بر همه باید بعضی ازین سه کار و ظاهر شود که اعداد در کلمات
 من واحد و معنی هر آیتی که خواهی بخوش چنانکه گفته شده است تج و اخر
 القرآن علی حرف در ضمن او مندرج با چون قطع نظار شکل و در او
 کرده باشد این است انطقنا الله الذي انطق كل شيء و معنی آن
 من شئی الا یسبح بحمده در هر کجاست است خواندن سبح الله لمن حمد
ربنا لک الحمد ملائكة السموات و ملائكة الارض و ملائكة ما بینهما و ملائكة ما تحت
 من شئی بعد پس در است که بار این را باید خواندن کل
قد علم صفة و شجاعت بر طرسه ایشان بگذرد و طرسه در راجحان و ملائكة
 یطیر بحمده الا اتم انشاکم ما و طرسه الکتاب ای فی الوجه لفظ که گفت وجود
 در شجاعت علی و از روی خل وجود او و وضع ل دارد و بدست خود که خرت
 طینه آدم بدی که مراد ازین است که در و بر قه درج تا به خود بنوست
 جیل هم ازل مطالعه کرد با هر حدی که خدی ذی العرش مبین نظر

الرحمن استوی

غیر الارض

بجهت آنکه عباد ایشان را
 در راجحان ایشان را
 صفات طرسه

من شئی

ثم انما في هذه الآيات في قوله وادبرنا عن ان دره دره
الملك مثل سنده بود بکتابه و در آیه این جهت معلوم او و اما ملائکه شده است
دره دره است و روی و رسته که در حق را سجده کرد بعد و دره
و است که با آدم انما هم با سنانهم تعلیم یافته بودت و نمود که روز قیامت
ش خدا ظاهر شود چه که در روز قیامت خدا جل و کرده است و سجد الانام است
است که روز قیامت چشم را سرمد کنند که چشم آن روز و در بر می آیند
که چنان دره حرات آورده است و جامها سفید باید پوشید و ستر عورت کنند
الاق وید ورجل که علامت است که است که ایست و بعد از آن خطیب دو
خطبه بخواند یکی بجهت است که و یکی بجهت است که اخاتم که انسان اهل
الجنة و بی غار سبی درستی و در لغت فارسی چهار که ظاهر است که با چا
زکات است که کف مراد است از آن که محض گفت و بالا تر از این مضامین است
که سجد و ملائکه و مظهر همه انبیا و اولیا و صلی شد که خطاب علی شرف
گشت و علم کلی از آسمان اول باور رسید که انما هم با سنانهم و آنچه
با و میکند که حق را در آسمان نیست می باید رسانید و چهار جو آینه انبیا
که است که در شب حج رسول هم نمود که از زیر پشم بیرون می آمد بعد از آن
و نمود و خض علی خمسون من و قد همین معنی است و و لهد راه نرسد او
یعنی خدا را نرسد یعنی در کسوت بشریت خدا سجد بوجه آلاء او که مقام
و دوستی است که رایت ربنا فی هذه طوطی است انبیا و ملک و ملک و نبات
و جماد و طبایع و موجودات و در عالم خاک و بشریت دارند و عاشق
او آیند و کرد که خاک در طواف اند هرگاه که آسمان که معرکه ملک است
در طواف با بگردم که خاک و در ناچار ساکنان سموات و در طواف با

و بخواند

و میخواند که بجهت نام و تعلیم است که ای بر آمده و مظهر شده است بر آید بخت
این معنی جمیع اشیا داریم در گوشت و این معنی بجهت موجودی است که
نیت الا عالم خاک را و بعد از آن آب و بعد از آن باد و بعد از آن آتش را که
چهار طایفه که هر که و و ظاهر شده اند و در آسمانها بالقوه این شکل است
همچنانکه در کسوت است و گفته شده است و از تقسیم فلک تقسیم همه افلاک که
طوکه نسبتون در لغت فارسی است حاصل است اما بجهت بالقوه افلاک را این که
بالفعل در عالم حاصل است خاک و باد و آب و آتش بنمود پس جمیع اشیا چه
یک و با و از طقس و خطس همه اشیا بر و که خدای را که در سینه مظهر
اوست و در جمیع اشیا چون چنانکه از حق استیلا است که همه اشیا رسیده است
و از حق ظهور در همه اشیا بجای کرده است و مجموع اشیا بالقوه و بالفعل
اوست که در آن زمان نمود و این جاعلی فی الارض خلقه که طیفه فایم مقام
با و از آن فرمود علی حق و همه اشیا بحقیقت اوست و عزت خدا و همه اشیا
بدین معنی شده است پس همه او با و بیگو که در آری چه در آسمان است
بهین معنی که عتبه موضع خل را اس و جبهه است و بیگو بجهت این خواهد بود صورت آدم است
که در سینه و دیگر همه خواند تا رسول هم نیامده موضع یک خشت از قصر
مانده بود پس بیگو رسیده با و این معنی در انداد انبیا که بر آید و بیت
چهار هزار اند گفته شده است و این الواح که پنج بوسی هم و او موسی
آن الواح را بشکست بوجهی قسمت و است که تا بر طقس منقش نگردد و مکتوب
شود و علامت است که است که ای ظاهر مکرر در سینه و پس سران
از نهایت کمال با و از نقصان که و انشرفت الارض بیخورد بر آنها و در
الکتاب فتن که است و حق قی را نور خواند یعنی بشکافت زمین و جبهه و

و آدم
و حلی

و صورت آدم است

و این را

شهریاد

21

بایشان

دارم

المختار

4

حوالہ

تاریخ ۱۳۰۵

کتاب

[illegible]

فی ثبوت حق الکعب من الکعب وطلوع الشمس من مغربها
 وحق ان جنته کفر من السماء واما حق الکتب الالهی
 ذالک فصل الله الایة اعدت للفقین **الم ذالک الکتاب الالهی**
 بعد من یشتقین وریک جنت وراکت واکبر **والم ذالک الکتاب الالهی**
 شیخنا چون حقیقت یک که حقیقت کس که است و این معنی در بیان است
 من وراکت و هر کسی که از حق که حقایق بخواند کعبه شدت انجذاب
 کن و لغا و حق در جنت جنت حاصل شود و جنة ابدی در جنت جنت با
 یوم یکشف عن سابق ویدعون الی السجود فلا یسقطون حاشیة
 ایضا و هم ستر عظمهم و الله و قد کانوا یدعون الی السجود و هم سألون
 ان سابق و هم کشف حجاب کرده شود و از چهار کعب او است
 دو پای که سه با علامت است که که در حق روی در جنت بسیار کرد
 بخواند لایسقطون **الم ذالک الکتاب الالهی** که سبب جنت که کند انکشاف است
 و چهار جنت حساب کردی و ما بین را که دی جواب است که در کلام است
 منسوج است که خواندن ان جانت اما علی بیان جابر غیب و کل
 ان کتاب یخونه مایته و یشت و عده ام الکتاب ام الکتاب است
 که بعد از که در حق حق بار و در روز هم که باید که باید خواند
 و حق معیت که ستر خود است راجل خود را در روز نه که اگر چه
 موضع خل راس و جبهه دست اما حاشیة اسم عده بر و نه که عبارت است
 از کعب و در حق وضو باید ساحتی حجت توجیه نمود **والم ذالک الکتاب الالهی**
 و جو حکم و اندیک که اسم کعب و بر مکان و جبهه اطلاق کرد از
 برای تعظیم و هم و یک که است که **یوم یکشف عن سابق** ای یکشف
 الحجاب عن سابق عظیم که تعظیم با و حق از بهر بعد و مجاوزت بار

حقیقت

سلام

این

سارح الی معنیه
 من این و جنت و حق
 کعبه السموات والارض

و اما آن ام الکتاب

و حق ان جنته کفر من السماء واما حق الکتب الالهی
 ذالک فصل الله الایة اعدت للفقین **الم ذالک الکتاب الالهی**
 بعد من یشتقین وریک جنت وراکت واکبر **والم ذالک الکتاب الالهی**
 شیخنا چون حقیقت یک که حقیقت کس که است و این معنی در بیان است
 من وراکت و هر کسی که از حق که حقایق بخواند کعبه شدت انجذاب
 کن و لغا و حق در جنت جنت حاصل شود و جنة ابدی در جنت جنت با
 یوم یکشف عن سابق ویدعون الی السجود فلا یسقطون حاشیة
 ایضا و هم ستر عظمهم و الله و قد کانوا یدعون الی السجود و هم سألون
 ان سابق و هم کشف حجاب کرده شود و از چهار کعب او است
 دو پای که سه با علامت است که که در حق روی در جنت بسیار کرد
 بخواند لایسقطون **الم ذالک الکتاب الالهی** که سبب جنت که کند انکشاف است
 و چهار جنت حساب کردی و ما بین را که دی جواب است که در کلام است
 منسوج است که خواندن ان جانت اما علی بیان جابر غیب و کل
 ان کتاب یخونه مایته و یشت و عده ام الکتاب ام الکتاب است
 که بعد از که در حق حق بار و در روز هم که باید که باید خواند
 و حق معیت که ستر خود است راجل خود را در روز نه که اگر چه
 موضع خل راس و جبهه دست اما حاشیة اسم عده بر و نه که عبارت است
 از کعب و در حق وضو باید ساحتی حجت توجیه نمود **والم ذالک الکتاب الالهی**
 و جو حکم و اندیک که اسم کعب و بر مکان و جبهه اطلاق کرد از
 برای تعظیم و هم و یک که است که **یوم یکشف عن سابق** ای یکشف
 الحجاب عن سابق عظیم که تعظیم با و حق از بهر بعد و مجاوزت بار

که بگوید که عالم معلوم است بدلیل خدا و ضوئ و ضوئ الانبیاء من
 قبله و ضوئ همین بود است و ثابت و معلوم شد که هر ماسخ است
 که بیا هم نه و جو هم من اثر السجود من که جبل از لفظ او و کلام
 که خبر در من بخواند اول لفظ را که تحقیق و در دست و نمود بابت
 بشوید و بعد از آن دست و بار بشوید و مسح کند که **بدا**
 فوق ایندهم و السجودات مطویات بینه و کلام بدیه و یضع الخیار
 قدسه و احکام الخیر من و بعد از آن من و او را آن شعول کرد و عمل ام
 من را از لفظ خواند که هر وقت در وجود رخ **عالم** تم و ختم علی
 و کلامیکه الی انما تم یا سنانیم پس صاف است که حق را از لفظ خواند و خبر
 می آورد و می کشد شکل و در بری آمد تا شکل لفظی آمده باشد تا اگر
 زبان و مان سخن را از او و ثابت و او و می کشد که عبارت را شاد است
 که رسوایم بخواند چنان در حدیث وارد است در باب ایمان و اسلام و رضا
 و قدر و اشراط است که در کتب رجال آمده و در حدیث و حدیث در خبر که در
 من هر جا که بحث و آمده است عبارت از بیان است که دست که می کشد
 من هر آن فقره مخلوقند که می کشد و من احسن و یا من اسلم وجهه
 الله ای لکلمات الله که را می باید شد و بعد از آن در تم و جرم که است
 حق بعد از علامت و می باید کرد و **و اتبع قله** از تم خفا آنی و حث
 و حق لفظی **فطر السجودات** و الارض است که و قایم و درجات که در
 رفتند **و اصبر** شک سج الدین بدعون و تم بالعباد و العتبی بدو
 و خند و لا تعد عساک عسکم و لا نظر الدین بدعون و تم بالعباد و العتبی
 بر بدون و خند ما خلیت من حب هم من شی که آنها که است و را

ع

طلب میکنند که **ما خلیت من حب هم** من شی که آنها که است و را
 ناظره و چون رو به او است **ما خلیت من حب هم** من شی که آنها که است و را
 ای در تقابل حکم در تبایا شد که و ز قیامت **یوم یسئل وجهه** و شود و
 فاما الدین البیض و هو **ما خلیت من حب هم** من شی که آنها که است و را
 الله و اما الدین السود و هو **ما خلیت من حب هم** من شی که آنها که است و را
 بر ایشان پوشیده با و جو هم کفیع من اللیل و در وقت و ضوئ من
 است **اللهم یسئل وجهه** و من و الله اعظم کلاما و یسئل کفن کل
 ما خلیت من حب هم علامت است که دست که می کشد از سبب مخلوق از مخلوقات
 ظاهر است اما از آن کشن برای کفر است مجموع مخلوقات با کشن و الا که کشن
 و به وجه دیگر و کشن که است که کشن است و است که از لی و ابلیس
 حق از وجود و عدم موجودات از این است **ما خلیت من حب هم** من شی که آنها که است و را
 و یسئل وجهه و الکمال و الا که کشن فاما تو کوا فتم و خد الله بحسب
 انکه مجموع است که مخلوقند و در حق دارند چنانکه استیارات و در حق
 و هر که عالم خاک دارند **ما خلیت من حب هم** من شی که آنها که است و را
 و است در زمان محض شبانه روز است که کشن بار است ساعت با هر طر
 آن مخلوق که در دارد و زمان است زمان است که آن زمان است ساعت بعد
 که می کشن است و کل آن در هر است که کشن و بین و بر طس و شیا
 کشن از حق و در این صاف **ما خلیت من حب هم** من شی که آنها که است و را
 و آمده است برین و برین معنی است و ایه الارض که در اید از نزدیک
 است الخاتم و با و خاتم سیدان و عصای موسی **ما خلیت من حب هم** من شی که آنها که است و را
 هر کس که بنده که مسلمان و مؤمن حقیقی و بهشتی باشد و سیدی بر کلام

من شی
 شی
 انسان
 عینی مخلوق و مخلوقات

جمع اجزاست که عبارت است از پنج حکم خود و قال الالف من الله والباء من
الباری والهمزة من الشیء من شئنا ای طالب اسم را در سماع چنان ذکر
شد و سه بکرات که به نحوی که عبارت است از است و مودود و غیره که چون
طالع نظر از شکل و صورت و هیئت و دیگر ایشان گیتی است که باید باشد
محل و موضع و خلق از فی ابدی بلا تمام و تا جمیع نباتات است چون
نور آفتاب باقیاب خورشید نباتات است ملک لم یزل و لایزال غیر منقسم و غیره
و هم و خیال و تصور و در ایشان ده هیئت و در جمیع مکتوبات و در ایشان
تجلی کرد که در موعود و تجلی و تصور ذات ایشان از مکتوبات ایشان
نشان کرد که اگر از مکتوبات ایشان بشود و عقل و بالفعل چنانچه از
مکتوبات را وجودی استی نماند و حق است ذات و صفات خود را
یکه از فی ابدی چون صفات قدیم او بود و بخود از معنی باین حرف کج کریم
و حقیقت ایشان شنیدی برین ترتیب جسم الله و الباری و التوابع
واقعیت الجلیل الحکیم الخیر القدوس المذل الرحمن
الرازق الشار الشکور الصبور المفضل الباطن الظاهر
العلیم الخفور اللطیف القدیم الحکیم المتکلم الملک
الغور الواحد الهادی الرزقیم نادر و خشن شود ایشان صفات
قدیم ملک لم یزل و لایزال اند و از ذات است است ملک نیستند
چنانچه اسماء او که شنیدی که هر مستقیات و وجهان اسم یافت از
است که او هم حکم آنکه کلام اوست و صفات قدیم اوست چنانچه
است این است که اسمی که همه ایشان رسیده است از ذات و صفات

دوسرا وقت صبح
ایک دن رہا

در کمال غیبت

[illegible]

والملق

این سے کہو

1

10

92

و حالے

قد سئله اذا كان الغالب على عذري الا شغل باله بعبادة الله تعالى
 وانشاء ما يورثه من الاعمال الصالحة فمن شغلته الدنيا في مثل هذه
 عيشة او كسب المال فغلبه الله تعالى انزل الله عليه من مشيئة
 وفضل ما يشاء من طاهر صاف ما يشاء من كرم الله تعالى ابدى
 شكل وجمال في الدنيا ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 ووجاهة كرم الله تعالى وان استأجر ما يشاء من كرم الله تعالى
 وكرامته في الدنيا ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 ان في ابدى في الدنيا ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 بهي خالص في الدنيا ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 كرم الله تعالى في الدنيا ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 پس اسماها ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 هر يك جزايشان بدل با آنچه لاجرم است عتق فرمايد يوم تبدل
 الارض من الارض هر يك جزايشان بدل با آنچه لاجرم است عتق فرمايد
 بكنایه كرم الله تعالى ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 است عتق فرمايد ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 ملى كرم الله تعالى ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 چه باكانت سجده است راست داشتن كرم الله تعالى ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 اران كرم الله تعالى ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 انطقا اله الذي انطق كل شئ في الدنيا ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 ومن فيمن وان في الدنيا ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 ودرين است كرم الله تعالى ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى

الكون لا يكون
 من غير الله
 والارض لا تخلق
 الا بامر الله
 والسموات لا تخلق
 الا بامر الله
 والجن لا يخلق
 الا بامر الله
 والانس لا يخلق
 الا بامر الله
 والحيوان لا يخلق
 الا بامر الله
 والنبات لا يخلق
 الا بامر الله
 والارض لا تخلق
 الا بامر الله
 والسموات لا تخلق
 الا بامر الله
 والجن لا يخلق
 الا بامر الله
 والانس لا يخلق
 الا بامر الله
 والحيوان لا يخلق
 الا بامر الله
 والنبات لا يخلق
 الا بامر الله

ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى

بالذي خلق الارض في يومين وخلق السموات في ستة ايام
 وجعل فيها من فوقها سبع سموات وخلق فيها من تحتها
 ايام سبعة وخلق فيها من تحتها ايام سبعة وخلق فيها
 جبرائيل وخلق فيها من تحتها ايام سبعة وخلق فيها
 ميكائيل وخلق فيها من تحتها ايام سبعة وخلق فيها
 كزئيل وخلق فيها من تحتها ايام سبعة وخلق فيها
 اكون انچه وجود است از ارض وجمال واقوات وآنچه تركيب كرد
 بر زمین مخلوق است في اربعة ايام ولبا لي حوب چهاريت وجمال
 باوان اربعة ايام ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 واضح ودر كل او ظاهره ثم استوى الى السماء وبنى ذخان الما
 بسشش روز تمام شد كرم الله تعالى ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 شده با كرم الله تعالى ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 وجمال واقوات اكل كرم الله تعالى ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 نه بودين پس كرم الله تعالى ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 خلق نوره ما ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 مخلوقه الا انك مخلوق با در روز ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 هم را غيب كرد ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 فرات ايضا فقال يا محمد هذه اجمع نفعها عليك كرم الله تعالى
 لك عيدا ولبا ليك من بعدك ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى
 في الاخرة يوم انظر يد بين معنى يوم خلد خلد كرم الله تعالى
 ايامت زباده كرم الله تعالى ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى

ودرهم سبيل ما يشاء من كرم الله تعالى

اَلَا عَلَيَّ وَتَقَدَّرُ لِي مِنْ كُلِّ جَانِبٍ وَخَوَّارًا لَكُمْ عَذَابٌ وَاجِبٌ اِلَّا بِمَنْ
 خَلَقَ الْخَلْقَ فَاسْتَوْثَقْتُ ثَابِتٌ وَبِوَجْهِ خَلْقٍ وَنُصْرَةِ كِتَابٍ
 اَسْمَانِي وَاسْمِ رَسْمَانِي نَاهِي لَهَا فِي شَيْطَانِي فَتَوَانِ رَسْمِي وَبَسْرَتِي وَجْهِ
 رَسْمِي فَتَوَانِ يَافَتُ لَا يَخْلُطُونَ بَيْنِي بَيْنَ عِلِّيَّاتِ عَالَمَاتٍ **فِي الشَّهَادَةِ**
 بَسْمِ وَتَاخْتِمْ اَلَّذِينَ قَبْلَهُ اَمِي سُبْحَانَ اَللّٰهِ اَمَّا مَا حَدِثَ وَارَدَتْ اَنْ
 قَدْ دَلَّ عَلَى نُوْرٍ بَاشِدٍ مَعْلُوقٍ بِمَنْ لَمْ يَخْلُجْ وَمَعْنَى نَفْسٍ كَعَزَّةٍ شَدِيدَةٍ وَرَكْعَةٍ كَبِيرَةٍ
 سَبْرًا زَنْدَةً رَكْعَةً جَارِيَةً اِنْ كَلَامُكُمْ كَرَجَ نَهْ اِيْشَارَةً اَوْ زَنْدَةً
 وَجْهِ وَاسْتَوْدَعَكُمْ بِرَشِّ وَجْهِ وَجْهِ مَعْلُومٍ كَرْدِي اَوْ رَاحِ شَدِيدٍ اَكْرَمِ
 شَهِيدَتِ بَرَاتِ اَنْبِيَاوَاتِ سَهْ كَرْدِي عَزَّةَ عِلْمِ كِتَابٍ وَنُصْرَةَ
 كَرْدِي سُبْحَانَ اَللّٰهِ وَكَلَامِي وَظُهُورِ اَنْ كَشْتَرْتُمْ كَسْبِي كَرَجَ وَجْهِ
 عَادَتِ بَرَانِ نَهَادِ كَرِيمَاتِ بَشَرِيَّةِ بَرَانِ بَرَسْتِ كَرَسْمِي وَخَلْقِ اَوْسَلِ
 نَجَاتِ وَجْهِ بِنِيَادِ عَادَاتِ بَرَانِ نَهَادِ اَنْبِيَاوَاتِ وَوَقْفِ رَاوَنُوْدِ اَنْبِيَاوَاتِ
 وَجَادَاتِ كَسْتَرْتُمْ اَنْتَ سُبْحَانَ اَللّٰهِ كَرَجَ نَهَادِ كَرَسْمِي بَرَانِ نَهَادِ
 كَبِيرَتِ الْعَبَادَةِ مِيَاوِيَّةِ كَرَجَ وَرَحْمَةِ كَسْتَرْتُمْ شَهَادَةِ وَفَقَادِ وَوَقْفِ
 كَبِيرَتِ اَوْجَاتِ كَرَجَ اَبَاتِ اَنْتَ اَكْرَمُ وَاَكْبَرُ وَتَوَقُّفِ وَوَقْفِ
 نَهَادِي بَاشِدِ اِنْ مَعْنَى كَرْدِي اِنْ عَالَمِ چُونِ طَبَقِ كَبِيرَتِ وَوَقْفِ وَوَقْفِ
 وَوَقْفِ كَرَجَ وَوَقْفِ اِنْ كَرَجَ نَهَادِ كَرَجَ نَهَادِ كَرَجَ نَهَادِ
 جَدِ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ
فِي الْمَنْ وَالْعَلِّيَّاتِ بَسْمِ يَا اَللّٰهُ اَمَّا اَلَّذِينَ اَمَنُوا مِنْ بَرْتَرْتُمْ كَرَجَ وَوَقْفِ
 فَتَوَانِ يَافَتُ اَللّٰهُ بِقَوْمٍ خَيْرٍ وَخَيْرٍ اَزْ اَلَّذِينَ اَللّٰهُ عَلَيْهِ اَرْوَاحُهُ

که از این

شهادت برات

و این که

اَلَا عَلَيَّ

اَلَا عَلَيَّ وَتَقَدَّرُ لِي مِنْ كُلِّ جَانِبٍ وَخَوَّارًا لَكُمْ عَذَابٌ وَاجِبٌ اِلَّا بِمَنْ
 خَلَقَ الْخَلْقَ فَاسْتَوْثَقْتُ ثَابِتٌ وَبِوَجْهِ خَلْقٍ وَنُصْرَةِ كِتَابٍ
 اَسْمَانِي وَاسْمِ رَسْمَانِي نَاهِي لَهَا فِي شَيْطَانِي فَتَوَانِ رَسْمِي وَبَسْرَتِي وَجْهِ
 رَسْمِي فَتَوَانِ يَافَتُ لَا يَخْلُطُونَ بَيْنِي بَيْنَ عِلِّيَّاتِ عَالَمَاتٍ **فِي الشَّهَادَةِ**
 بَسْمِ وَتَاخْتِمْ اَلَّذِينَ قَبْلَهُ اَمِي سُبْحَانَ اَللّٰهِ اَمَّا مَا حَدِثَ وَارَدَتْ اَنْ
 قَدْ دَلَّ عَلَى نُوْرٍ بَاشِدٍ مَعْلُوقٍ بِمَنْ لَمْ يَخْلُجْ وَمَعْنَى نَفْسٍ كَعَزَّةٍ شَدِيدَةٍ وَرَكْعَةٍ كَبِيرَةٍ
 سَبْرًا زَنْدَةً رَكْعَةً جَارِيَةً اِنْ كَلَامُكُمْ كَرَجَ نَهْ اِيْشَارَةً اَوْ زَنْدَةً
 وَجْهِ وَاسْتَوْدَعَكُمْ بِرَشِّ وَجْهِ وَجْهِ مَعْلُومٍ كَرْدِي اَوْ رَاحِ شَدِيدٍ اَكْرَمِ
 شَهِيدَتِ بَرَاتِ اَنْبِيَاوَاتِ سَهْ كَرْدِي عَزَّةَ عِلْمِ كِتَابٍ وَنُصْرَةَ
 كَرْدِي سُبْحَانَ اَللّٰهِ وَكَلَامِي وَظُهُورِ اَنْ كَشْتَرْتُمْ كَسْبِي كَرَجَ وَجْهِ
 عَادَتِ بَرَانِ نَهَادِ كَرِيمَاتِ بَشَرِيَّةِ بَرَانِ بَرَسْتِ كَرَسْمِي وَخَلْقِ اَوْسَلِ
 نَجَاتِ وَجْهِ بِنِيَادِ عَادَاتِ بَرَانِ نَهَادِ اَنْبِيَاوَاتِ وَوَقْفِ رَاوَنُوْدِ اَنْبِيَاوَاتِ
 وَجَادَاتِ كَسْتَرْتُمْ اَنْتَ سُبْحَانَ اَللّٰهِ كَرَجَ نَهَادِ كَرَسْمِي بَرَانِ نَهَادِ
 كَبِيرَتِ الْعَبَادَةِ مِيَاوِيَّةِ كَرَجَ وَرَحْمَةِ كَسْتَرْتُمْ شَهَادَةِ وَفَقَادِ وَوَقْفِ
 كَبِيرَتِ اَوْجَاتِ كَرَجَ اَبَاتِ اَنْتَ اَكْرَمُ وَاَكْبَرُ وَتَوَقُّفِ وَوَقْفِ
 نَهَادِي بَاشِدِ اِنْ مَعْنَى كَرْدِي اِنْ عَالَمِ چُونِ طَبَقِ كَبِيرَتِ وَوَقْفِ وَوَقْفِ
 وَوَقْفِ كَرَجَ وَوَقْفِ اِنْ كَرَجَ نَهَادِ كَرَجَ نَهَادِ كَرَجَ نَهَادِ
 جَدِ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ
فِي الْمَنْ وَالْعَلِّيَّاتِ بَسْمِ يَا اَللّٰهُ اَمَّا اَلَّذِينَ اَمَنُوا مِنْ بَرْتَرْتُمْ كَرَجَ وَوَقْفِ
 فَتَوَانِ يَافَتُ اَللّٰهُ بِقَوْمٍ خَيْرٍ وَخَيْرٍ اَزْ اَلَّذِينَ اَللّٰهُ عَلَيْهِ اَرْوَاحُهُ

و سطر خط استوایی

بسم الله الرحمن الرحيم
 اَلَا عَلَيَّ وَتَقَدَّرُ لِي مِنْ كُلِّ جَانِبٍ وَخَوَّارًا لَكُمْ عَذَابٌ وَاجِبٌ اِلَّا بِمَنْ
 خَلَقَ الْخَلْقَ فَاسْتَوْثَقْتُ ثَابِتٌ وَبِوَجْهِ خَلْقٍ وَنُصْرَةِ كِتَابٍ
 اَسْمَانِي وَاسْمِ رَسْمَانِي نَاهِي لَهَا فِي شَيْطَانِي فَتَوَانِ رَسْمِي وَبَسْرَتِي وَجْهِ
 رَسْمِي فَتَوَانِ يَافَتُ لَا يَخْلُطُونَ بَيْنِي بَيْنَ عِلِّيَّاتِ عَالَمَاتٍ **فِي الشَّهَادَةِ**
 بَسْمِ وَتَاخْتِمْ اَلَّذِينَ قَبْلَهُ اَمِي سُبْحَانَ اَللّٰهِ اَمَّا مَا حَدِثَ وَارَدَتْ اَنْ
 قَدْ دَلَّ عَلَى نُوْرٍ بَاشِدٍ مَعْلُوقٍ بِمَنْ لَمْ يَخْلُجْ وَمَعْنَى نَفْسٍ كَعَزَّةٍ شَدِيدَةٍ وَرَكْعَةٍ كَبِيرَةٍ
 سَبْرًا زَنْدَةً رَكْعَةً جَارِيَةً اِنْ كَلَامُكُمْ كَرَجَ نَهْ اِيْشَارَةً اَوْ زَنْدَةً
 وَجْهِ وَاسْتَوْدَعَكُمْ بِرَشِّ وَجْهِ وَجْهِ مَعْلُومٍ كَرْدِي اَوْ رَاحِ شَدِيدٍ اَكْرَمِ
 شَهِيدَتِ بَرَاتِ اَنْبِيَاوَاتِ سَهْ كَرْدِي عَزَّةَ عِلْمِ كِتَابٍ وَنُصْرَةَ
 كَرْدِي سُبْحَانَ اَللّٰهِ وَكَلَامِي وَظُهُورِ اَنْ كَشْتَرْتُمْ كَسْبِي كَرَجَ وَجْهِ
 عَادَتِ بَرَانِ نَهَادِ كَرِيمَاتِ بَشَرِيَّةِ بَرَانِ بَرَسْتِ كَرَسْمِي وَخَلْقِ اَوْسَلِ
 نَجَاتِ وَجْهِ بِنِيَادِ عَادَاتِ بَرَانِ نَهَادِ اَنْبِيَاوَاتِ وَوَقْفِ رَاوَنُوْدِ اَنْبِيَاوَاتِ
 وَجَادَاتِ كَسْتَرْتُمْ اَنْتَ سُبْحَانَ اَللّٰهِ كَرَجَ نَهَادِ كَرَسْمِي بَرَانِ نَهَادِ
 كَبِيرَتِ الْعَبَادَةِ مِيَاوِيَّةِ كَرَجَ وَرَحْمَةِ كَسْتَرْتُمْ شَهَادَةِ وَفَقَادِ وَوَقْفِ
 كَبِيرَتِ اَوْجَاتِ كَرَجَ اَبَاتِ اَنْتَ اَكْرَمُ وَاَكْبَرُ وَتَوَقُّفِ وَوَقْفِ
 نَهَادِي بَاشِدِ اِنْ مَعْنَى كَرْدِي اِنْ عَالَمِ چُونِ طَبَقِ كَبِيرَتِ وَوَقْفِ وَوَقْفِ
 وَوَقْفِ كَرَجَ وَوَقْفِ اِنْ كَرَجَ نَهَادِ كَرَجَ نَهَادِ كَرَجَ نَهَادِ
 جَدِ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ كَرَجَ
فِي الْمَنْ وَالْعَلِّيَّاتِ بَسْمِ يَا اَللّٰهُ اَمَّا اَلَّذِينَ اَمَنُوا مِنْ بَرْتَرْتُمْ كَرَجَ وَوَقْفِ
 فَتَوَانِ يَافَتُ اَللّٰهُ بِقَوْمٍ خَيْرٍ وَخَيْرٍ اَزْ اَلَّذِينَ اَللّٰهُ عَلَيْهِ اَرْوَاحُهُ

و بنا بر دو خواب شده است و تنگ مال و روز و جو و ناموس و طاعت و
 و عقاب و سواد منی کرده و مطلق است و است که می کند هر چند
 که آن حسن و جمال و چشم و ابرو و کوه و خال و زلف و رخسار و کف
 و نفس و لاله و کلام و دست و پا و است اگر در آن پیر و البته مضبوط است
 بجای عشق باز و بشری که شهوت نفسانه در میان بنا که عاشق آن
 جمال بر آن پیر و از او که حرام فرموده و نه کم و استخرانی که از خان
 کلون الله و از غایت است که در دست و در شب و در هر حال
 که ریت بر آنی که در هر ملک از هر ملک است و آن که در شش
 و در دست و کف و لاله و است که در دست و کف و لاله و است که در
 و چنانکه از این عاشق است و در موج و دات و اجرام سموات و ملائکه که
 هرگز خاک بر آن میگردند که باین شکل است بر ایند اگرچه ملائکه
 سموات و شکل است بر ایند اما اجرام سموات و سیارات هر چند که
 میگردند باین شکل است و حسن و جمال و رخ و خال و خال و خال که
 مخصوص است در خود می تواند که در اجرام بر سبیل خدام ملک که در
 میگردند و بر و در شش این حسن و جمال و شغوفان و جمیع اخذ و است
 بر و در شش از سموات و اجرام کوکب می باشد در سیر و است که در
 شده سر از نظر است و حسن و جمال ایشان بر او در و در جنت بر و در
 و در و خال و خال با شش از سموات و جنت و از خاک و از طهور و
 خوش و خوار عالم ظاهر بر طبع اشیا نظری با بعضی از آن است و است
 چنانکه در هر دو است از آن است که اشیا با هم غایت است که چنانکه
 طاعت که منتصف شود به شش که شش است حال است و است که با سواد

الاعظم صاحب نفوس و است که فقر سواد العوج فی الدارین و سواد اعظم
 بحسب علم باطن شده و چنانکه است که بر شش و چنانکه است که در
 قدرت و کمال و است و است از حدیث نبوی در یک قول آمده است که
 من جم در سواد اعظم و مع جامع است با فقه مطلق و است و است
 و در جمیع شش و است و علم است که است که است که سواد اعظم
 و فقر سواد الاعظم که بسیار معبر از سواد است از سواد و
 و در و خال و شش است که است که است که است که است که
 از لی ابدی است که است که است که است که است که است که است که
 که و الفقران میگردند فقر مطلق خود است در و سواد و است
 و در و خال و است که است که است که است که است که است که است که
 حاصل شده است و است از دو جهان که است که است که است که است که
 جهان موجود نمیداند و فقر کسی با که بدین مقام رسیده است که در
 بود و از این فقر خری است و است که است که است که است که است که
 بود که این فقر که فرموده است که است که است که است که است که
 و کس بر حقیقت این طاعت و سواد اعظم رسیده است و است که است که
 العوج فی الدارین و است که است که است که است که است که است که
 العوج فی الدارین یکی آن با و یکی سواد و است و است و است و است
 که است که است که است که است که است که است که است که است که
 پس فقر سواد العوج فی الدارین است و است که است که است که است که
 این فقر از رخسار کس که بودی که است که است که است که است که
 جیب الله محمد عیسی بن مریم که است که است که است که است که است که
 و است که است که است که است که است که است که است که است که است که

حسن محمد يوسف
تعليم كلمة التي بود

ان شاء الله

بالتاريخ

[illegible]

اسم بی برسم تا نو که آب و اگر گوید این در جوهر و چیزی درون و لطیف
و شفاف و جوده بخشش است جواب است که من لم یضرب ان که در جوهر
سوال بی گم تا این صفت بر ولا اطلاق می کنی آن چیست فی طلب از جواب
پیر و زبانی ظاهر می بین و حق ظاهر مرکب از دوده و سیاهی و مشکی است
از چهار طبایع پس آنکه که میگوید حق ظاهر اقدم است زیرا که این ظاهر حق
است که دوده و سیاهی است حقیقت آن دوده و سیاهی چیست که
حقیقت حق چگونه بر وجه علی آه که الف و لام و می است اگر قدیم بنا گزیم
داشت پس است که گوید **فی انا الله صادقی** و خود را الله تعالی اعتقاد
نماید پس چون **فی خود را فی الله** و آن که چنانست مرکب شده باشد
که او همان بنا که میگوید لا غیر و علیه حج علی این که الف و لام و لام و الف
و می را که ظاهر مرکب از مشاهده می توان کرد در ذراتی است که می تواند
که ایشان را در ذرات خود شکلی میات نیست چه بجهت آن که بی را این
که ظاهر الف منظر شده است و نام تمام آن که شده است که بی را
میشود که اگر تو خواهی که بفهمی ختم و خیال مجرد کردنی چنانکه گرفت
ممکن نیست پس این که ظاهر دوده می نماید عین آن که با که **یوم تبدل**
الارض غیر الارض که این دوده و سیاهی است که مرکب است آن درین تمام
ظاهر و باطن حق و کلام قدیم **فی نقطه اتصال الحروف و**
اختلاف السمت اسم عالم ایضا که می گویند باقیم آمده تمام
و بعد از آن **ایم المؤمنین علی بن ابی طالب** الف نقطه کثره یا الفی باطن عالم
ابو بکر الصدیق بن ابی طالب فی کل کتاب ستر او ستره فی القوان اویل
السور چون با در و بر این و کشف در مقدمات معلوم شد و بعضی

آوا میگوید

از هر گاه چاره است
بر پنج ام الکتاب

در کتاب

تکه که در هر گاه یکی الحروف و جمع حق اگر خواهی جابر است بلکه جمع معانی حق
در ضمن آن که موجود است پس علم یک که یک آن کافی تا در حق است که
یک آن کافی بود چون معلوم شده است که هر یک که در ذات خود یک است
شکل الف که اسم آبا اول که که کتاب هر گاه نهادن حاصل اند که آبا
یک حتم و مدلول و که معنویات یک که چون اول که که نهاد یک آن ظاهر
که در وقت که الف خواست نهاد لم را چون که نشانی حرکت داد و از آن
که در گذشت تا دیگر به آن اول را سس شد چنان نامت آن پس شش تا
که تا نسبت به آن اول و چنان از آن جمیع که حج پس اصل یک آن تا
اینگاه که وجود ظاهر الف از یک آن موجود شد اصل کوه که خدا یک آن
با که **العالم نقطه کثره یا الحالون و می نماید امیر المؤمنین علی کرم الله**
که صاحب لو کشف الغطا مانند دوت یقین هر ویت که جمیع اسرار آه فی
الکتاب السماویة و جمیع مافی الکتاب السماویة فی القوان و جمیع مافی القوان
مافی فاتی الکتاب و جمیع مافی فاتی الکتاب فی بسم الله و جمیع مافی بسم الله
فی با بسم الله و جمیع مافی با بسم الله فی النقطة تحت الباء بسم الله
فاما النقطة تحت الباء پس چون جمیع که فی در بی یا بر پنج که بیان رفت
که تکلم بکلام واحد که از بی ابدی و مجموع موجودات در ده جهان از
که کن در وجود آمده و در کتاب هر گاه که کائنات و نون و درای معنی آن
و این حج معنی **اختلاف السمت** و الف کثره که در لغات انبیاء و
اولیا شش این معنی هستند و از بیخت که کثرت و اذرا را در شش
آن نقل که کن و میگویند اگر چه در سه که حق و حق و حق و حق و حق و حق
بخوانی جابر است معنی کاف و نون در بی که دیگر مندرجست بلکه زیاده

کوشش بر سر دست با کسی میکند پس اگر کسی در زمین است و نداند
 است روز و شب بر هیات او و چشم او سیر میکند سوال اگر گویند چرا
 زمانه بر سر دست روزها و جواب این است **عَلَّمَ التَّائِبِينَ تَائِبِينَ** نشان
 به دست است **بِأَنَّهُمْ هُمْ** حال دم فاعل الله الخلق ظاهر **عَلَّمَ** تائِبِينَ
 التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ
 قال ثم قال التَّائِبِينَ ان اهل من و صلك و اقطع من قطعك قال
 بل يارب قال فذلك لك قال الله انما التَّائِبِينَ خلقك التَّائِبِينَ و شفقت
 بها السلام من اسمى فمن و صلبا و صلبه و من قطعك فاعله التَّائِبِينَ
 من التَّائِبِينَ فقال الله هما من و صلك و صلت و من قطعك فاعله التَّائِبِينَ
 التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ
 و قال لا تسأل التَّائِبِينَ على قوم فهم قاطع التَّائِبِينَ و قال رضاء التَّائِبِينَ في رضاء
 الله التَّائِبِينَ و سخط التَّائِبِينَ في سخط الله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ
 كذا است از وقت **فَاعْلَمْ** فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ
 است چون بخواست که بکشد بر آید و یکجا آید او و بکشد او با خود و می
 ازین قتل بار ناست و دست بهار یعنی بر هفت که در که در حرمت و
 که که ظهور قتل من در است **بِأَنَّهُمْ هُمْ** فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ
 ششم به کتاب الله الی منها اربعه قوم ظاهر شود انما تائبین ان اهل من
 و صلك و اقطع من قطعك که رایت ربی فی حدیثی که گفت التَّائِبِينَ
 بالوشش اب التَّائِبِينَ و چون بجهت است **فَاعْلَمْ** فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ
 التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ
 شکم او و رن رود خداوند است که با یکی سر و دو واجب و چهار

طلب کن

مرنه که در قیامت بود اهل بهشت بران عمل خوب **فِي مَعْنَى كُنْ وَ تَحْوَ**
 بهیچ لغات نیست که با سوره هم گفت **بِأَنَّهُمْ هُمْ** فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ
 با عیس و معنی کن که امرت بلفظ دیگر گفته با و ان لفظ را متضمن
 معنی گردانیده **وَعَلَّمَ** فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ
 اختلاف است بینکم و انکو لکم چه فایده با ان فایده با که همچنین که کن متضمن
 معنی امرت غیر کاف و نون نیز متضمن معنی امرت و لفظ غیر در اینجا
 بحسب فم و اصطلاح است ماهر که بحسب و احادیث متضمن جمیع کلمات
 که در شکم یک کلام **مَنْ** مثلا گوئی شیخ و درخت و در اختلاف
 است بر مسمی و احدی حجت ان با تا است که مجموع اسم ششی و احدی در
 و او عین هم با و اگر خواهی که اسم نوی اختراع کنی از احادیث همین
 است که چاره **فِي حَقِيقَةِ الْإِنْسَانِ** فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ
 بهیچ است که بهیچ است همچنان خود را چ که چ می بیند و بهیچ موضعی
 از ظاهر و باطن خود را خلاف کلیدی و اندک برتر که و بجز مشغول شود
 و از شواغل حسنی بگذرد و خوشتن را همچنان که است که بسند بظاهر می پرد
 و حجاب فی حسن تقویم کاینات را برای سخن تابسته راست بداشت نشن را
 راست تر از آنکه بظاهر مظهر است **فِي نَفْسِ الْإِنْسَانِ وَ تَحْقِيقِهَا**
 گفتن حقیقت است بهیچ سبب بل فی کل شئ است باینکه حقیقت و الله یضاه
 بنی رضاء الله هزار و چهار صد بار و بار مقصد بود و حتی که لفظ در
 ما درست مثل جبهت خردمندین و از شکم بیرون می آید بر سر است و
 شعرت یکی سر و دو واجب و چهار مره **بِأَنَّهُمْ هُمْ** فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ فاعله التَّائِبِينَ
 آخر یا بابت نیا و کم حوث لکم حوث بداند **فِي تَوْبَةِ الْمُتَقَاتِ**

سکون

بهیچ

مختره و الا ان بودی **مسئله** برای آنکه در حق نشین بودی
 اوست برای آنکه بگوید از حق علی الوش استوی از آنکه از حق ظهور
 بقیه استخواندار و آنکه سوخته بود که حق از منفی بیرون رود و در
 حق و کذب معنی است که آنکه کس و را مقید نماید چون در ده است
 شود از حق رفتن با و ش که جبارت از حق است اینجا قرار گیر برای آنکه
 ظهور و اینجاست که فی الجمله غنی سبطانی **فی قول الحق و آدم و قاتل**
 بهما من العرش و **خبر** به حق تا اول چیزی که بیاوردی است
 سید یعنی جاد که اصل او که از خاک است و منظر تحت درو منظر که در
 منظر تحت و قوه ان منظر که **لا حول و لا قوة الا بالله العلی العظیم**
 بیاورد بگو اذت و آب شد که کان به شسته علی الماء و در نو جاری و در
 بر خاست و می دختان میان اسکان از و موجود شد که عبارت است
 از علویات بر بالای **والله الذی خلق سبع سموات طباقا و فی اخر**
 طقة و هی زمین که عبارت از سفلیات که ان است که طلق حج و جبهه
 که **کعبه** ایشان بهر این عبارت از ان است که فاعلی فی کل شیء از آنکه هر
 سوره ای که از خضر با که بود و چون بر طس مگذری که کرد و با
 این آب خشک نشین و غنی الماء و قضی الامر و ظاهر گشت که عبارت
 از شش و جمع نقوش و تحریر طبیعت آدم بیدی از بعضی صبا خا که در
 ظاهر شد صفا و سجد و ملائکه و روزی که در حرارت که قیامت و خراج
 و ذات و صفات و توحید و مبدء و معاد و نفی و صاعقه در و ظاهر
فی قول الحق و رتبه آدم و التسمیة الذی بهر این اول بیت
 و ضیع لیس است و آن که حق تا اول خلق و کمره از ان جهت پذیرا و نیست

انسان
 نباتات

کبریا

که بستر خلق او رسید و آیات بینا تر او و نهاد که و علی و اینها
 جهت که گفت **این** اقول **بیت** و ضیع لیس و انان سوخته در
 شب حج در اسکان اقول در او دید که مفتوح عالم عالم علوی بود
فی تحقیق التسمیة و الا آدم بهر این که از من عنده علم الکتاب اگر سوال
 کرد که آه و دیده و انامل و اصابع به در اصل وضع از ان است
 حج بر حسین استعاره چ اصناف بخوبی نشان کرد جواب است که شش
 در احسن تقویم مخلوق بود **این** جعل فی الارض طبیعتی منحصری
 که حق تمام مقام خدایت و مخلوق بقه و صفات او است و منظر حج
 استعاره است و افضل ملائکه و مخلوقات تا چار استعاره از و کرد
 و ان موضوعی که حق در ایا فرید که ان عتبت فرمود که مجموع فرزندان
 و ملائکه حق در ان تم کنند و بر شش حج کنند و حیوانات نیز که بوج
 بر طس مخلوق شده اند و در عتبت که در یک شش و آنچه و اهل که مجموع
 عتبت در طواف و فی تحت ان بر سس به منقسم است که کارکنان او است
 و التسمیة ذات البهر و ج و انور قد ناه منکول هرگاه که منقسم شود هر دو
 برج هر برجی بر سس که مجموع سس جدا بود و مخلوق است بر سس منقسم
 در حالت و ان چند بار که و است می شود پس عتده او را عتبت است
 و است که کوب سینه سیر در عتبت می کنند و جمع افلاک که تحت فلک اند
 فوق افلاک و ج اند در مواردی که منقسم که در پس هر رتبه است با و چهار
 عتبت در عتبت است و است قسم کرد تا ایشان نیز منقسم با و ملائکه
 بقیه نباتات و الا آدم استاکم و ملائکه و آنچه پس است که مجموع اشیات
 و در توابع و لواحق او اند و تقسیم افلاک ازین جهت و در برت

ان الله على كل شيء قدير من الخلق المخلوق المبدى المخلوق
 ووجه من خلقه والخلق وسموهم واما سوال كنند كه سبب چه بود كه زمین
 و كوه و برکت زمین و اوقات زمین را که چنانچه هست فی اربعه ایام
 کرده گفت **ثم استوی الی السماء** و فی دکان فقال لها وللارض انی
 ففقیهن من سبع سموات فی یومین و اوحی فی کل سماء امرها و سبب
 بود که هفت آسمان بدین عظمه و سیارات و سنگین سموات و برکت
 و فیض ایشان که از ایشان زمین برسد و سنگین گردد و سبب چنانچه
 و سموات بدین عظمه بدو روز ایجاد کرد **جواب** ان الله
 که هر گاه قدرت می که اجماع چنین بر آنکه را او میسر نیست و او
 و اسهل است از اجماع خاک و نبات که در ضمن افلاک اند که هر یک
 بودی یعنی آسمانها و سیارات را در چهار روز و زمین و اوقات و برکت
 بدو روز و لالت هر گاه عفت و قدره نام نکر دی و دیگر انگشتان
 و ایشان عالم خاک و حیال طایع را با وجود او اندیشه بیشتر لازم بد
 که قدرت طبع آدم بدی از معین نباتات اگر چه بخت بخیر درین مقام
 مشکلات را با چهار روز و عالم ارضی و ارضیات را تمام کرد و اتمام
 بدان نمود که صحیح بی و شش و تلامح است **ثم استوی علی العرش** و اجماع
 سموات و طواف کنند که در هر یک خاک را همچنان که با وضع اجماع خاک
 پوشاننده و ناپیدا کنند و اجماع آسمان و کواکب بحسب کمال هر یک
 و در بست نیز پوشاننده ایشان است علی هذا خلق السموات و الارض
 اگر چه من خلق اندکس ایشان را بکمال آن اندازه که در آن یار ایجاد برکت کن
 و اندازه که در آن برکت کن دشوار ترست نسبت با آدم و خلق و اندازه

کردن را

کردن آبان که و با آدم پس از آنکه زمین را با اجماع اجماع غلام بدو روز و
 بر بادتی قدرت می که از آن زمین و کوه و برکت زمین و اوقات
 چهار روز پس زمین را که در نشان آن خل که طبع است اتمام
 بیشتر بوده است و خلق ارض و جبال و سرکات و اوقات چهار روز و
 آن چهار روز و سهواً للبت باین خدای تعالی اگر کسی سوال کند که عت
 تفاوت نسبت با اوقات سواً للبت باین جواب است از آن معنی
 روز مستوی که چهار شب و روز سه بار است و عت است **و اما**
 سوال کند که سبب چه بود که در آن آیت **خلق السموات و الارض**
 و مائیهانی سته ایام چون سموات بلندیهات و با زمینها
 به مائیهات وسط ایشان میخورد ازین آیت اگر آسمان است با
 و شش و خلق شود و غیر را شملت اما چگونه از ایت نقصین
 سموات فی یومین معلوم می شود یعنی اگر گویند خلق و فک
 الافلاک چون معلوم است **جواب** بدو روز یکی ایشان عت اتم
 الارض است و مقام راس و جهت او و وسط الارض مرکب از
 انکس که از مقام عت ظاهر شد یعنی او که خلیفه است که حق و
 علی حد جن کاهی است که و کاهی است که خاک و کوه خاک
 آب و کوه آب و کوه با و کوه با و کوه با و کوه با و کوه با و
 تقسیم طبایع و از تقسیم که در هر یک از اوقات تقسیم نقصین
 سموات لازم است اما در سبع سموات تقسیم است چنانچه
 است که در خلق آن معنی در آن ظاهر است و چون دوازده برج که
 و است و ذات البروج و هر برجی سی و ناست که با که چون حسابی

بهتر و در این
 است و گفته است و فی ششم و گفت که یا علی هذا الى سائر
 و همین دو دوازده برج را که والفرقة نه ساله است به است قسمت کرد که در هر
 تحت الارض و پنج و اربع فوق الارض تا و از تقسیم پنج تقسیم مجموع اکتلا
 و هر شش که در ازا و او با لازم اید ازین ق فقطین پنج سعادت
 فی یومین گفت که یا علی که در هر یک و از تقسیم زمین و خلیفه دار تقسیم ازین
 و تقسیم سواد است این گشت و در روز که ششم باشد با تقسیم پنج تقسیم
 شود و خلاف است اسکان که شست ایشان همچنان بقدر شست و مقدر
 همین دولت که شش تا بالای هفت اسکان است این شش سجد و ملائکه
 و از زمین و جبال و برکات در اینجا و اوقات موجود بود فی اربعه اقام بود
 که شش بار که است تا اقل جمع است در کلام خوب که ظهور است آن شش
 ازین و بود و دوم که بالای است اسکان و نمود که است و در ازا
 پنج است که و در آن که گشت و است که گشت و در دوازده برج
 پنج سیر و در هر شش که است و هر سیر و در شش سال اسکان و زمین
 و از اجناس از آن و نمود که و در شش است که فیض اول از آن
 و هر سیر و در هر سیر و در شش اسکان و بعد از آن باقی زمین و هر گل
 یعنی آدم که از ترکی است و است که از زمین بجا بالایی رود و در
 و بعد از آن که الی یصلد الکلم الطیب و العلی الصالح بر فو و حسن و دوست و
 و آدمی را که است و است بدان معنی و اینجا میرود که هر کجا که او بداند که
 حق او از به معنی است و است و هر سیر و است چگونه مقوم
 است حق او بداند سید و از اینجا نمود و است و چون ازین است اسکان
 که ششم و سید رسیدم فرض علی ششون صلوة فی کل یوم و لیل ازین

حق کاهی

حق کاهی است و کاهی است با و برای تحیف کاهی و کاهی و کاهی
 با و مساوی حقیقی است که سیر و هر سیر و با تحیف که از دوازده
 پنج که شش و کاهی که سیر و هر سیر و با تحیف که از دوازده
 عالم دیگر گرفت و وسیع سواد را جدا کرد و از برای آنکه هر شش سال
 و مجموع اوقات بکسب ظاهر و خفی را در شش است و است عذرا جنت الملو
 و جنت که در است اسوات و الارض نمود از جنت و دوازده برج و است
 و در هر شست که در میان شکل و در جمع موجودات ارض دارد و از
 تقسیم و تقسیم هر اقل که از فوق و تحت لازم می اید ازین جنت
 عالم دیگر گرفت و به وجهی شش گرفت و بیگانه و نفع صور و با و در
 زمین جنت و در اسکان بیگانه و شش است ازین جنت بیرون است
 است و چهار جوار زمین بیرون می اید کاهی الی عده سواد و
 فرض علی ششون صلوة و کتاب ابراهم علیین و لقد رزقنا السواء
 الدنیا بمصابیح و قول حفظنا من کل شیطان رجیم یک و است سواد
 آن پنج تا که بر پنج و خلیفه است و است منزل و است مخلوق با برای
 سواد دنیا نیست با آدمی را و از وجهی مستحق که بالای است و دیگر
 و مقوی همین دولت که چهار جوار تحت است مشاهده کرد و فرض
 علی ششون صلوة که است و است و است و است و است و است و است
 داشت که سیر و است عذرا جنت الملو و جوار جوار و دیگر است که
 بر سه و مخلوق یعنی پنج که سیر و است و است و است و است و است
 از آن گفت که بعینه مثال آن دارد و رفع الدرجات که سیر و است
 تا تمام شدن در آن مقام چون طالبان سواد و کوه شید مجوز دن که تمام

و جنت

اسکان

یومینا ناطقون الی ربهم انما نطقوا باذن ربهم انما یسمعون
 صوتهم یومئذ و یومئذ یخبرون **و اما** که در این عالم است
 چون با ستم خدایت و حق خود را بچند دانی که **کائنات** در حق علی الله
 قرین نکرده اند و حق در حق که در این عالم نکرده و حق ایشان است
 و کسی که نرسیده **لا تفتح لهم ابواب السماء** و افع شد **کائنات**
 کتاب البیرونی سبب کما انهم علموا ربهم یومئذ یخبرون خدا را و حق
 کائنات و حق فی البیرونی یوم البیرونی یومئذ و انکه ستم کائنات در این
 معنی خاند است دیدیم که در این عالم ستم کائنات و حق
 معنی و داری حق و افع شد است از ستم که نکرده و لا ارم اند که
 فرمود که حق با ستم و دنیا به بیت العزت اند و حق تقسیم است و در
 در شب پنج در دستان اول برای این حساب دید که **یومئذ**
 که شو و بر هر اسنان به غیر بر اجمت معنی می دید اسنانها همین
 به شود و در کاهی کرمان و کاهی خندان و اشباح و زندان برین
 و بسیاری دیدیم که ان تقسیم که فرزند ان بران ستم اند و
 حق و جمیع کواکب که در این عالم و یکبر معنی و انکه فرمود که در شب
 ستم بر پشت **قائمه او** و حال است خدا و در ستم قایم اند و حق معنی
 و زمین که مقام حق و اصل حق بر پشت نور است همین معنی که در
 نور چون بدرجات و قایم تقسیم کنی است و ستم و بر جود
 همین معنی **سبحانه الله** و یصفون و هو الذی فی السماء و الذی فی
 الارض و الذی را از ان فرمود و مبارک و هدی للعالمین که از حق حساب
 موضع عید و ستم و حقیقت عالمیان که با ستمی است و در
 پنج تنفر **نقصین سبع سموات** که نکرده از تقسیم او که در حق

شده بود

شده بود پس احتیاج بذكر حق است **انما** نقصین سبع سموات
 کائنات و حق که شامل کائنات است که است تا که چون بر ستم کائنات
 از ان است و ستم که نکرده و ظاهر کرد و چنان که در این عالم نکرده
 ستم پس **نقصین سبع سموات** خلق السموات و الارض فی ستة ايام که
 در روز سموات علویات و از زمین سطیات تمام تا جمل حق و در شب
 روز تمام شده و با از حق و خلق تمام شده و با و چید و داری او با ستم
 این که ستم و ستم و ستم و ستم که ستم و افع است **کائنات** و ستم
 و ستم و ستم و ستم و ستم **فی جسد آدم ذیل روح** و ستم
 الارواح و الذی فعله است که حق است و امر حق که **یومئذ** و ستم
 از روح حق از روح من ابره بی ترکیب که بر است چندین روز تمام شده
 بود و روح و نفوس در و ندیده و چنانکه از ستم معنی و ستم
 رسیده است که در بطن مادر شکل و ستم که در حق و با و بعد از ان روح در
 دیده می شود پس **خلق السموات و الارض و ما بینهما فی ستة**
ایام و کائنات علی الله و قضی ربک الایة و الایة و ما الوالدین
 احسانا و و خواهد بود حق الا حسان ان یقعد الله کائنات ستم و حق
 بر آن علی حق و خلق شده با بلا روح و در روز و ستم که در
 حیاست و در ستم که عبارت از جمیع شدن روح با بدن در روح
 در و دیده با ستم که یوم هو فی شأن صحیح با خلق من نفس و حق
 و خلق شده و حق ان الله و انما من خلق الرحم و علی حق و حق
 و کائنات بیان و ستم و ستم و ستم و ستم و ستم و ستم و ستم
 چهل و شش است و ستم و یک بر تمام و خلق و و بر ستم و

و ستمت لما من لسی
 آدم علی السلام

علی العرش استوی ستمی مقر و من استوا و آخ با شخص و علی قد حجت
 ملائیکه سجده و برای آن که مذکور شد حجت داشت ستمی و ظهور
 آخ در دست و حجت است که آخ به توحید و ستمی که ستمی بر بی فی
 تر کلمه پس استوا بر ستمی باقی **سجده و عزم** ان اسما این است
 که بعد از ان اسما بر این آیه در مقام نقل ذکر و مذکور سجده میکنند
 تمامت ملائیکه همچنان مگر طائر جسم و قی تعالی بام دعا گفت و سجده
 و اقرب و اذقوت القرآن فاستخار الله من الشیطان او سجده
 و ذکر و هر چو می که نقل آید بعضی است که این حد متغیر و متبدل است
 همچنان و افلاک و درجات و در فایده و بعضی است که از چهار طبقه
 مخلوقه که در وقت مثل استخوان و ناله میزند و نبات و هر چو می که از
 طبایع مخلوق می شود و برین نقل و بعضی که در مخلوق با اگر چه
 حیوان شود یا حیوان طوطی و حیوان دیگر شود و هر چند که شکل این
 حیوان گردد و شکل استوای ظاهر خود نسبت کل یکبار و اما طبع و نحو
 که در فی بیت شلا بر کلمات و ما سقط من و رتبه انی یعلیها و لاجتبه
 فی ظلمات الارض که یقین و پیوسته ظاهر از مقام استوا و ناله که
 بدر و و اما ان ناله بالقوه یا موجود و با از جت اکتفا بر این چاک
 بر آرد و بکل طبع و تشبیه کند یکی از ان جهت که مظهر در بر طبع است
 دوم آنکه استوای صفت قدیم است بلا نیاید و ترک است اول
 که در وقت دیگر که فتن فایده است که در ستمی شود بر طایبان که
 هر دو یک است و هر دو یکی اند و ظاهر آید و ناله چون کلام و کلام است
 یکی است **بسم الله ما یشتا** و نیست و عزم ام الکتاب کل حق با الله

بر آن صورت
 نقلی کرده است

مخلوق

مرد

بسم الله

شهادتی و نیکم و من عزمه علم الکتاب باید که بخود متشاهد کند
 و در باید که از ذات قدیم غیض الخیر و الخیر چگونه خالیدین فیها اند
 فیض در جنت بر ذات او و خود و علان فایض می تواند شد
 و فتنی که ستمی مکتوبات و ماکون و مایکون و در عزم او و ذات است
 کند **فی الموش والاد** طه ما انزلنا علیک القرآن فشتی الی آخر
 علی العرش استوی و در ستمی یکی یکی از ستمی است بدان نشان که گفت
 ان کتاب بر سرش میسر و در سجده کند و یکی یکی است که از کتاب
 با خود دارد و او را سجده میکنند و نبات که کوع و وجود دارد و در
 آوی می کرد و در وقت بر زمین کرده دانستن استوا و آخ بر ستمی موقوف
 دانستن است و بعد از ان خطاب **انی انا الله و اقم الصلوات**
 ذکر می ان الله حد آیه لکما و اخیفها الذین یحکون الرحمن است
 که ان طایف ملائیکه در زمین یکی عزم و دوم بیست و در آسان
 پیوسته در ازای عزم و ستمی که **کوثری الملائیکه خافین من حول العرش**
 این یکی اند بیست مقام صدر و ظهر و رتبه و عزم مقام راس و حیثه
 در مقابل عزم مقام در آسان و نیایح علی یکبار به بیت العزت
 نزول که بر برای ان بیت العزه خوانند که مسجود ملائیکه است اکنون
 چون عبارت از ستمی است و استوا و آخ بر ستمی که شخص حسن
 از آنکه علم ملائیکه است و مسجود ایشان پس الذین یحکون الرحمن
 خود بر و صادق با و دوم از آنکه نقل که سجده کوه و آه و دیده و جت
 این صفات مثل صفات است و در بدن صفات مخلوق شده است
 در شب آخ در حسن حد از کوه هم سوال کرد که فیم یحکم الماء و الارض

موقع است

قرآن

حد

چنیند و خواص آن میوه دیگر مثل دویجای او موجود گردید و چون آن
 میوه بالغه در درخت برای ایشان با فضل ظاهر شد و در دنیا
 جهان با بقوه با فضل مشایده کرده است و ناطق یافته است که بگویم
 بندگان که از این خیرالارض فی ان الاشیا **مفصل** **بوجود آدم** و
 و در شش جہات ایشان متقل بوجود ایشانست و آدمی
 ایشانست و حسد که چنان که زمین بسیار بی دود است و اسطرلاب
 فی درخشند از آن ایشانست که قدرت می درخشند و کدی که
 انما اشیاء حسنی بن آدم رسول الله و کلمته و انما کتاب الله
 الناطق و بعد از اشیا که متقل بوجود ایشانست چنان که تا به بیت
 که نور علی نور است و جمیع مستیات را از آن حکایت
 باشند یا در ازای که کما و او آورده است که از آن
 ایشان گردانید و نقل و کلام و او را بعد از آن که گردور
 و در تائید قدوة خود نوشت و از آن که در زبان و
 و آخر اظهار کرده اند **مسئله** وجود او و کلامی اند که در اشیا
 با یکدیگر هر طریقی مقصود گشته منظر نظم کلامی اند و
 و در هر یکی بنام منظر که کلام و وجود و در نوشتن
 به اشیا بجهت انکه اشیا جزو ایشانست و ایشان کلامی
 و استوات و سیارات فیض خود به در زمین و از آن
 قبل ایشانند و برای انکه است و است و در تعلیق
 و در قیامت به را با و بان خواهند که از خلقت و در خلقت و
 و خلقت که ظاهر میشد و دینی خواهند چو اشیا دیگر

و ام کذب و حال و عکس معنی و در اربعه نوع زبراک
 بر آن آن نشانه شود و واحد خود را هیچ طایفه تمام
 نمی تواند بود و مخلوق آن وقت که هست طریقی بر حق دارد
 و اگر نکال طریقی بر حق و خواندن منکر مشکل بودی
 زبراک اگر کرده اگر زن از بطن ام که در وجودی آیند
 خل و اگر است همراه دارند و کذا لکن نری اینرا بهم
 ملکوت السوات و الارض و لیکون من الموقنین
 یعنی هر کسی که ملکوت اسما و زمین رسد از موقنان باشد
 چون شماره و ماه و اقیاب را وید گفت و از آنی چون فرو
 رفت گفت لا اوجب الا فیلین و بعد از آن گفت انی و جنت
 و جنتی قطره الشیو است و آن را من یعنی اینرا چو نیستند
 از تیرای انکه جای انی است که انسان تو بهم کند که در تیرای
 و نورانی زده کرد و حال انکه ایشان و غیره و پس ایشان را
 نفی ایشان نیز کرد و از برای انکه انسان که متکبر است از و حال
 خالی نیست یا و است ایشان از خویشین است یا از حرکت اگر
 و سکون از و یکبار است بهیچ یا او اولی با و سیارات حرکت
 افلاک در سیر اند و اگر حرکت او بنفس خود است بهیچان از
 از و حال خالی نیست یا طالب است هر چیز بر او را خالص
 یا وادی دارد از غیر پس هر دو و جبرخی نیست و واجب
 لازم با که حق تعالی این صفات متزه و متزه و مقدس با و است
 انی و جنت و جنتی قطره السوات و الارض و انما

او داشت آفتاب و ماه تاب بیان کنند و نمایند و بگویند
 که اگر نوری آفتاب و در روشنی او نبودی طریقه و راه کسی کی توان
 خواندن چنانکه در شب تاریکی بی نور آن طریقی توان خواندن
 بخت این دو کرامت فرموده **اقیم الصلوة لعلک الشمس**
ان یخسف القبله صوم و حیدر ابو یوسف هلال نهاده فی الاشیاء
اقم و لینه فی حقته و در سیم ای طایفه سرانجام حقیت
 و خلقت است بدانکه مغز و معینت که گرفته خاک و با و آب و آتش
 بقینه وجود و هر چه وی از اجزای حق حاضر است و او را
 آن دارد که وجود و نشو و نما ملک مکناره موی او شود و شود
 پس حاضر وجود او با و انجم و افلاک که فیض بکون اشیا میرساند
 غیر وجود این چهار اند که بقینه وجود و پس پس پس از وجود و پس
 اشیا با بقوه یک و بوده با و بعد اشیا یک وجود و با بقینه
 و اتم القوی که موضع راس و چهره است قبل از او است و وجود
 و نظم اشیا منظم کن و پس که و منظم منظم پس با بقوه و این
 اشیا منظم و موجود با **ما نطق الله الی اطلاق کل شیء**
باین معنی گفت که خلق مخصوص است به دو من عالم کل شیء
افلا یؤمنون و گمان خورشید علی آفتاب و کل و همه اشیا معلوم
 شد که مطلق اند و خواهند بود به خدایت او بخت اگر خاک
 بقینه وجود است با باقی حاضر قابلیت این دارد که وجود و باقی
 یا موری یا حیوانی و دیگر شود و در ایشان قوت و صفات این
 حیوان ظاهر کرد و اما چون سن مظهر غائی خلق و اسانند و هر

باین

خج فی مضمون و مکرر گفت است و فرمود که خج فی تقاطع
 زمین راجع است من مسجد کرد و اندر بقعه خاک و خاک را و
 وقت نیم جای آب بر آن برساند و بعد و حامی اسما و تقاطع
 خانه بجهت که موضع خل راس و چهره است سجده خج تقاطع کند
 بجا لغت طایفه که سجده و کند و هر دو و اندر شد بین بریده
 تحقیق که جادوت و طاعت مثل محمد افی علیه افضل الصلوات
 و اعلیٰ الخیات بی آنکه بعد اصل کلام حق در عجب کرده و هر چه
 مقبول نیست و هر چه اینرا که کشند و در آن خانه باید کرد و ناگو
 او بخورند و الا **اگر سبیل سوال کند آوی که هنوز ظاهر شود و حکم**
بمثال خانه سازند و حق در وی کرد و حق را بر تنش کنند جواب
از غایت تعظیم که هنوز بطور نیامده است حق مثال او کرده
پرستش میاید که در چنان فرموده الایه و استویند و تحت خیم
 من روی ففقد الایه جدین اگر چه با بقوه و در بود که معلوم ملک
 خود بود چنانکه یک و هنوز بتمام حکمتی من تاویل الا حاد و نیست
 نبوت نرسیده بود و از اینست **احد عشره کوکب و آتش و آتش**
 و شش است و ملائکه شش بر گرفته اند و در آن تعظیم او کرده
 و قی که خج تقاطع شش که از جن علی العرش استواری و یک سجده
 من فی السموات و من فی الارض من راست با که هر حق در آن
 کرده سجده کنند و پس شش و خانه هر دو یکی باشند با
 ذی العرش بسیار است سوجه را اتم القوی خواند یعنی اصل
 شهر یا یعنی هر شهری و در مقابل شخصی است و جبهه در مقابل

است خاک

دیده که

که علت غائی موجود است و حجت اصلی نیست که در اینها
 دیگر از او مخلوق شده اند چنانچه مجموع او را حق بگویند و از این مجموع
 خلق را واجب است که در مثال عباد آوردن و در مقابل عبادت
 کردن و جمیع اشجار و نبات و موجودات هر یک از جهت
 نفس مصلی که واجب است که در حق قیام نمایند چیزی دارند و بدان
 نبات موقوف اند تا به در مثال تسبیح و ثنات مصلی باشند
 تسبیح و الثنای حق یعنی بعضی نبات را کعبه دارند یعنی
 نبات خود و بعضی نبات قیام فی الله و الحمد لله و الله
الحقیق ان لا یلیح لم عن اتصال بعضه
 بسم الله الرحمن الرحیم لفظ و خط اسرار و قوت

مجموع بنی که از مشرق تا مغرب اند بدین فکر نمایند که
 همه فرزندان داند و در برین شکل و بیات و حق بود است
 که آدمیان احوال دارند و همه کس استسفا برین سخن و آنست که جمیع
 اسرار حق تعالی که در دنیا و آخرت میفرماید و حکما و ساجدین

مستخرج

مستخرج پیش از آنکه که آب است که در حق و در حق
 الی آفریده است و در حق و در حق و در حق و در حق
 مثلا و چهار طباعت است آنچه در چهار طباعت بود و بنطق از وجود او
 ظاهر شد و در اینجه و اخلاک متصل اند با فیض خود و او را در دنیا
 این همه ذرات خلق و ذات حق تعالی یعنی عباد از چشم غم
 چون حقیقت همه است یا وجود است معلوم کرد که چیزی نیست ذات
 حق تعالی ظاهر شود سنگ و شیشه مرتفع گردد اگر بیل سوال کند
 که چون همه است یا وجود است اگر در یک تن الم ظاهر شود باید
 که وجود در آن متناهی شود جواب آنست که در آن و ما خوان
 و مواز وجود داند و از المی که بدینسان رسید متناهی نشود فی
الجنة و الکعبة انما شکل او هم و فضل علی الملک بکانت
 بسم یا اوم اسکن انت و ازو کن الخت و در آن خطاب
 که در وجود او مخلوق بود از اویم ارضی که خاک او را از وجود
 زمین خا هم آورد و بود در آن برای آنکه علم است و خطاب
 بکبریت حضرت یک درخت است و عبارت از آن یک است
 که کعبه طیبه است و طیب یعنی ای در یک که تو را که خطاب
 میکند حق تعالی که عبارت است از است که که تو حد است و از
 که و درخت خبیثه تعریف نمیکند که او از تو که در حق و درخت
 نصیب ندارد که الاید ما لک من قولی و از یک که از هر جا که
 بخور یعنی همه را یکی دان و زن نو که نفس است که در حق
 یعنی روح است یعنی از که جدا نمی توان بود او نیز باید که

بشیا

خاک

سوره توحید فی الخ

و یک کلام

معنی هر یک است که در کبر و اراد برای آنکه وجود خارج کبر است
و کبر چون اتم است آنست که از اتم و روح و آید بر حق خود
بخت خلاصت دارد و بدو آن هفت تن که طاعت فرموده خاندان
میگویند شش را از فرشتش که گوید است از آنکه او مثال دست
مطاف ملائکه بود یعنی ملائکه و افضل ملائکه که اینها بودند و کثرت
دور او و مقابل میگوید که در آسمان چهارم است نهاد یعنی آن چون
این مثال است و هنوز در چهارم آسمان از یک بر و شش ملائکه
طاعت او میکردند یعنی باقیه چون خانه کلین او را و آن جهان آفریده
بر این مثال طاعت کنند و ابراهیم که در شب آفریده بود و بگوید
و او را آفرید و القود و کتب مشهور فی رقی منشور و البیت
المعقود و انصف المرفوع خاندان معبود آن با کرم و مینش با
یعنی در این است که تا یعنی نظیر نام با شش از آنکه در آسمان
و مندر کتب خاکی دور میان و کطایف افتاده بود و ملائکه
طاعت میکردند با حق الله یعنی که او ابا البشر بود و معلم ملائکه بود
مثال او را که مکر است اتم القوی خواندنی و تقوی در حق و او را
خلیفه خواند و در حق اصحاب کتب گفت که استخفاف که است
کی استخلف الله بن من قبلکم و آنکه گفت آنکه از زمان این نگار را
با سنان بر دانت که چون بجز آسمانی برسد و شست معراج
معلوم شود که او مثال دست کور آسمان است همچنان که او را
با سنان است همچنان که او را با سنان برده باشند و از میان
هر خاسته بود و آنکه گفت ملائکه فی رفتند و خاک و را

[illegible]

چون مظهر حق خدای اند لا چوم در عالم کشف و خواب هر دو
 فی بیله و الا کلکم از درخت و کوه و انشس ممکن بنودی اگرچه
 حقیقت ملائکه نیز حقیقت است اما مظهر نام که معلوم است که
 است و نفس اینها که کشف نفس ملک می شود و سبب آنست
 که که چیدمت که ایشان از خود و خواب و مشهور است
 و مانند آن مستغنی اند چون آن معات در وقت و در آن وقت
 او را مستخرج و کرده اند و در کشف می بیند که ملک از پیش خود
 ظاهر و غایب شده است و در حق او برای آن بجه خود می بیند که در
 آن که حاکم و مسلط شده است و وقتی که تعلیم اسرار و ملائکه را
 می باید که لغت ایشان را دانسته باشد ملائکه به لغت خود دانسته
 که بدان لغت معانی ایشان شده بود و تا جمل که درجه و در پایه
 امانت است و اگر در آنکه حق و شکلی و مکرر که معلوم اسرار و ملائکه
 و هر ملائکه را پس در این زمان انوار ملک بود و با بدلیل و کلمات
 ملک که جمل که در جمل که راجع و در شریعت که خاکست و در می آورد
 برای اوست که خبر از حق با و می میرساند و او نیز از حق بجهت علم
 و حدیث حق و نفس اینها و مبداء و معاد باشند و او را از او
 باید و این همه از هر یک که است بشیرت و رسانیدن با او
 و هر حق علم که که اصل کلام خدای از روی حق دانسته برای
 آن قابلیت علم و دانسته برای آن حق او را به خود پیش از فرید یعنی
 بصفت کلام جمل و ملائکه برای آن قابلیت علم و دانسته چون
 به خود می را و در آمد و در کشف نرا تعلیم اسرار و ملائکه را
 در این جهت بصورت
 بشیرت در می آید

مستغنی

خبر

در آن وقت

بشال

آدم

در این جهت بصورت
 بشیرت در می آید

و اینست

واجب شد سجده و گردن و چون ایشان قابلیت داشتند
 از قبل حق تا که بقدر حق و را بنده و تعلیم را فهم گشته و استعداد خود را
 داشتند آنرا ضایع نکرد و بخلاف ابلیس و مقتدر است در
 شکل و وجه بر ملائکه و حقیقت **حال** آلم اقل لکم انی غیب
 انتم اوست و الا تر من قال انی اعلم ما لا تعلمون اسرار و ملائکه
 تعلیم کرده بود و آن وقت که گفت **قل انتم باسماهم قال آلم**
اقل لکم انی اعلم غیب السموات و الارض یعنی اینها بودند و غیب
 سموات جمیع ملائکه را آید و او را در عالم ارواح مشاهده
 کردند و یکدیگر درجه و با باشند و به خود و اگر باشند و بطور
 اهل بهشت همچنان پس و خلیفه حق و سجده و به باشند از
 احسن تقویم علم که تمام در حق او ظاهر است و علت
 خدای اوست چنان که در وقت امانت بر ستودم آمد و در
 وجه بود پس معلوم شد که در کسوة عالم خاک و آب و باد و
 آتش در می آید تا مثال که دانسته تا بیان که و کلام و در
 حق گفته اند خداوند خاک و آب و باد و آتش کسب علم کند
 یا **آدم** انتم با سمانهم و ان حق ذاتی او شریعت بلکه شریعت
 کرج در و پوشانیده است بلکه خودی از نارا دانسته با همچنان که در
 اما او سجده و کرد و برای آن او امانت سو کرد و حق در خانه که
 مثال و حق کرد و در کسوة او سجده حق که و از آن کسوت
 شناخت بخلاف ابلیس و او که سوگند گفت که از صاحب حق
 چنان پیش من را آید و از حق می آید که کناست از آنکه حق می آید

علم

و اینست

صورت

پیشگیری

61, 2, 2, 2

دعوتِ اومرا

زمین او را آفرید و به رستم القوی خواند که هر دو زمین را
 از او بدو آورد یکی برای انکه مثال قوت و هر دو میان او
 بدو آمدند و دم آنکه هر پرنده و چرخه و پائین و آید فی انشی
 و ناچار بر پیر پیاختیبه الامام امثالکم با طمانی کتاب من غای
 که ان کتاب و دستار و هر دو همه اشیائی مقام بر ابراهیم مخ
المشترکین عن الکعبه و شقی الخ الاسود حدیث وارد است که
 و هر حکمت و اتم القوی طقت میکرد یعنی بر مثال خود که من خ
تفت ان اول بیت وضع للناس للذي ببكة مبارک و جدك
إسماعيل بیت که بادی عالمیان است و حلیه خ ت ان الله
اصطفی آدم و نوحا و آل ابراهیم و آل عمران علی العالمین
و ما زلت لک اذا رزق للعالمین خ کما و ابر عالمیان تفصیل
ت است مل ملا یک با و انبیا بغیر و از نسل و اند پس ب ان بقوه
هم در و بود و باشند و ابر همه غیر انبیا اند غیر ت باشند
بدلیل انکه ابر عالمیان و ابر که زیده ت چون او بادی بود مثال
خود که خاتمه ت میکوید ب للعالمین چون مردم بواسطه و را
یافتند و رگ ست بشربت بواسطه او در اند و ره
پنج بر ند پس او بادی عالمیان با و شک ست که هدایت
و عز النفول را کنند و ان انبیا و ملا یک اند که سجده او
کرد ند و معلم هم بود و از ان خ که ظاهر و باطن ابر اهم دم
از عبد بود گفت و فیه آیات نیات مقام ابر اهم اند و
حقیقت مقام جای بر خواستن ان کس ست چون ابر اهم

المجلد الثاني

فصل

اور انھیں ایذا دے

است

سوره خمره و در جبهه که آید راجعه آید به پیشین من نور و کرامت
 مظهر حق و در جبهه که آید راجعه آید به پیشین من نور و کرامت
 بشوی و بعد از اعلام حق در حق و کین که حرات حق است و در حق
 حق کن من نور و از آنکه من نور من نور من نور من نور من نور من نور
 حق من نور من نور من نور من نور من نور من نور من نور من نور
 چنان و آنچه در گردن زمین در آمده است حق اینها من نور من نور من نور
 از اینجا که عالم خاکست ماه نیاید و در حق بالقوه تا بوقت
 بالفعل ضایع به حق عالم خاکست و آشفته و گردن که خاکست
 میگردند و میکنند تا حقیقت خود را در ظاهر خاکست برینند و حق خط
 و در حق زاده و روح و حقیقت تا به حق حق ان که خاکست و آب
 با و آتش و در اینجا منقسم برین و از ایشان بفکرات و اجرام
 سوات هر که به بدن اعضا و جوارح او اندازد که سجد او
 تا ازل و ابد است و در روی زمین را سجدی مؤمنان کرده اند و از
 خاکست و از آنکه در جبهه که آید راجعه آید به پیشین من نور و کرامت
 کنند و حق را بر سجد و از آنکه کشته حق بعبه کنند که مقام
 و جبهه که آید راجعه آید به پیشین من نور و کرامت در آن خانه که
 تا زبان کند و بر بانی را در وقت فوج حق و در کشته او که در
 حاصل شود و بگوید بسم الله الله اگر سجد حق بر این حیوان نه
 که در حق را سجد است و در اشیا اسما و الله اند که سجد حق اند و
 سجد او شود یعنی بسم الله اشیا برسد و سجد خود و گردان
 هر کسی که در پشت او و بجهه که آید راجعه آید به پیشین من نور و کرامت

برای انکه

برای انکه از آن که معلوم شود جنت است از شش بالاسل بهر
 و در او در مقام حق و با بر کرد و کائنات حق من نور من نور
 بشود و چون حق است بر حق موسی و هم شش را با ت بنوش
 و جنت توحید چنان است که هر این معلوم شد که هر آیتی در حق
 پس در درده صد با و سجد اگر چه در بیت و در موضع اندام حق
 شش نیست برای ان حق را صد و چهل سوره آورده و توبه سوره
 من فی السعوات و من فی الارض طوعا و کرها و خلا لهم فیها
 و الاصل چون جو حقیقی برای حق نداشت که حق در قلم خاکست
 کنند و اشیا و زمین حق در عالم خاکست دارند که وجود خود را در
 طاعت میکنند و در مقام حق اند و حقیقت حق را در شش طاعت میکنند
 که چهارت از شش و حق خبر طاعت و الحاد است و توبه سوره
 ثلثین این از تعین لیل و در حق و گردن که از جوارح طاعت حق
 و آن سجدی بود خاکست نام شد هر که با این الشرف و الموعظ فیل
 تا چون حق بعبه کفی میانه بود و اهل حق با شش پس اند و سجد با شش
 و که لاکت جبهه که آید راجعه آید به پیشین من نور و کرامت و سجد با شش
 تا کتیم حق و از آنکه سجد حق در حق و از آنکه در حدیث است
 افتاب و در بر شش برود و سجد حق میکند اگر بر بالای زمین و
 در زیر زمین که کثرت است از آنکه سجد خاکست و میکند چون معلوم
 شد که خطیقه است و اشیا و اشیاء و در حق و سجد با شش
 و سجد و هر شش حق گردن و از بخت کت و توبه سوره
 است و است و من فی الارض طوعا و کرها و خلا لهم فیها

بسم الله و اتمن با لعمریه
 معان ابر

کرده باشی

کردن بزرگ و خاک **و فی الزم و ما یعلق بها** بسم قال البیوم
 الزم متعلق با بوشن مقول من وصلنی وصلک الله و من قطعنی قطعک الله
 الله انما الله و اما الزم خلق الله الزم و شققت لها ایضا
 البیوم فی وصلها وصلته و من قطعها قطعته و قال رسول الله
 صلعم ان الله خلق الخلق حتی اذا فرغ منهم فامس الزم فامس
 ببقوی الزم فقال مر فالت هذا مقام العاقل من القطیعة
 نعم الا ترضین ان اصل من وصلک و افصل من قطعک فالت
 بلی قال قد کتبت بوجهی و صاحب رحمت بحت انک است
 و حق تعالی را از اسم خود بشنید که حق است مشتق کرده و حق خلق خود را
 و بسم و رایت ربی فی حدیث خلق غایب این شکل شکل
 بختی که با او رحمت و در داشت هم حلت و تعلق بختی که
 و از دست که هر که با او پیوست بخت پیوست که حق خود را بداند که
 عاقل که امر و خطی و انکه گفت شققت لها من اسمی یعنی از اسم
 بخت انکه در اسم حق است حق و حقیقت و نام را می است پس هم
 از و مشتق با در حق بوجهی که اسم است معلوم شود هر چیزی که مشتق
 از آن اسم است با چهار است از هم و است که مشتق از اسم است
 که است فی وصلنی وصلک الله و من قطعنی قطعک الله
 از آن اسم است از بزرگتر خود بود که بزرگتر از آن چهار است که خود را
 که بسم و از و حق اسم قیل با تو بزرگتر از آن که گفت صافان هر از آن
 با و خوانند بسم انداخته اکل از اسمی با و بسم انکه بخت از آن قدر اسم
 از آن است مسیح بن حرم که کلمه او است بیا بد و رسولانی در روز

قیامت

قیامت همان نام خوانند برای انکه خلق با و در است بسم
 حق که طوطی است بر حق او ظاهر است و بدان خود را بخت که زود
 بخوابد بخت بخت شوند برای انکه هر شکل اسم و از اول اسم
 انکه بخت بر حق بسم است و نامی طرح بی اسم تا نام انکه نام غیر بد
 از حق اسم بخت است فیه ان رسید که معلوم میشود از حق اسم که این
 بر سر است خلاف است که بر حق است تا که است که حق بی با بر حق اسم
 بخوابد و از حق اسم بخت است معلوم کند **فی الزم و ما یعلق بها**
 قول هم حق و قال رایت ربی فی حدیث المولای فی حدیث طوطی پس
 حق طرح تا انکه و انظر الی انظر فان لم یکن لک انک الله اسم
 از حق تا بختی که از داشت حق هر است بختی که از حق تا بختی که
 است با ظاهر پس انکه از هر چه اسم با و زود بختی که بختی که
 روح بختی که بختی که از او خلق شده با و واجب و لازم تا بختی که
 ملائکه سجده او که و انکه انکه انکه طای الزم معلوم باشند و
 بختی که بختی که از او بختی که از او بختی که از او بختی که
 تا همانجا تو تو انکه و انکه یکی انکه هر طرف که تو بختی که تو
 بدان طرف تا تو انکه انکه انکه انکه انکه انکه انکه انکه انکه
 تا آنکه و از و دلیل رایت ربی فی حدیث طوطی و حسن بختی که
 بختی که با حسن که خود را بختی که از آن است که خود را بختی که
 و از و بدان که از داشت حق و از این که بر آمده است و از بختی که
 خود را بدین شکل نمود **فی الکلام علی النکاح الحقیقی**
 بسم بر سر خود و نوشته هم کل شئی انک ان و همه هرگاه

انکه با آن بخت

از و رایت ربی فی حدیث طوطی

افزیده باشد

بخت

1870

ج. ۱۰۰

عبدالمجید

۲ از ملائکه که قوتی
آدم را بر صورت خود
در صورت حسن افزاید

کتاب

میں نے

حکیم با سواد اعظم الضمیر و الوجود فی الامین و بدو جنب
 و با صانع او استعاره و مجاز از ذکر است که بگویند و در حقیقت با صانع
 او است که او را سجده است چنانکه میگویند که شایسته است که در سجده
 الی الشیخ و استعاره از شایسته است و کشف حجاب از شایسته است
 کند از نیات و محل او بیرون از کتب اگر باطن نشود از نیات
 حق فی ان کتاب را باید خواندن با فواید آن و نویسنده **فی احاطه علم**
حق و در کتب فانی علم از حق تا محتاج بلکه شود و از قرینات انعام
 با تمام مضمون معلوم میشود که بنی و نه اینها نیز بوده است بلکه ملائکه بدل
 اینها هم با تمام محتاج او بودند و مسجد و نه بود بخت نفس حق
 و ملائکه را گفت سجده و کند و نه اینها را گفت و در خانه
 سیه کشید **فی احاطه علم** و **دانش جان** در کلام قدیم حق
 در است مواضع امر کردن کتاب سجده و مسجد ناکردن او میکند و
 و حصر در است جا برای حق آن وقت است و در نیات
 کتب روایم که در کتب حق و در خطبه و حق المساکین و جسد المومنین
 و تمام شدن ابعاد و عبادت **در** از رطب و لایا پس از آن کتب
 و کتاب ظاهر از حق نیست **در** از برای آنکه چهار گانه از رطب
 و یابس است و درین کتاب نیست **در** اصل هر چه در
 با کون است **در** پس منظره که **در** آن کتاب که در
 و **در** است **در** که در خود را در شبح و در آن
 که در است **در** که در است **در** که در است **در** که در است
 که در است **در** که در است **در** که در است **در** که در است

مؤلف

فصل اول

فَوَجَّهَ نَافِثَاتِ هَوَاهُ خَدِيدَ وَسُفْهَاتِ نَقْمِ سِسْ جَهَنَّمَ
عَلَى بَحْتِ اِيْنِ كَلْتِ لَا يَسْتَعْوُونَ اِلَى اَمَلَاءِ اَنَا عَلَى وَبَقْدَ ظُنُونِي
كُلَّ جَانِبٍ وَحَوَازِيَا فِتْ اِيْنِ اِقْ م وَحَلَّ وَوَسْ جِهْ
اَشْبَاوَسْ كَلْكَ وَطَلْكَ سَبْرَهْ وَبَلْجْ وَسْ جِهْ وَوَقْ وَطْلُكَ
سَبْرَتُو ذِرْ اَعْنَى السَّوَادِ وَفِيْنِ اِيْشَانِ اِيْنِ كَذَمَقْدَ اِيْنِ
السَّوَابِ وَالْاَرْضِ وَوَعْدَهْ مَفَاتِحِ الْغَيْبِ اَلَا يَعْطِيهَا اَلَا هُوَ
جَاوِيْنِ السَّوَابِ وَالْاَرْضِ وَ اَنْ مِنْ شَيْءٍ اَلَا عِنْدَ نَافِثَاتِهِ
وَعِنْدَهْ مِنْ شَيْءٍ اَمَقْدَارِ اِلَى اَللهِ بِرَجْعِ اَلَا مَوْرَ فُسْبَانِ اَلَى
يَدَيْهِ اَلْمَلَكُوْتِ كُلِّ شَيْءٍ فِي تَقْسِيْمِ اَلْوَحْيَانِ عَلَى اَلْجِهَاتِ وَحَرِّ
اَلْاَنْفِثَاتِ عَلَى تَعَالِيْهِ وَحَسْبُ اِيْنِ كَلْمَاكَ سِسْ جِهْ
شَشْ بَارَسْ وَشَشْ بَارَسْ بَا نَا اَزْهَرَجَتْ كَمَا ظَنَرْتُ كُنْدَ
شَشْ بَارَسْ كَحْ جِي بِي بَاوْ شَشْ بَارَسْ كَحْ جِي وَشَشْ
بَارَسْ اِيْ اِيْنِ اَلَمْتِ كَجَمِيعِ اَشْبَا شَشْ جِهْ وَارَدَ اَلَا
وَرَهْ شَشْ جِهْ خَوِشِيْنِ كَمَا ظَنَرْتُ كُنْدَ وَسْ جِهْ جِي بَاوْدَ
بَشِيرِ بَشِيرِ خَسْمَتْ بُوْدَ اَمِدْ وَبَسِيْتِ وَجَاهُ اَمْرَهْ بِبَشِيرِ كَمَا
نَقْلُ اَلْاَنْبِيَا كُنْطَلْ خَسْمَتْ بَاوْدَ كَبَارَسْ اَزْهَرَجَتْ وَهَرْ هَزَارَ
بَر بَارَسْ وَسْ جِهْ خَسْمَتْ كُنْدَ وَوَرَحْ كِبَرِ كَمَا ظَهَرَ اَمْرَهْ
كَرَفَتْ مَوْدَ اَمْرَهْ بَشِيرِ فِي اَلْوَحْيِ وَاَلْجِهَاتِ وَاَلْجِهَاتِ اَلْاَرْبَعِ
وَمَا يَتَعَلَّقُ بِهَا جَمِيعُ شَيْءٍ اَلَّذِي يُعْقِدُ لِيَعْلَى اَلْبَصِيرِ جَمِيعِ
بَصِيرِ اَزْهَرَجَتْ اَنْ كَلْتِ كَمَا وَرَشْ جِهْ اِيْنِ اَلْوَحْيِ خَسْمَتْ
وَلِقَاوْ اَلْمَلَكُوْتِ اَسْمَا بَارَاوْدَ عِلْمَهْ شَدِيدِ اَلْعَوَى وَوَرَشْ

مزار

تا سستی یعنی بیهوشی و بیهوشی رخ با توفیق الهی نمی
 آید و این بیهوشی رخ خدای تعالی که غیب قوسین او اولی است
 بر این قبضه کما جی جیل بود و لقد ماتت امة لا تحرف و
ور وقت نزول کیسعی جیل گفت عمت عالم اعظم و لقد را
نزد خد بزرگ و الممتحنی است که در کسوت و علم به مع الله
وقت لا یسعی فیه ملک من حیث و لا یسعی برسل فاعی الی عبده
ما اوحی یعنی برسم که در نمود خورش علی خمسون صلو و چون عتک
عنا به شب پنج غلذ بود و حق و حق بی نوبت بقیلین در دست
فر کسید و اسم و مسجد اقصی کرد و اول و در آورده
حق کرد که و لا یخیر فیضا لک و ترک شدت و بخت مقام
محمود و بعضی مقام محمود و اودان و ای معلق و ارد و ما حلق
اثر و بنا لک و انما لک الا فیتة بعضی گفته اند که این پنج در خوا
به و است قی کا خود را بکس و بشیریه و به و بر آورد
در شب پنج منزله اوی و در مثل کلمه طیبه کسبه و طیبه و شفا
عبادت است و از به که در شب پنج و یک چهارچو از زیر سیمین
قی اید و بخت آن را و اس که گفت که مکان منی چه است که آنرا
نقوم که که که از و بکماله و به بر انبیا سید و و احمال
بی در اوج و آن مکان منی است که احسن صلو نیست و بخت
ان فرمود که رایت ربی لیل الموعج فی احسن وجه و سوال کرد
در سوال که فیم بحکم الملاء الاعلا یا محمد ان ملا اعلی که قی نقا
قلی و شفا و خطبیم انتم معصون ما کان لی من علم بالملاء

براک

الاعلی اذ

الاعلی اذ یحتملون و در حق شفا طین و نمود لا یستعین الی
الاعلی الا به تا بچه که و جدت بر و این ندی فعلت ما فی السجود
والارض که همان غاب قوسین است اگر دست بر میان هر دو
من نهاد و بعد از آن دست است که است چون رخ بر سید فیم بحکم
اعلی یا محمد قلت فی الکفارات و الذرات و منشی الما قدم الی
البحاسات و انتظار الصلوة بعد الصلوة و اسباغ الوضوء فی
السبعات نمود و رایت که و در کسوت که و بخت که و بخت که و
رخ بی برت و است اول چه تر مطلق که ستمت و نزل اوی در ستم
که عارض و استوی که و و شرف الما من بنو به و نه و و ستم
باین کسوت و بر اند که عارض البصر و ما طفی ما کذب الفوا و ما
و جی که عبادت است و از آن دست که و ن بعد از آن گفت در من علی و
صلو اید بعد و کسوت و و کلام بی و تا از عالم محسوسات است
در گذشت و از مسجد و ام که موضع جهت و مسجد اقصی که
موضع صدر و ظهر است و به و بهدایت بی و جیل باستان و
تر سید و و آن ابواب سموات نامعلوم کرد و نذر و نذر و
نکذشت و بر سید سیدی را در احسن کسوت احسن تقوم
و احسن که بر آمده مشاهد و نمود و نمود و فوس علی خمسون
صلوة فی کل یوم و لیل و سج است و و است اران و نمود و الصلوة
و عراج الفوا من هرگاه که بنده و و حق است حالانست باخرا و از
و و ج حال شد و هرگاه که بحقیقت حق رسید که و احسن است
بلاز یاده و نقصان سید و فاعی الی عبده ما اوحی و سب

ل
 که یا مر الی امره
 در نای سموات
 بر جبرئیل و انشودند

يوم القيمة

9-10-1919

[illegible]

کما یزین فی الدنیا و الآخرة فی المطایع معارج جمع مع آیت
 روح سویشی که من آورده که تصدق معارج المؤمنین فی
 کما فی مقداره خیرین الف سینه چنانچه هر سال پنجاه برای عیادت
 که فرمود که تا وقت تمام تا فی الساعات بخان عیادت هر روز
 تا شش برای سده و ست و روح ملائکه روح سوی شش و
 در آن روز با رفیع الذرات و الوهش ملکی الروح شب قدر
 آن شب تا بوجهی که استوی شب و روز بود برای حدیث
 کما فی کفایت البی و الروایة و کما فی سوره الفتح
 و انما یرسل الله رسولا من الذوات الی رایت احد
 که کما فی الف سینه المعراج الی ساجدین الی سید بقرات
 سنان اخو بایات و عجل قوی را می بخشد اگر سبیل سوال کند
 که کما فی هر بالای ملک آسمان و رخصی که شخ او سرور
 که در با و چهار روز بر او روان باد و روح علی صالح تا بر اینها
 معقول نیست و صاحب که شمع مخبر صافست از قول آن خدیجه
 تو یفشی الذرات ما یفشی جواب اقول است که او در مقام عبود
 بر آسمانها که در نقیصان و سید و چهار جوید رخ را در
 حسن که دید فی حدیث طوطی و سایر ادراج اینهاست که کرده
 برین معنی و است سخنان الذی استری بعیده لیفا من المشی
 الخاتم الی السید الذی کما فی حدیث و در آسمان اول
 در آید و طایفه اول سلام بر آید که این حال عالم خواب
 بود و رب قد آتی من الملک و علی من تاویل الاکابر

هست که شایه

نه
 و تمام

که در این عالم

المبین

کما یزین فی الدنیا و الآخرة فی المطایع معارج جمع مع آیت
 روح سویشی که من آورده که تصدق معارج المؤمنین فی
 کما فی مقداره خیرین الف سینه چنانچه هر سال پنجاه برای عیادت
 که فرمود که تا وقت تمام تا فی الساعات بخان عیادت هر روز
 تا شش برای سده و ست و روح ملائکه روح سوی شش و
 در آن روز با رفیع الذرات و الوهش ملکی الروح شب قدر
 آن شب تا بوجهی که استوی شب و روز بود برای حدیث
 کما فی کفایت البی و الروایة و کما فی سوره الفتح
 و انما یرسل الله رسولا من الذوات الی رایت احد
 که کما فی الف سینه المعراج الی ساجدین الی سید بقرات
 سنان اخو بایات و عجل قوی را می بخشد اگر سبیل سوال کند
 که کما فی هر بالای ملک آسمان و رخصی که شخ او سرور
 که در با و چهار روز بر او روان باد و روح علی صالح تا بر اینها
 معقول نیست و صاحب که شمع مخبر صافست از قول آن خدیجه
 تو یفشی الذرات ما یفشی جواب اقول است که او در مقام عبود
 بر آسمانها که در نقیصان و سید و چهار جوید رخ را در
 حسن که دید فی حدیث طوطی و سایر ادراج اینهاست که کرده
 برین معنی و است سخنان الذی استری بعیده لیفا من المشی
 الخاتم الی السید الذی کما فی حدیث و در آسمان اول
 در آید و طایفه اول سلام بر آید که این حال عالم خواب
 بود و رب قد آتی من الملک و علی من تاویل الاکابر

یرا

تعالی

است

و سائر کائنات بر سطح و نامور بر ابر خود بنید چون کعبه است و پنج
 شکل اشیا را چنانکه شناسد و فهم کند و بختیقت و بر سر نفسی که از این
 حوز و حفاان و حضور و غوا که و عاشقانی و انفس و تله لاسین و
 بشر که ملک در آن می آید و غناها از جوهر و جامها از شناس و
 استبرقا و جوهرها بیشتر و اصل و آب و خمر فی با بند بر روح او
 در آن عالم از نسب این درک و ادراک نفس و جوهر و جسم و بیک
 و بیکوار از آله و غایب خود بود چون گمانی این را و اشیا را و است
 و نسبت درجات سکن چه و که هر یک است که است و است
 که در برای آن مخلوق است و اشیا چنان که در مخلوق است که گشتی
اختیار فی اقام مبین که لفظ طهر و است و در طهر و و باید خواند
 که اینها تو افهم که آیه که تو آیت و و اشیا چنان که آید
 از آنکه تو و در و از آنکه که هدی للعالمین است و برین سخن او موجود
 شده اند با هم اینها و کج و در شبح هر بی را در اشیا
 غود و سد و بیت و چهار هزار و چنانکه به سکن چه و هر چه است
که تا است و و با که است و است صد و بیت و چهار هزار پیغام اند
ست بار که و یکبار است هزار اندکی که بی ای بود ما و اگر نامد
 که بود چون آمده و تمام شد و بنوعت ختم گشت و نمود و ختم فی
 الزکیل و فی البیان اتم آراست که مخصوص خل و با یا غیر خل
 در آن حدیث که مثلی و مثل الانبیاء کثل القصر اکثر شمس و در زلزله آن
بهر و درجات و و تالیق افلاک الی عاشره اند از اینها آن
 معلوم کن که جمیع اشیا با ساسها و ماسوی آه و زمین هر مدک

منقسم است

و آن کی و لفظ خبیث

و در پانده اند

ذکر

و در پانده اند و منج که استیج له السموات و الارض و من فیهن
 و این من ششی و الاستیج مجده و جود و با و جود و با باشند
 و از این جهت که ایش از انظار او را که آن نزاری درک ایشان کنی
 کلام ایشان از استیجی در عالم خواب مطلق و مدبرک و مدبرک و استیج
 فی یابی موجود است از جواهر است و نباتات و حیوانات آسمان
 و زمین در عالم خواب سخن گویند انطقنا الله الذی انطق کل
شیء از آن با که هر که آن سر را که از پنج آمد بجای آورد و آن خود کند
به در کتبه کرده و بقیض کرده و توجه بد غاید و متابعت انبیا
نماید در عالم کشف بیند که بستی که جنت و منها السموات و
جنت و جنتی الهادی مودت او برسد و جنت باید اما در بهشت
و تنی کشود که لا تقوم الا سنة الا فی يوم الجمعة و لا تقم الا
الساعة و لا بدخول الجنة حق بلع الجبل فی ستم الجبابرة با طهری
س را با ساسانی آمده است رسا ند و ستم و چهار جو و حقیقت است
و قبل و تبدل الارض و طی السموات در عالم ظاهر واقع نشود
بر آن کس و ری آن بهشت باز نشود و در نتوانند رفتن و تنی
صور در ستم و نامه بدست راست و عبود بر هر اطراف و انطقا که
الذی انطق کل شیء و یوم ثانی الساعه بدخان مبین و اتبع
و اموات اولین و آخرین همه در بقیض که زمین حشر است
که در دو و هر روز سکی و غزول رخ از سکن بسی نشود این کس
محقق نخواهد شد ایمان و از بغیب خود و آنچه لایق و
و هم چون اینها واقع شود اسماها بدل شود لن الملک التویم
 انفسی

چنانکه پس جوده ایشان چنانکه با بوی دیگر نمیست مونس
 آن است باست تم جیه کا و جیه او با جیه او است با چون آن
 مثال جیه در جیه از لوانم سال و ماه و تاریخ آنرا در یکس جیه
 سال نمود و اگر گفت که آن باشند بشوهر آن خود از روی حق است
 که است بکل مردان تا ظاهر شود که اگر کجا شودی مردانم ایشان
 معلوم نشود من صلی کرم الله وجهه **قال** سواد ستم الله فی الخلق
 لجهت عا کما العین بر نعم ناسوات لم یسمع الملائق من قبل یقین
 یخبر الخالق است فلا یبید و یخبر الله عا کما تلا فی سوره عن انوار
 فلا یستطیع فی لمن کان لیا و کماله **فی دفع مراد خلافت**
 نه هم به خلافت نیست با هر انبیا و کفر و کفری است به انداختی که
 باطن هر انبیا می شود که ظاهر اختلاف از میان هر خواسته بآن
 وقت را بگذارد قدیم برده باشند چون یکت و است بکل
 همه کرد هر گاه در بران داشت بر ندانم اید که باطن همه از روی
 اعتقاد و توحید یکسان با هیچان که به یکسان از روی خلقت
فی کتاب من و من الطبیع بالحسن آن زمان که آن حوری را
 ستم کرد که است که باطن او ان چشم ابروی او را و کفر
 فی آیه و کفر به **لا یحکم الله الامم** او را سخن گفتن چشم
 ابرو و آن بر دو پوست یکی کبابه ای و یکی بکبر باطن آن ترکیب
 ستم خدی را در وقت او در شکل آشفته می او در در
 بیک زلفا سیم صفت خود او بد و است در زلفا حسن خود
 و بد هم میل کرد از آن گفت و لغت است به و هم بسا و آن بل

و انی بود از بهی حسن و حقیقت خود میل کند و میل مجور و نمایان و
 و لدان از این جهت است که بر حسن یکد یک عاشق بود **فی کتاب**
الوجه و انما الخلق و انما الفایف انما یسمن یتبسون فیما با حفر امن
 سدریس الایه ایشان سبز سیاه نام میناید که کتخ فی اند
 و در اول و میدان طایشان چنانکه از سیاهی سبزی می رند عینا
 یسمن بهای جاد و الله یفر و نفا جفا فیها شتی سکت سیلا
 بجای که در باب شش است و عینا که در حق میکند آن چهار چو
 بهشت و حوض کوثر همان حکایت حسن و کماله **و من یحیی**
النجین که هر کس که از حوض کوثر آب خور و دیگر شسته شود
 از آفت است **ثم را یست یغیا و ملک کبر** او سقیم شد اما ظهور را
 کل شتی و کت **الا و جهه ای** که است و بی فی خیر طوط
 و الیه تر جعون از بهت و حدایت و او را ک استیاد و هر
 استیاد و ناس او را نظر کن و بین در وقت ظهور جا آرک
 و الملک صفا صفا **فی الحب** **و اب بالور و** **و یسمن و الله خلقا کم**
 ثم صود نامکم ثم خلقا لعلایک استعد و لا دم فجد و الا انیس
 کم یکن من انت جدید **الی قال** ریت قانظر الی یوم یبعثون
 و ان جنتم لموعدتم انجین لیا سبعة انا و اب کلان انی
 لیس یحیی ان سبحت الزنوم طغام ان یشیم چون حوض طغوت
 کرد و کتاب دست راست نکرفت و بر احاطه ستم نرفت
 عین و عینا حاصل کرده تابع انبیا نکشت و از تعلد خند باز نکشت
 و بعالم تحقیق رسید و متابعت شیطانی کرد که سجد و

درامتان

و من دون درخت سبزه زمان او با که خیر القرون است
 بر خلاف سحاب است که کشند که در روز نهم بکارت
 فرمود کل یوم صوفی شان و ایم و رکعت چرا که صفت این
 داشت زایل شود و لکن شون خداوند تا بنده پس سحاب
 اهل سفرند برین معنی سحاب اهل کل یوم صوفی شان اگر ایشان
 علم الکتاب سوال کنند که ایام چهار بار است و یکبار
 ساعت چهار ساعت که خلافت آخرت من و یکبار که سجد و دیگر
 و معلم ایشان از حبه و یکس و توجه بدین وجه این معنی روشن
 شود و در حد و در حد سحاب از چهار طایع و در حد و در حد
 یک الف جبه که بر بالای جبه که خوان که حد آ و این است که
 که یک است خاکست و یک آب و یکی باد و یکی آتش یعنی این
 شش روز خلاف زمانست چهار بار ختم شود هر یک و یک
 به سبح و الله اینها که سبحانه المنانی که است شانه روز
 است شش بار است حد آ و در علم خبی که سبح که لاک لما خلفت
 ان فلان هم که استو امتت خلافت سبح چهار بار است حد آ
 و یکبار است حد ضبط کرد و گفت خلق السموات الى الله
 یوم الجمعة که یوم المیزیت چون اضافت شود شش بار است
 حد آ و اسطر وجود که خلافت ملکوت است انبیا و زید
 او با چهار است حد و یکبار جمع کرد انبیا که ان حد در آن
 چهار است سبح بود و در حد و در حد الله استرابع
 و در حد و در حد او و در حد او در شش که کاف و نون

۱۹۰۰

[illegible]

اسی قیام کی حالت میں

سیرت و اخلاق
در حدیث و روای
تعالی و شریف
نیر عاصی

بنده را از آنش که اصل خلق طاعت خلاص میدهند برای آنش
تکلیف نیست قصد هر از آنست که فی یوم کاف ستمه معاند
کشتن چمن شغل است از آن میکند که مدتها و بنا و استیلاست
هر از سال خواب و از خلق و هر از سال **یوم کاف** ستمه و
بنده است روزی شش روز که در و غیره مخلوق غیر چمن است
و در حدیث است که سال چون ماه و ماه چون هفته و هفته چون
چمن و چمن چون ساعت و ساعت چون لب التاری یعنی همچنان که
است بنده بر شش بار است که رفتی ساعت سال و ماه و
هر که منقسم بود و کوی **فی یوم التیاج من الحاقه** ما استندیم
خلق السموات و الارض و المخلوقین هم یعنی چه از شش روز
آفریده شده است و ساعت که قیامت است و در چمن است شیا خلق را
خلق خود و کل بساها و زمین و شش روز که هر روز از آنکه
شیا خلق بخیر اند از کل بساها و زمین و شش و در بعضی
شش و آب که کان حاشی علی الماء حدیث و اردت که طاعت
خود را بر آن آب میریزند **فی المرات و التوش** لقد خلقنا الانسان
فی احسن تقویم رایت و فی فی احسن وجه و فی کرم خلقه انما
و انظر الى المرات فان لم تلون کلون الله و جاء جبریل و کفر مرآت
بنیضا الحدیث چمن روزی که در و طوبی و ساعت و مرآت
تسبیح و کفی شنی پاک الله وجه و شش و مرآت هر دو
کلیت معنی و آنکه استواری که در هر مرآت جباری که خود را
در مرآت مشاهده کرده استواری خود بر کس همچنان یافت

نفس

مذنبی

فی یوم الذرجات و الله قافی خلا نسیم بمواقع الخیر و یوم
و جبارت از پنج کشت که کوب در و دانه برج و شش که در
و کیمه الی عاشره سیر میکند و در هر روزی از اجزاء خلقت
بامر حق است بعالم کون و ف و میرساند و در لباس قدرت
اگر چه قدر او عین لطفت و هر هر آسمان و چه بلکه سر جاد و نبات
و قطره باران حالت و قوح ایشان بر زمین و زمینان ملک و مملکت
تک و هر سی روز از ماه و نیز ماه که جبارت و در دین و ارد و شش
و چمن و در و الله گفته اند که نام ملکیت از ملک و همه آسمانها
برین معنی مخلوقند علما که **انما خلقنا السماء فوجدناها خلیق**
شدید از شش باقی **تسبیح التیاج مع القلوب و کاف و لون**
ان الله عنده علم ان الله و ان الله علم التیاج من راجع مناسبت
باعت مناسبت است که در شش روز مخلوق است بهشت و در
و شش نیز همچنان و همچنان شش که کس کاف و لون و شش
بهشت و در و کشت اگر سبیل سوال کند که شش و در و شش و در
و زاید نقصان فی با جواب است کفی اربعة آیام سواء للتائبین
شهد الله ان لا اله الا هو الی بالقسط خلق الارواح کلها الای
ان ربی علی امر ابط مستقیم و روز که جبارت و آیام و لیا لها
بهشت و در و کشت هر عدد و اعلام کفی و این بهشت و در و کشت
بر و در اربعة آیام و لیا لها اصناف کند شش بر است عت با
بعد و شش که کاف و لون هر که ازین شش کشت کشت
حصص و حصص **قد استدار الزمان علی نیت ابی علی بر صاحب**

الزمان که دست کشش روز چهارست از چهار بارست و یکبار
سکه است و دست از شش بارست است که پناه و در شکل
و برین بنیانت از پنجاست که تقاضا نمود لاستواله من الله
در نور به یک که سرید این مخلوق انسان بشکلی و صورتی و پناست که
با دست و بر خان هوا و ماهیان و دریا کرد و در آخر دیدم همین معنی
که لا ظالم یطریق چه لا اقم اما لکم از کل و بر وجه اشیا و
چنان گشت العلم نقطه کثیر و الما یون اب یک که است بسیار
ساخت برای جل و اهلان فی فضیلت الحروف علی جهتها
اگر سبیل زمین چند علم کتاب سوال کند هیچ که از وجهها
که که در حرکت مکه آمده که از چرخ که ظاهر شد فضیلت و از
که بر یک و چهار و یک که نیامده است باقی جواب گوید آری تباری معنی
کاف و نون که شش است که است و شش که دیگر و چهار که
در ضمن خود و ارد و در ستم تا که با سوی که از موجود شده که
گوید هر که است متضمن معنی کن می شود از شد کاف و نون بر دیگر
چه فضیلت و در جواب است که بلبل چینی است اما از ان که گفته
هر و لغت خاتم الانبیاء لو لاک لما خلقت الافلاك و لغت
اشیه که سبعین المثل فی و القرآن العظیم و در باین دو که کن که
شش که کاف و نون و در حرکت مکه آمده و در ان که نیامده و
ظهور کل شیا معنی بر دست حج کل شئی بر جمع الی اصل فضیلت
و از و دانست که این نام الکتاب از آن شکل که و او متشابه
بر اسم الکتاب به و اگر گوید هیچ که از وجود آن به و چه عزت

و در دیگر

و ارد و در ستم تا که با سوی که از موجود شده که
گوید هر که است متضمن معنی کن می شود از شد کاف و نون بر دیگر
چه فضیلت و در جواب است که بلبل چینی است اما از ان که گفته
هر و لغت خاتم الانبیاء لو لاک لما خلقت الافلاك و لغت
اشیه که سبعین المثل فی و القرآن العظیم و در باین دو که کن که
شش که کاف و نون و در حرکت مکه آمده و در ان که نیامده و
ظهور کل شیا معنی بر دست حج کل شئی بر جمع الی اصل فضیلت
و از و دانست که این نام الکتاب از آن شکل که و او متشابه
بر اسم الکتاب به و اگر گوید هیچ که از وجود آن به و چه عزت

و ارد و در ستم تا که با سوی که از موجود شده که
گوید هر که است متضمن معنی کن می شود از شد کاف و نون بر دیگر
چه فضیلت و در جواب است که بلبل چینی است اما از ان که گفته
هر و لغت خاتم الانبیاء لو لاک لما خلقت الافلاك و لغت
اشیه که سبعین المثل فی و القرآن العظیم و در باین دو که کن که
شش که کاف و نون و در حرکت مکه آمده و در ان که نیامده و
ظهور کل شیا معنی بر دست حج کل شئی بر جمع الی اصل فضیلت
و از و دانست که این نام الکتاب از آن شکل که و او متشابه
بر اسم الکتاب به و اگر گوید هیچ که از وجود آن به و چه عزت

و ارد و در ستم تا که با سوی که از موجود شده که
گوید هر که است متضمن معنی کن می شود از شد کاف و نون بر دیگر
چه فضیلت و در جواب است که بلبل چینی است اما از ان که گفته
هر و لغت خاتم الانبیاء لو لاک لما خلقت الافلاك و لغت
اشیه که سبعین المثل فی و القرآن العظیم و در باین دو که کن که
شش که کاف و نون و در حرکت مکه آمده و در ان که نیامده و
ظهور کل شیا معنی بر دست حج کل شئی بر جمع الی اصل فضیلت
و از و دانست که این نام الکتاب از آن شکل که و او متشابه
بر اسم الکتاب به و اگر گوید هیچ که از وجود آن به و چه عزت

و ارد و در ستم تا که با سوی که از موجود شده که
گوید هر که است متضمن معنی کن می شود از شد کاف و نون بر دیگر
چه فضیلت و در جواب است که بلبل چینی است اما از ان که گفته
هر و لغت خاتم الانبیاء لو لاک لما خلقت الافلاك و لغت
اشیه که سبعین المثل فی و القرآن العظیم و در باین دو که کن که
شش که کاف و نون و در حرکت مکه آمده و در ان که نیامده و
ظهور کل شیا معنی بر دست حج کل شئی بر جمع الی اصل فضیلت
و از و دانست که این نام الکتاب از آن شکل که و او متشابه
بر اسم الکتاب به و اگر گوید هیچ که از وجود آن به و چه عزت

در وقت حق ظهور را مشاهده بینا و مشتق شمر فی عینی از بیان
 خود ایدم و دوست خویش را بر بال و دملایک انداخته باشد
مسئله که ممکن است به نیست چنانکه حق تعالی بیانات عدل
 ظاهر اچنانکه که است حق تعالی و او را و پنج تن و او که نوازده تا
فی اسم و المستفی و غیره با اسم رجب الذی خلق الان
 که بعضی جوهری که قال علی بن ابی طالب کرم الله وجهه که بعضی
 او که بکثرت این فرموده ان حاکم مستطع را اسم خود کرده
 که در هر باب فی و لغنی که اسم است بعضی گفته که در کتب
 از ایشان و از خواست ایشان خوب چنانکه ما گفته مساک که ذات حق
 که معلوم نیست خواست که اسم ذات خود که چند را کرده
 که در موضوع بنام و از او مستان اسم و مستفی ازین فی علی
 باشند فرموده علم با علم ای علم الخط الانسان با علم ذات خلی
 و وضع کردن که نوشتن هر اسم حق و بیان کردن و حدیث
 او بابت و اول گفته فرمود است هر چند بر او اسم است و چنانچه
 او در جت تقدیم اسم جت تقدیم اسم که در کل از ویال
 لم یبدأ فیما به اسم او خود از جت آنکه است و چون ابتدا
 باصل گفته از بر با باید که که معهود با فی حق اسم التولد و مشبه
الترجیبین همان دم بعثت ببیان الشریعة لایسان
 الحقیقة و قال ان القرآن طهر و بطنه بطنه الی سبعین
 در شریعت چنانست که اسم و له از دست و هر که را نوازده
 او از او با حقیقت این جت است که اسم اصل کلام است از پس

تقدیم کتاب

و تقدیم کتاب القیام فی سبب از دست او هم از او تا چون
 در مقام ترک است و او نیز حقیقت همان است که اصل او است
 مثلا و او که او را در کشته بعثت از ان فرمود که باید بر حق متعال
 که بر حق ایشان با هم برین پنج تن **فی الحقیقة** چون او را معهود
 چنانکه شود چون بعضی که قایم مقام بعضی نبوده و او قایم
 مقام جت اصل با تا اسم ذات با و علم ذات که در چنان جت
 فی اسم علم ذات حقیقت و از ان او را جت از برای این
 واضح وضع کرده و اسم ذات حق که در این که جت بوضوح و آ
 اسم ذات حق و کثرت و از او به عینی توان بر و پس که اسم
 اسم جت از برای ان او را جت است و عینه مثال او است و در کتب
 میاید که در کتب مستور علم که جت و چون علم که قایم مقام
 که است پس او را مستطع با برای آنکه است خلاف الشایع
 ملخه قات فی الذی یسم الله و الله اسم و المستفی حیوانه لایان
 جت بکثرت یعنی اسم جت که کثرت و در ظاهر کن کردن او و هر
 او قایم مقام که است و پس از او در عینه کرده از حق جدا کن
 تا حلال باشد اشیا اسم او از بیان معنی که از اسم است
 چنانکه منصوص بیا مع و بدان معنی اسم اند که علم کلمات اند
 و چون علم قایم مقام که است پس برین حق است علم که
 نام که است و یکی که که در بیکه بر دو **فی تعظیم القرآن**
 هر کس که ظاهر اکبر جهت یا بکثرت ظاهر حق را با داشت کند
 یا از او را کند که فرمود در شریعت نبوی و ان بکثرت

از اعضای

اولم یصلح فی الصور جمع است و من خرق الامن تحت تعادلات است
 است اگر کسی که او را موجود چیزی دیگر نیست اگر موجود است
 دوست جواب است که عبارت از یک است الف ان ذات
 است که بالفعل در آن واحد و مجموع موجود است و صور حکایت و جو
 باین که تو گویند وانی و میگوئی تو یک نظیر دانی و اگر میگویند سود
 یک تو از آنجا است که معین است که این جمله که یک است
 نه حکم نیست بهر حال چون یک است باشند و مشتبهات را چنان
 کنی بر حکایت که یک است از آنجا باشد انهم انما یک است و از آنجا باشد
 اگر گفتند که اصل بیضا فی را چه کند یعنی بر سر بیضا فی رسیده باشد
 اگر گفتند که از صور اول کسی آن بشود عبارت است از شش رنگ
 شش رنگ است و در کل بر شش رنگ است و در آن رسیدن
 حکایت است بیضا فی من تحت الامتداد است و حکایت است
 است من تحت الامتداد است و اب حکایت برای آنکه حکایت حکایت
 حقیقی من تار و خسته من طین است و بابت حکایت حکایت حکایت
 است یعنی آنکه هرگز ثقل تر است و ثقلیت منال حکایت و از
 در تحت فرمان است بطریق اولی و در آن در تحت او باشند
فی اتقوا القرآن بالقرآن است و در آن است که حق تعالی کرده است
 و از آنجا که می باید که عقل هر کس که جمیع شود و در آن است و در آن
 که است است تعقیق گرفته تا بهر کس که در آن وقت نشان است
 که او را آوازی همچو آواز غلی یعنی آواز و همچنان با او است و در آن
 و حق گوید که مرا خواندند و من سخن گوید **و فی ولایت و کتب و کتب**

همچنان که در

همچنان که و اما هر سبب چیزی دلالت میکند آن بر حکایت است
 کلام است که حق بی بر هیچ چیزی دلالت میکند که است و وقتی
 است که است و کلام حق **فی کتب الهی** است ظاهر را معنی است
 که با موزانند که این الف است و آن بی هر جای نوشته بدان که اصطلاح
 است یعنی این شکل علم آن و وقت و آن علم آن معنی حق بی است
 بر تخت و بود که حق بر هر رقم زده است برای خویشین و برای طالبان
 بخواند که این علم آن است و آن علم این است **فی قرآن کلام الهی**
 مجموع مخلوقات که هستند در ظاهر و در باطن معنی است که بی اند
 و حق در حق هم دارند و حق آن کلام است و حق آن خود را نمیتواند
 خواندن اگر بالفرض و وقتی را از جهات بیرون رود و بی کسی
 و که نیست اند خواند و بر زبان حال و در هر یک در سخن از آن کلام
 بفرج نیست اند خواندن **قال امین** ان لا کلام الا من تامله لیل
 سواد و ثقت ایام الامم از هر سخن گفتن است چشم و ابرو
 داشت رت لب و دهن و عبارت از کلام سخن گفتن است
 هر کس که او لب و دهن و چشم و ابرو که بد اینها را قیام مقام
 نطق داشته باشد که حق است که بر حق و بر هر اشیا نوشته
 شده است و ثقت ایام و ثقت ایام است شبانه روز که در آن
 است که مثال اصل کلام است اگر گویند صوت که است که در آن
 سخن ثابت بگویم یعنی از جسم حاصل میشود مستقل الذات
 نیست یک جواب است که اجسام و ابدان منظر است
 و دیگر آنکه باین بود که از آن عقل و بدن است و ایشان

بر آن

و آن

و علم کلام الهی اند

و

بدن او در تحت طلیت خود و در آرد و بعد از خوشن بر آورد
 پس تا چیم بیا بدن بحقیقت علم است که بدن سخن است و کج
 مثال بدن سخن است و همه سخن را آرد و میباید که بدن پس تو
 بدین که مثال کرد او اولیست با آنکه خانه نیمی تا و محلی ظهور نیمی تا
 او چون آید بجا که بدینی تا خوشن چون واجبست که کند و اگر کند
 چینی بر جسمی نباید که ظاهر شود و جواب است که اجسام
 که اجسام اند که یکی اند و که از آن که که است که یکی اند پس
 جسم که یکی است که اگر چنانکه واسطه قرح اجسام ظاهر میشود و نتوان
 گفت که که نداشت است اگر در بدن چیزی با بقوه تا با فعل
 تواند ظاهر شد همچنان در کس که بی این علم و جهل با بقوه که
 تا با فعل چون ظاهر شود **باب ظهور کلمه** و تصور که می آید
 هر شی را شبیه با بقوه موجود است چه در خارج و چه در باطن و
 ذهن ظهور که یا بخرج است یا یکسر و در ذهن هر کس که اینها
 موجود است یا که حاصل ظهور ایشان در وقت که فرحت
 یا که همچنان ظهور است سخن در آب و در آید و قیست که ایشان
 صافی اند هر سخن و تصور آرد و آنکه و بیکر بیرون نیست و هیچ
 چیزی که و بیکر و نبات ممکن نیست که در تصور آید پس لایق
 که چون تصور آید جسم بود و تصور قرح و کسر و تواند کرد
 پس تصور که و کلام توان کرد **باب ظهور کلمه** و از هر شی
 از اشیا که اسمی دارد آن که با بقوه و دست چون با فعل ظاهر
 بحقیقت آن چیز آن چیز است و اسم آن چیز اسم آن چیز است

نماذج

فقره

و ان چیزین

و ان چیزین چیز است و از آنکه بخوان که علم آن چیز است که از ظاهر
 میشود و نوی من شاطی الوادی الایین **باب البقعة المبارکة من**
الشجرة ان یا موسی اتی انا الله بوجهی از شجره برای آن شود
 تا بداند که آن که از شجره کو یا است همان کت که از سخن و
 آتش کو یا است **باب الکلمه و الاسم** **باب الاسم** همه اشیا علم است
 که بی است و بوجهی نازل و منزل است که اند و از آن که که اسم این
 می است که اسم است بی اند و و قلم است که را که نفس و عصا
 گفت **باب ما عمل فی الارض خلیقة** و آنکه میگوید و از آن که القرا
 پس بعد از ما من الشیطان الرجیم من لم یهدا به کیم ضوا بر زمین
 بدلیل ما استعد با الله من الشیطان الرجیم الله حجب ظاهر اسم
 و است که که و از اسم و بهی توان برود و و قلم است که را
 میگوید که خلیفه است و معتم ملائکه و سجد ملائکه است و مخلوق بر
 است است از و بهی توان برود همچنان از اسم بهی و از و
 بعد لول و اصف بموصوف برای آن گفت که چون حق خوانی تا
 باسم که که از طایفیم که بسم **باب نزول القرآن** من یکبار
 نوشت هر کلمه است خود که علم او است و آنکه از پیش
 با سنان دنیا آور و از پیش حق بل آید از ذات قدیم
 بصفت یکبار **باب کلام** و لا یاسس الا فی کتاب مبین و آنکه میگوید
 نور یکبار نوشته موسی دم آمده است و در حق است **باب**
 فی لیل القدر انا انزلناه فی لیل مبارکة انما کنا منذرین فیها یفرق
 کل امر حکیم کتابت است از یکبار آمدن که که بر حق است تا تمام

که است بیکبار در حق آمده است پس چنان با که بیکبار خوانده
 تا جف الظم با هوکان یعنی قبل کم قدرت و جبارت از آن قلم
 که است که هر که سخن است هر که که نوشته شده است و سخن میخواند حاصل
 این که که بیت که است که میخواند با اصطلاح وضع وضع که
 معلوم است از قبل که علم الانسان عالم بعلم و چون آن که که است
 که هر چه درین جهان و در آن جهان میخواند مجموع است اوست و از آن
 خویش که جامع است لغزش خویش و سخ خویش در این دنیا
 بخواند و باز بنید پس بچنان که اینجا خط خط خویش را میخواند
 که اوست و با خود و در سخن و در عالم مکتب باشد و نشان
 در سخن خوب است این که میخواند خبر میداد از نویسنده که که است
 چه کم و مر او از این که چه دارم که که مجموع کائنات و موجودات
 نوشته شده است همین خبر میداد اما خواننده میباشد که تا آنکه است
 بخواند اگر سایل سوال کند که چون حاکم نهی بیت و نه سوره و
 بوجهی هفتاد و هشت و هشتاد و هشت حاکم که امد بعد
 این در این نهی حاکم نیست مگر از ترا فایم مقام به ساخت
 برای بیان توحید جواب اینست در ترکیب او و برای آن
فی ذکر اسما و احوال که است که در این نهی که است بود
 بیت و در حساب ما بدست و بدان حساب که چهار و سه و دو
 و یک علامت یک که است راست است اما یک حساب بیت و
 دو و نه و نه برای اینست که جایی میگوید که هر که و خوانده است نشان
 بستنی بکر و چندین ثواب و جایی دیگر در روز و که گفته است

اینست
 اینست

بیت و دو غم با و یک جان خراب باشد و است برای مثال دیگر
 بیک بیت برای مثال دیگر **و اما کتاب** و است
 اگر چه کتاب که اندوخته از برای آن که زبان سخن است که نام است
 و است که مکتوبات اند و کتابی اند چه آسمان و چه زمین
 چون بر حسن و عدل و صراط کفری بر همه تقدیم ندارد مگر در وقت
 ادراک همچنان حقیقت هر کس که است هر که که آن که مرکب از
 هم و در زیر و آنرا حقیقت اطلاق کردن او را نیز با مظهر که حقیقت
 که که بیان ذات و هستی آن میکند در میان ایشان که این در
 وقت ترکیب نقص است آن که که بیان توحید و احاطه او بر کس
 میکند و بیان میکند که در حق و استیا چون میکند و چگونه که که است
فی اللفظ و در سطره و است که اگر لفظ نبودی شناخت
 است و اینها را ممکن نیستی از آنکه که که است که است که او را
 بحسب در توان یافت پس است چون که که از خود خبر دهد و است
 لفظ که که اگر الف و لام و می بنا ترکیب لفظ آن توان
 و اگر لفظ آن بنا است چگونه که که بدین آن ام پس لازم آمدنی
 از آن است هیچ پیغمبر نشناختی و او را پس پیش ما بود و ما بود
 او علی السویه بودی پس و آنی که اگر واسطه او لفظ بنا بود و ما
 بود و خبر است پیش سخن علی السویه با واجب با دانستن آن
 و شناخت و ما نیست آن و آن الف و استی که که هیچ در
 از در این کائنات و روحی از آن موجود است با لفظ و بالذات و
 بالبیان و آنکه مظهر و با موجود است پس اینچنین چیز است

اینست

و بهر آنکه تعقل کن که در جمیع اشیا از حیوانات نبات
و جمادات بالقوه و بالفعل با اصطلاح که ظاهر میشود و ایشان را
معنی تعلیم کرد که وقتی که کلاغ و زازار کند خفا از دو و وقتی که
و و چیز هر یک یکدگر آید که بگفت با چنگ یا نیزه از دو ظاهر شود و من
اگر این همه اصطلاح است فقال علی بن ابی طالب کرم الله وجهه اما
تخطئه تحت الباء پیش او ت با کسم و او معنی با وجود و اگر این
حکمت بود و از آنکه هر یکی میکرد اندیش او در شش از روی
بعد و هر سه را که کتب سماوی کرده تا و او را چه در حال
و بگویند اما نقطه تحت الباء و بعد و خود محل کرده تا و بجهت آن که
او ت که جفتی تحت ی ت و آن ت ظاهر فایم مقام ت که ت تحت ی ت
ت اما نقطه تحت الهمزة علی بابها لم یومض سبعة اوقات
و العزیم نقطه ت و کل شیء احصی فی امام مبین من مات و لم یتوب
امام زمانه فمات میتة جاهلیة هر که ت را و با و بیست و نه
اگر سایل سوال کند که ت کی یکبار در تخطئه علی آید بی مقدم
و بی تا و جواب است که ت باید در این و احد علی الله و سلم
ت و در ظاهر در تعلیم آید مثلا در اسم ت که میگوید سبعة است
اولی درین وجود ظاهر شود و از ذرات تجلی کرد و بعالم
بعد از آن و الی تجلی کرد و آن نیز خب غایب شد بعد از آن الف
و همچنین در ظاهر شد و تجلی کرد و بعالم خب رفت و در کت
کو تجلی میکند و غایب میشود و از آن که در جمیع کتب مکتون
پس کتاب ظرف قرآن و کتاب و در تحقیق هر دو کت

ظاهر

محل

علی زمانه

چرا

پس کند

پس کتاب ظرف کتاب و من ظرف من تا که نور علی نور است
الله لنوره من یث و وضع ابنا و اضع جنت ان کرد و اما شکل
علم است کتاب ت تا که شکل ت تحت جنت ان کرد و اما
علم است که او با برای ان منحصر کرد و در شکل ظاهر شکل
ان کت است که از دهن بیرون فی اید و شکل ت تحت علم ان کت
وضع ت تحت ان شکل بان علم فایم ت اسم همه اشیا
بان چیست که همه اشیا منظر ان چیز اند چه جسمانی و چه روحانی
انبیاء فی با سماء و هولا ان کت صادقین اسماء و انتم
بسیار داشت پیش ت تا از ان کت که علم الی صادقین
و در عقب فرمود یا ادم انهم با سماء هم الی ابد من مفر
که جم و الم ت ترک شد و بیان ذات و صفات خود میکند
بدلیل آنکه ت بعضی مفسر بعضی آنجی کند ظاهر اتم و وضع و
ت بدیل محسوسات اشیا وضع و اضع حقیقت بطحسوس
پس ت مخلوق تا معزات قرآن و اصل من ت بیگ
ترک مفسر مفر میتو اند شد بدین العکس که هیچ ت مفر
مفسر نتواند شد فی القرآن والقراءة نزل القرآن علی سبعة
اوقات نزل القرآن عباره است از آنکه هر ت و ت تا نزل شد
ت کل قدرت خود و و السعوات مطویات بهینه پس
یعنی آمد و بین اصبعین من اصابع الرحمن آمد و اصابع آه
و علم بالتعلیم آمد و آن که و کتبانی الواح من کل شیء مؤخر
آمد و کلمه آمد موسی کتبیا آمد بل هو قرآن مجید آمد و در

شکل

کلمه است

قرآن بعضی از

و تفصیلا

پنج خیرت مستوی سمعت فیه صریف الالهام اندیس
 انکس که طرح کی را بخواند بنیاد بکلام ازلی ابدی با التوان
 امانی و من فیکه کتاب موسی اما تا و رحمت پس با لفظ کلام
 او ایمان باید آوردن مایه نشین که مکتب غیبی اندیشه که خارج
 از طبایع از بعد با و مایه حقی و طهم چهار طبایعت و جو و کما
 غالب است اما تا سه و اهرام مساوی خارج چهار طبعت
 حدیث کتاب آه اند و علم مایه او اند و همچنان که جدا جدا
 ظاهر است همه جدا جدا اند و همه معین قدرت اند بدلیل تجوید
 ثابت و ویشیت بعضی خواند و بعضی ثابت و عقده اتم
 الکتاب همچنان ظاهر شکل سخن علم نشینی دارد و کما و منظر
 که کما می شود و می تواند شد و ره بکلمه می تواند شد
 با وجود اندک طوطی کما می آموزد اما ره بکلمه می تواند شد
 میان نشین و حیوان به نسبت بحر نشین و ملک و جن استعدا
 دن ندارد که ره بکلمه و کلام هر چند چون بر طقس بگذری که نشین
 علم که که حقیقت و ان ترکت است از چهار طبایع پس یک
 از آن سه که با چنان مجموع صد و سه کرد و چهارده هر
 آمده است بدلیل ان کلام آه الناطق و از آن چهار ظاهر شود
 چون بر طقس او بگذری چنان که گرفت و به پس ظاهر کتاب
 که فتح است که مردم بخواند صد و سه است پس چنان بر
 آمده است که ان کلام آه الناطق و فتح و ندان نشین علم
 تا مست که چنان بر سپر آمده است موسی از نشین انی اما آه

ازلی

کلام

بدریل

که مردم بخواند صد و سه است پس چنان بر
 آمده است که ان کلام آه الناطق و فتح و ندان نشین علم
 تا مست که چنان بر سپر آمده است موسی از نشین انی اما آه
 و از آن چهار ظاهر شود
 که مردم بخواند صد و سه است پس چنان بر
 آمده است که ان کلام آه الناطق و فتح و ندان نشین علم
 تا مست که چنان بر سپر آمده است موسی از نشین انی اما آه

بشنید و در آن و در باره کتب پیدا کرد و در علم از خودی کرد
 و از کجاست و جوهر نیک شد که فایده است تصور داشت و سبحان
 نفس را با دوی که از بر سرش آید و در بیت و در اسم حقیقت
 که در سخن آمده است بعد از آن چنان است و ان معین بعد از آن حرکت
 که در مکتب خیال آید کلمات اسم مکتب آمده است مثل اسم که سه اسم است
 در آن الف که سه اسم است و در بیت و در سوره که آمده است که
 بیت و در حقیقت در هر سوره آمده است و در آن سوره که در آن است
 در آن حقیقت که نیامده است در اول او ملحق بان سوره است که در آن
 مکتب آمده است پس مجموع بیت و در سوره با اگر شخصی بود که
 حدیث است و در مکتب ان فصح و چنان چنان است جو اب است
 که مکرر واقع شده است اما اگر یک چنان صد و سه با کرده شود و چنان
 یک چنان است همچنان آه و چنان و اسم پس برین تقدیر چنان که است
 آمده تا و ان چنان و در آن کتب است و در آن چنان علامت دارد
 و صد و در شصت و شصت هر طرف پنجاه فافهم صد و چنان سوره
 که آمده در یکی پس در شصت چنان با که صد و سوره پس آه آمده
 چنان او برای مثال اصل کلام بیرون رود و ندانند و بر آن مثال
 چنان بیرون رود و نامعلوم شود که ان نشین صفا آه اند و صفت
 دارند و حق که ظاهر شوند چنان که در سیم جدا است و چنان که یک
 خل و نیزه چنان است چنان شعر و چنان موضع شعر و چنان که یک
 چشم و چنان که یک ظاهر جدا است گاهی ندان است و گاهی
 است پس دو کس و در مقابل کمال افتاده باشند بل هو قرآن

میسر معنی دارد

و چه آمده جدا

بشنید و در اب

زمان علم بود ابو جلی بنوده **بانی تعلیم** **شیخ** و **مالک**
 در همه شیان نظر کن همه گویا و خاموش اند و کوهها از لرزه در می
 آید و نطق در میان در چنان کتاب و مکتوب **فانی** **نیک**
 کلمه **التاس** **ثلثه** **آیهام** **آله** **تر** **از** **انجم** **در** **یک** **بعضی** **ستند** **که**
 سخن دارند و از نبات که که سخن دارند و از حیوانی **ستند**
 که که سخن دارند مثل پوزینه تا سخن بدانند که این **شیاه** **و** **نشد**
 بی و جمله **الانسان** و ان **امانت** که **علیت** **که** و **نطق**
 سخن قبول کرد و این **مرا** **قابلیت** **کردن** **از** **جهت** **عدم** **استعداد**
 بنود چنان در وقت **ماه** **چرا** **چو** **کات** **میشود** **سمعت** **و** **بصر**
الافلام عبارت از شنیدن **ماه** **حق** **سخن** **و** **چو** **بان** **باید**
ق و **تخیل** **رفیق** و **ماندن** **بر** **حق** **خاک** **بر** **حق** **خاک** **و** **آب** **و** **آب**
اشن **فی** **الاشیاء** **اشیا** **کتاب** **الله** **و** **جاء** **ربک** **و** **الملک**
 صفا صفا در همه اشیا ظاهر و باطن و خواب و بخیل نظر کن
 که **ماه** **آه** **از** **صف** **صف** **و** **کج** **تج** **مرا** **از** **جمع** **مظاهر** **ظاهر**
 میشود و همه صف **صف** **ان** **ان** **که** **و** **نمود** **که** **و** **خاک** **نمود** **زنده**
ست **و** **موقوف** **بخواهی** **و** **کلمه** **آه** **که** **عسی** **ت** **و** **سم** **بیا**
 که او را بکشند ان خواب و بیدار که درخت چار **خ**
 آید کن در و کند **آه** **از** **جهت** **چه** **بود** **اول** **ان** **که** **نچه** **دارد**
 و دیگر **ان** **که** **او** **تا** **خ** **ت** **بچنان** **تست** **و** **ان** **که** **کس** **نمیشد**
 ان کتاب را بخواند برای آنکه بیفتد که **خ** **ت** **بی** **ت** **و** **قن** **ت**
 و درخت ناز **خ** **بچنان** **و** **اگر** **بغیر** **بنیند** **آن** **که** **و** **خوانده**

ان **ک** **کسی** **دیگر** **ان** **خواب** **را** **بنیند** **با** **مانند** **ان** **بچار** **و** **یده** **باشد**
 بحقیقت خوانند خواب **ست** **که** **کج** **تج** **تفا** **تعلیم** **و** **کرد** **که** **ام** **وز**
 همه انبیا و هر که که بشنیده دارند و من **یک** **سخن** **میکویند**
 و این **خ** **تفا** **کلی** **که** **میشوند** **از** **ست** **که** **حرکت** **و** **ان** **ست**
سمت **و** **ایش** **نرا** **خ** **تفا** **سم** **خوانند** **و** **ملایک** **گفتند** **کن**
سبح **عبدک** **و** **نقدش** **گفت** **از** **و** **کب** **میکویند** **و** **خ** **را** **میخوانند**
 و **تفا** **تفاوت** **ست** **سم** **و** **منشی** **را** **خ** **تفا** **بر** **ملایک** **چند**
و **گفت** **و** **ان** **تفاوتی** **با** **سما** **و** **ان** **کنند** **صدا** **و** **قن** **و** **مرا** **ان** **تفاوت**
 که **بنیند** **ان** **که** **سم** **ایشان** **هم** **ایشان** **چنان** **بی** **سم** **بی** **با**
الف **سم** **است** **و** **منشی** **در** **اول** **وجود** **ست** **تا** **معلوم** **شود** **که**
سم **بدین** **سمت** **فی** **اصل** **الاسم** **ان** **که** **گفتند** **که** **نمود**
تکم **بر** **نکین** **سبحان** **آه** **ت** **بهم** **دیو** **و** **پری** **و** **ادی** **سبح** **او** **بود**
 و ان **تکم** **تج** **ت** **بیک** **ان** **تکم** **و** **گفت** **از** **ین** **اصل** **کلام** **تج** **و**
 انکه **گفتند** **ان** **که** **هر** **که** **تکم** **تج** **و** **خ** **اصی** **خوف** **را** **بدانند** **هم** **اشیا** **سبح**
 او **شوند** **راست** **ست** **ان** **که** **بدانند** **هم** **اشیا** **تج** **و** **گفت** **ان** **که**
 من **سبح** **علم** **ان** **کس** **شوند** **بجای** **خوف** **و** **ان** **ن** **خوف** **تج** **و**
 من **کس** **نیشود** **فی** **القوة** **الارائیة** **و** **الکلمة** **و** **الاصوات**
 عسی **ت** **چون** **که** **ت** **گفت** **قوة** **الارائیة** **بدرست** **و** **من** **نطق** **او** **یم**
 و روح **الله** **سبح** **صوت** **اوست** **و** **ما** **هر** **که** **یکم** **پیش** **او** **ست**
 و صوت **یکی** **ست** **و** **اصل** **بدرست** **و** **خفت** **الاصوات** **للمرحن**
 که از اینجا که ظاهر میشود ان **و** **است** **اوست** **و** **اوست** **اوست**

نشد

کرد

و چون دوست و بخت مشافهات است بخت که ایمان ذات بر میخیزد
 مثل مشافهات که پس از این نیز عین ایشان با و آن ذات بسیار
 از همه است بسیار اقیانوس بسیار است حکم که بر آورد و لفظ را که
 او چنین که **فی جاید مکرر لفظ** اگر کسی بخواهد که کلام را
 در حدیث بخشد و اسناد و حدیث معتمد است جواب اینست که
 بنا بر اصل نقل است که بعد از آنکه در حدیث نقل تمام شد باز از اسناد
 با و دست میباید گرفت **و قد ظنم** از این حدیث خارج نیست
 بر کمال آن نیست و دست برای مایه در کلام است و بابت نقل
 هذا و از هر کجی و از هر کجی نقلی دیگر معتمد و معتمد هم تا باشد
 و لایق کند بر توجیه **فی لفظ و لفظ و توجیه و توجیه** که
 یکی را که حکم کتاب که خواند اول هر یک یک است و یک است کافی است
 علت پیشینش و از آنکه تغییر و تغییر است یکی تا آن نیز که حکم کتاب
 یکی است و نیاورد بر آن برای تغییر تا مثل لفظ ایشانست بدور در رسم مادی
 رفت او را در ذات خود ظاهر است که دیگر با لفظ نبود و چون
 در رسم مادی قرار گرفت اگر در خواهد بود و اگر در آن شکل نام نیست
 مایه آن شکل است که در حدیث ایشان نام ظاهر میشود و در وجود و مایه
 بر وجهی و زبان حال بیان میکند که وحی جبارت از انشأت و سخن
 پنهانست که مایه آن را از نقل است آن معلوم کن و بخوان و از نام
 نقل بخواند هر دو چنان نویسد و خواننده مکتوبی از جایی بجایی و
 بنویسد و خواننده آن که نویسد چون آن مکتوب بدو
 و در نظر کند آن مکتوب با و در سخن خود آید هر که را که مکتوب

ام الکتاب

ام الکتاب که در حدیث ایشانست و از آنجا که است بسیار و در حدیث ایشانست
 انطق الله الذي ينطق كل شئ بر و ظاهر که و خواننده مایه
 شود و کتاب اول کم که کلام پندنی و چون ظاهر میشود و سخن علم
 چون بعد از آن بیسم الله با و در آن حق باین او اسم الله است و چون
 گفت سخن و حدیث و برای اینست که حکم کتاب خال بر رخ رجوری
 مایه نام مقام آن و مایه کتب و در مقابل مایه و آن ظاهر
فی الاسم و المستحق مستحیات اند که اسناد خود بین اند از هر
 مستحیات اسم مستحیات نمیدانند پس اسناد مستحیات
 یکی باشند در اصل پس الف اسم است از آن او اسم است
 و مستحیات یعنی آن است همین یکیت که از کتب بر و توجیه و اول
 از اسم خود که در حدیث است از ایشان از ذات مشک نیستند
فی تسمیة الالف علی لفظ بر لیل آن حدیث که قال ابو ذر ما کلام
 الجمع قال اب ت ت الت الح اگر گویند ابتدا الف علی الترتیب چرا
 که جواب است که چون ایشان مکتوب میشود معنی است که در حدیث
 از ایشان ظاهر میشود و با و اول که که اند الف است و اول اسم
 او الف است و الف در حساب جل اول حدیث چنانست
 در اول ایشان **فی سجدة التواضع** در حدیث چنانست سجده
 کند و که اسم آت است برای این واجب شد بر ملائکه سجده او کرد
 و هر شئی که است اسمی دارد و معنی و ذاتی است که حق بیست که
 آت و حق کلمه الله یا لی بریم و علی آت که حق بیست پس حق
 آت و انا حق خلقت الرحم و شفقت لهما من اسمی کل امر و بیان

منک نیست همچنان که و کلام از شن کامل منک نیست باین معنی
که تا تخ نیست که اگر احاطه این ن بر این ن بنویسند معنای
نشده و بیان ذات و صفات تخ ظاهر نشدی پس این را منکر
تخ اند **فی ذکر بعضی از کلمات التجوی** اگر که بنده است چه که گفتی
تجوی در اول سوره نهار و در و چه آورد و آخر آن که گردانید جواب
جگت درینا بسیار است اول برای انجاء و بطور او درون
کسی دیگر اگر که هیچ فاضلی غازی چون میگفتند تا نو به غیر منکر
مغزیات و او خواند است قطع من دون الله ان گنم صا و قن
پس باید که چیزی به پیش تخ باقی ماند تا با تخدی بجزئی ممکن کند
و یوم باقی بعضی آیات رنگ تا شفع برین معنی دانست و آنچه
و بیکر است که این و استیش باکم کند تا بر وحدت و لا اله الا
و دیگر برای آنکه از نو جید که این حد و بیت و در و چه بماند بیت
دانست که است تا فی بیان لام الف و صا الف اسم
است اولی اسم به لام الف چیست اسمیت با همی که
سور نمود که لام الف را بد آورد و در هفتاد هزار ملا یک هزاره است
یعنی طوبی ستر لام الف و قتی که هفتاد و یک با و چون بقوات
پس با حقت مذابا است و در چهار حقت و نه با ندیک برای
بر و در هفتاد و یک با یک فایم مقام هزار با هفتاد هزار ملک آید
این شکل حقت را یکی شکل و تلفظ و نه با حقیقت علم است
شکل این ت و ملک و در و و شکل شن فی آید معنی ان چرا و در
که لام الف فایم مقام انجیز است و سو گفت لام الف یک حقت

و مراد اینست که قایم مقام است با چنانچه از اینست که چهار کوشه دارد
فی احوال القوت لام کی که از چهار حرفت قایم مقام چهار کوشه
 که در حق مذکور نیست است گفت که لام الف بد حکت واحد است
 امد و قایم مقام آن چهار کوشه است پنجاه و پنج در حق اعتبار جزو که در دست
 است سبعم و در حق خود است با سببه که در مقام معلوم شود که این را
 کم که در سببه امد و قایم مقام است برای آنکه همه یکی اند و اگر گفته
 بودی که در آخر غازی که باز بود با حفظ فقر و حتم به که در تابدل آن بیست و
 پس روشن شد که بعضی قایم مقام بعضی اند پس چهار کوشه لام
 قایم مقام آن چهار کوشه است که گفت که بد جز از این نیست و در
 بیاض و چون بر زبان او آن چهار کوشه است آن چهار را در کشف مقام
 مقام آن چهار بد و نمود و چهار را یک کوشه خواند برای توحید و دلیل
 حق و ترک یک است جایز است برای بیکی است قایم مقام
 شد با سبب بقا اولی که قایم مقام چهار کوشه بود و حق است
 چهار است یا سببی اوم که اولی اربع رکعت فی قول الله العاکف
 فی آیه چون بداند گفت یا این **فی حق و توحید** **المبت**
والاشراف و العجید چنانچه الف اسم است و کام اسم
 لام الف مستثنی ندارد و بدلیل لا اقول الم حکت الف حکت لام حکت
 میم حکت پس معلوم شد که سه و دوم در حدیث که از نمود و لام
 یک و حکت که در حدیث آمده است دانسته تا که یک حکت
 نیست بلکه قایم مقام چهار حکت است برای اثبات توحید و با یک
 حکت خواند بخت آنکه کاهی شش است حق فرمود که از این

4

10

است

174

فیروز کتب خانہ

وہ

والموت

۱۹۱۹

لوف

اسم الفضا

و در آنست که من چه در روز قتل و کشتن است یعنی ای هم که
 گویند سبب چه بود که کسی که آه نام الف را در پنجاه و یک کتب
 گرفته است جواب آنست که این چهارست هزار و هشتاد و یک
 کتب یکی است پس او را یکی گرفته اند و اولی که آه گرفته اند یعنی
 که از حق حق شده باشد و کلماتی که در آنست که آه گرفته اند
 چهار هزار و هشتاد و یک کتب و در آنست که آه گرفته اند
 که آن که در آنست که آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 چون تا نیم این چهارست هزار و هشتاد و یک کتب تا نیم تا نیم
 این تا نیم تا نیم تا نیم تا نیم تا نیم تا نیم تا نیم تا نیم
 در حدیث ساسانی دارد است که من از کسوتی برهنه بودم
 مرا چون اجامه بنوشانید به معنی آنست که چهار کتب من لباس شریف
 داشت در کتب آن چه از آنست که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 که علم آن چهار کتب را نگردید آه گرفته اند که آه گرفته اند
 با تمام هم و جانتی که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 تا و یک کتب معروفی که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 اعنی ای فی اجامه است یعنی بوجهی اجامه است که آه گرفته اند
 هرگاه که آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 همچنانی تا که آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 آنکشت دست راست واده تا آه گرفته اند که آه گرفته اند
 اعنی ای و لایق که آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 و قال الحمد لله الذي اخلانا دار المعصاة من فتنها

آنست که

مقام

خبر و لا

نصب و لا يثبت فيها غيوب الذين يؤمنون بما انزل اليك
 و ما انزل من قبلك انزل عليك الكتاب بالحق مصدقا لما
 بين يدي و انزل التوراة و الانجيل من الرسل بما انزل اليه
 من ربهم و المؤمنون كل آمن بالله و ملائكته و كتبه و رسله كتاب
 انزل من مظهر جبارت که کسی مظهر است که مظهر است که
 خویشی که هر کس که در آنست که آه گرفته اند و نامش آه گرفته اند
 که روح حسین علی و روحی که در او روح همه انبیاء طرف
 راست است که آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 مجموع سکنی می شود به جهت آنکه او مظهر اصل است چون اصل
 در حرکت اید فرج بتبعیه و حرکت اید فی آه گرفته اند
 بعضی از مفسران گفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 جیل و میم هم که آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 الف آمده است چه او تا جواب است که کلام از حق است
 و انبیا رسید پس اولی آن تا که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 با علی آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 بسم آه فاذا تواتر القرآن فاستعد بآه من طاعتهم بسم آه
 از حق است که آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 سجده و که آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 که آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 از سه کتاب و سوال که آه گرفته اند که آه گرفته اند
 در عقب الحمد بسم بر سبیل تبرک نوشته اند آه گرفته اند

هم الف و آه و او

بهترین کلمات که در وجود
 اوستی موصوف مرکب می شود
 یکی آن ترکیب است که در اشیا
 عالی کند و به بند که سحر
 مفرد و چون بر همه اشیا
 و علم در اشیا است و در اشیا
 قوه ازلی اند و لفظ قدرت
 قوه ازلی ظاهر میشود و در
 یکی آنکه اگر قوه ازلی بود
 او و خصوص کل و صوت
 موجود باشد و اگر کل و
 صوت موجود باشد قوه
 ازلی موجود باشد و در
 خود هر یکی اند و نظر کند

فانما انزل التوراة و الانجيل من الرسل بما انزل اليه من ربهم و المؤمنون كل آمن بالله و ملائكته و كتبه و رسله كتاب انزل من مظهر جبارت که کسی مظهر است که مظهر است که خویشی که هر کس که در آنست که آه گرفته اند و نامش آه گرفته اند که روح حسین علی و روحی که در او روح همه انبیاء طرف راست است که آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند مجموع سکنی می شود به جهت آنکه او مظهر اصل است چون اصل در حرکت اید فرج بتبعیه و حرکت اید فی آه گرفته اند بعضی از مفسران گفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند جیل و میم هم که آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند الف آمده است چه او تا جواب است که کلام از حق است و انبیا رسید پس اولی آن تا که آه گرفته اند که آه گرفته اند با علی آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند بسم آه فاذا تواتر القرآن فاستعد بآه من طاعتهم بسم آه از حق است که آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند سجده و که آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند که آه گرفته اند از سه کتاب و سوال که آه گرفته اند که آه گرفته اند در عقب الحمد بسم بر سبیل تبرک نوشته اند آه گرفته اند

ایشان کرده است از جهت و هو و سواء کلمه شنی قلب و قلب
 القرآن پس و قال هم اتوا و علی موتا کم پس نازیده باشند تا در
 حالت نزع با ستمایع این ازین جهان جدا شوند و باشند و است و است
 و آن در حجت مکرر من آمده است که قشش یا پنج حسن ظاهر و معنی و
 او هستند و هستند که یکی نیا و است تا مثال بوجی راست با یکی
 قدر مثال یا طرح کنی و است دوم با یکی و برین بحث نظری است خلا
 جت نشان نه شده فی الحقیقه و استقامه علی الکف
 قال آیه که لو کان من عند غیر الله لوجدوا فی اختلاف کثیر پس معلوم
 شد که اندک اختلاف است و اختلاف کمتر از یک نیست و این بود
 و آن یکی بواسطه آخر حجت و در اسوات و در وقت ظهور که اگر
 آن کتب خلاف نبوده ای بسبب آنکه بعد از آن بودی اسباب و اشیا
 و از کتب شنی علی حده و لا باس و فی کتب مبین چون
 لفظ تا با یک چهار و در میان آن شکل شنی که مشهور است که باقی او
 لفظ و اگر تا بشمار و برین سخن آن چهار نیست تا لفظ کرده و پس
 بودی اما چون گفت مصداق نماید و از نزول التوریه و الانجیل
 قبل در اینجا یعنی و در فی و الله اعلم علی تعانی و تجدید
 هر کس در وجود او در باب ذرات و صفات که قضا و حل
 و است هیچ چیز بی کلام معلوم نگردد و امور کلام بود هرگاه
 که آن یکی و هست و مؤمن و کافر و استند تا در کتب گفته تا اول
 سر از خود ایشان بر نیاورد و در کتب معنی نتوانستند که
 و ایشان خود آن که بودند و کلمه القای الی مریم و آن که شدند

امکان فهم کردن
معلوم و بگویند

معنی

و در آن

و وجود ایشان بری آورد برای معنی مقین است تا در کتب انسانی
 بواسطه آن که گفتند آن که کتب است از بعضی که بسبب
 که است که معنی و سر از منظر معین بر آورد و معانی ذرات و
 و مایه خود ظاهر کرده اند که در منظر هر کتب است و بر هر چه بود
 و بوجی و الهام و کشف است و در باب ذرات که چنانچه
 پس مجموع انبیا و اولیا و مؤمنان و کفار و غیر هم جمع آمده بود
 بحث اندک که در کتب است منظر هر کتب از است و هر کتب در بحث
 مفرد است پس بعد از منظر بافی الحق و الله اعلم و الله اعلم
 الله خوری و سخن خود نیست و که معنی و در حق آمده است و چهار
 و حال است که قبل و در میان اشیا بنده کان حق از آن معلوم کرد
 تا سبب نجات و عقاب شد بر سبب کتب که اگر ایشان خلاف
 لفظ انبیا و کتب که گفتند همه حال کافر باشند و اگر متابعت کنند
 اند و است جاری که شده است که مجموع سخن است از آنکه کافر باشند
 یا مسلمان در میان خود بیع و شرا و از و عقد و کلاه و حل
 و است و آن بواسطه کلام آیه و از منظر چیزی که بیع کنند لفظی
 میگویند بیع چون آن لفظ گفت از ملکیت او خارج شد و چون
 مشتری لفظی گفت و در ملک او داخل شد و بیع امور علی حد
 القیاس و کفر و اسلام هر که نهاده است اگر که نهاده است
 میگوید بلفظ فقط حکم کشتن از او و هر خاست و اگر
 باطن او با لفظ او موافق است تا جیت باطن آنکه
 حل و در مت اشیا بواسطه لفظ انبیا و کلام الهیت

و در آن

تا گوشت کشند و بعد از آن چوبه طفت کرد و فصل از یک تا خنجر
 قه بان خانه کن و من کن و شتر بکش یای انکه اسمعیل را بچو
 که در آن کرده بکشند و خط ان خانه یعنی یای خوشن است
 بکش چوبه طفت میباید کرد و در چوبه و قتی که خونی طفت کرد
 از جسد و در تر است و ان برای بینی و زیر بینی که بر و است
 و در بره سیاهی و می بچو و بر و در کان ان چوبه که محل ند طفت
 میباید کرد برای انکه ان جسد و مثال انکس است که در آن و در جسد
 به ان جسد که طفت کنند و در و طفت کنند و بعد و جسد خوشن و
 که بر ان چوبه طفت کند برای انکه خوشن از آن خوشن طفت و بود
 و برای انکه که مثال آن و ند جسد چشم و در و است و دیگر است
 که سو و هم و نمود جسد و را و چشم و زبان خود است یعنی
 مثال کسی که در آن و ند چشم و زبان و بر و و در و و غیره
 و انکه علی کرم است که گفت که عده اند طفتی که است بر کرم
 ان عده نام بر و سپرد است یعنی او بر بیت است یعنی
 سه و جدا است از ان که کس که او مثال او است ظاهر
 خود و انکه گفت که بد و سپرد است که در علم قدیم او چنان
 است که منظر بر ان آمو که کرم القوی است بان معنی که مثال او
 و دیگر ان که چوبه اند برای انکه طفت خالی و خود او است و
 که در انین است و مثال انکس است که او اصل و خود کلام است
 انکه و نمود سترال الجلا و اسود من الجنته و جو است و بیاض من
 اللب و نمود خطا یا بنی اوم یعنی و زدن و مخطی باشند

و شش اثرش
 و بعد و یک سیاهی
 از ریش
 اینان شش اند

که در روز قیامت
 ظاهر گردد

و بوی از او

بوی از او و جود که او از دیده ایشان پنهان ماند و قال دم حجر
 الا سود بین الله فی الارض و بر حج یک جوان کشتن است
 از انکه یک جوان چون نشان دارد و واجب است که طفت جسد
 آن و ند و چشم است چوبه و بکشند و در و اگر کسی زیاد
 بکشند حساب دیگر ابراهیم دم برای پسر یکی کشت که نشان
 انی از یی فی المنام انما و کشت ان یی و بکشند و کشت و در
 بکشند عظیم یعنی بعد و زدن ابراهیم که سفند و بان کند و جود
 و یک یک است و دلیل است که بخت انکس که نفس خود را خواهد
 کشتن و چون به ان سه علل ازل و ابد بر و ظاهر شود است
 او است که اسمعیل چون او زدن کس خواست است که از
 او بوی کرد و بوی دیگر است که بر ابراهیم نمود که بر سر را
 بکش و و جود که در ان خانه است که کشتن است که کرم
 و زدن خود را از زدن کی و عطف است و کاند او بکشند و بکشند
 اسمعیل را که انما فدی و او که ان کس از پشت او خواست
 است اگر او را بکشند انکس ظاهر شدی از نسل او و بعد است
 ابراهیم طفت که هر کس که بر حج رود و واجب است که جود یعنی
 خود و بکشند که نفس ایشان مستحق آن است پس است که خود
 و در آن است که بخاند کرد و بکشند برای انکه طفت خالی و در نسل
 کامل است اما چون ایشان همه متعلقان کس اند که خانه مثال او
 و در ان نشان به بر راضی شد و چنان که ان اسمعیل اگر گویند
 آن و در مثال چوبه و در ان خانه بکشند و است که در مثال

دیگر

به

از نسل او

نفس

مقلد

و خود بخود میکند اگر گویند که ابراهیم اسمعیل را بکشت و در خانه
کرده امکان دارد که بکشتی برای آنکه خانه را بشنود
جواب است که خانه را بشنود که در آنجا است که قال آن آید
بر رفع ابراهیم القوا من ذبیت واسمعیل پس هرگاه که جای
بود که اسمعیل و ابراهیم و مؤمنان و آن خانه کرده خود را
و بعضی خود بختی نگاه میدهند هر کس که خانه را بکشد
بجای آنجا خون او خدایا و سست که حیوانی که قربانی الا قربانی
کنند خود را برای آنکه مثال نفس خود میکند که هرگاه نفس او
را بخت بکشد اول مقتضی آن با و عاید شود بعد از آن بدین
که انبیا اول معرفت نفس خود و بخت برای خود حاصل کرده اند
و بعد از آن مردم دیگر رسانیدند تجارت از مسجد و ام و خود
کسی است که عبادتگاه سراسر است و آنکه سوره هم فرمود که
آنها را بکشند و اول از میان هر جزو او و با سنان برده بوجه
آن خوب که بخت استی او که مسجد و امت ظاهر شود و قرینه
است که خود در قیامت جسد را و چشم و زبان با و آنکه بخت
است بر یکم با و سپرد و بخت بختی خوب که او آنکس است
و متعلق مسجد و ام معلوم است که مقام ابراهیم و سراسر است
بعد از آن بخت بختی بر آنجا بخت کند بخت باشد از آنکه ایشان
بدر صاحب بخت بودند و مقام خود را در وجود او تعیین کرد
که در جسد و کند و بر بختی است که فی بیوت اذن الله ان
ترفع و بخت که بخت و آب زمزم است که آنرا میکند و بخت

و در مقابل جسد است چهار است از آن که در حق بر
قسمت میشود تا معلوم شود که او در بخت است از آن بوجهی آواز
میکند اول که نام مثال او است بعد از آن جدا کرد بیت ابراهیم را
که عبارت از مسجد ابراهیم است مثال تن او است با و جسد را جدا کرد
که مثال تن او است و جسد بوجهی مثال سراسر او است خانه کل
ساخت و گفت که خانه بخت همچنان موسی هم از آنست
که من آنجیم الحج است شهر مملکت مراد از است شهر است
و آن است که بالا است تاد و جاست اگر سوال کند که ما بخت
که در هم او جاست چون یکی یکی ده واقع شود یک جواد
است که یک روز بختی بعضی از روز آمده است همچنان سوره
که روزی است با پس بجای ده است من جاد با حله خانه
امثالها تر استند سراسر برای است که آن سلسله و یک که
است یعنی هر دو موسی هر یک و ابرو و بعد از آن بر جسد
است ملکت کند از برای آنکه ملکت عالی از آن بدین است
جای صاحب چرخ است بر حاج و اجبت که کل خوشن را در روز
بخت کردن بر آن خانه کم کرد و آنکه همچنان اسمعیل بخت با ابراهیم
فرمود که قربان کند و آن خانه کرده که تعظیم آن خانه در آن
بخت که پیش او بعد حاجی است که کل خود باید که در آن نقص
در کل پیدا کرد و آن وجود کامل او و بوجهی دیگر سراسر تر است
بخت است تاد که میان موسی روی و بوجهی دیگر برای
تاد است کند که بان است سوره است ملکت میباشد که در فی اعاد

سایل

موسی

موسی

الطواف اگر کسی یک گوید که این حج نامزد نمود و لبطو فوائت
 العتق و در حق است حکمت از آنجا معلوم شود و جواب است که
 از آن بعد از آنکه سببها من انشا و نیز که در وقت و مکان و قوت
 سبع مثانی واجب **باب الجهاد و ما يتعلق به**
 مجاهد را در روز جنگ نشاید که پشت بر کافران کند و حق از آن
 کرده اند بواسطه آنکه مجاهد ظاهر منظر است که در هر
 بحقیقت خود بر دست و اظهار حقیقت خود میکند بجهت حق
 در جنگ و حقیقت خود بر دست و آن حقیقت بر دو خفیت
 و منظر که باطل گفته شده است و منکر حق است پس حق انوشاید بر ما
 و نشود که باطل بر حق غالب آید و حق مغلوب بکند و در وقت
 مجاهد در حقیقت او نیز و در هر که که او را بر آید و بر و غالب
 اند و لا یجوز الذی قتلوا فی سبیل الله اموالهم یا اولادهم
 و هم بر نفوس ان یا عقل نیستی سبیل که کسی که در وقت
 بیند و یک خدا بند برای آنکه از منکر بگردد و حق
 سبیل آنکه از آنجا که رسید چون در حق بر شمشیر و سحر
 نام و بی راهی مردم ثابت گردانند تا آنجا آید او در آن
 تا پس اعظم چه در جهاد است اگر سبیل سوال کند که چون چه
 در احسن تقویم ظاهر که شخص انبیا از جهاد است با وجود و نه
 انجم و افلاک آن که در جواب میکند و میگوید که در آن
 خود در بختن و نه در جواب از وقت که یکی از آنرا ازین
 غلبه معنی است چون که در بعضی غنی بر و معدوم کردن با نوا

اما از

اولی تر است و دوم آنکه هم از تعلیم آن حرکت که آن که آن را
 حج آنی دانند و تعلیم او کنند چنانچه است چون نمیکند و اب کرد
 او اولی است **باب الزکوة و المحسن و ما یعلق به**
 قبول للمشرکین الذین لا یؤمنون الزکات زکات وادن است
 که در وقت از حال بیرون کنی و مشرک کسی نیست که بکند
 انگشت از ده انگشت بیرون میکند تحقیق ان عبارت از یک
 انگشت باشد در وقت نشد که مقدار بدست و به دیگران از
 هم جدا کند چه چه جدا کرد و اجیت او را چنین کردن شکر
 بیا و بجهت بکسیر نماز و در بگذارد که عبارت از چهار معلوم و بعد
 زان به بیند و در استی که حج فیه مشرک ندارد و استعمرو
 انما غنمتم من شئی فان لله خمس و للرسول و للذی القربی و
 الیامی و المساکین و این السبیل انما الصدقات للفقراء و المساکین
 و انما یستحقها منکم الذکر الاول حج را حساب میکند پس مستحق
 بجهت تمام میشود و اگر از مستحقان حساب میکند حج چند عدد نما
 میشود و در اول و آخر یک مستحق خود کردن است بجهت بیستم
 چه بجهت که در و پذیرد و بر او را ان او را سجده کرد و ان الله
 جاد الیس و انبیا و لا شهادة یغفرهم المیتون و الشهد
 یغفرهم و منزلهم الی الله یوم القيمة و ان الله کل شئی
 و منقاج الجنة حب الفقراء و المساکین و هم جسد الله یوم القيمة
 اگر حساب حج بیا چون حج نما خویش را چهار و هم ایشان کرده
 بدین معنی جسد الله اند برای این فقیر اند که کسب نمیشوند

مستحقان فکوه باشند
 و مستحقان خورشید
 و هر دو چهارده اند
 و یک از این چهارده
 از آن چهارده است که

حق

کردن و مسکن اند که اگر نه بگذشت اند تا پنج چهاردهم ایشان
 شده است بجهت ظاهر آن چهاردهم چون حق او مسکن است
 که به بجهت برده است خمس پنج یک میباشد و آن برای آنکه از
 پنج انگشت یک انگشت انبرای شود و بعد بر آن میباشد که در پنج
 انگشت از چپ دست بدر کرده و آن پنج یک را به پنج یک قسمت میباشد
 کردن که پنج انگشت دست چپ است تا چنان که سه را قسمت
 کرده تا به چپ آن چهاردهم دست و بوجه دیگر که به شش قسمت
 میکنند آنست که تا اهل خمس و رکعت همه با یک دیگر چپ و
 با چپ آن خمس و رکعت و حج و غیره را بر سر و بچاه نهاد و برای آنکه
 او مثال ده دست که ده و منظر است که است و این همه تکلیف اند
 برای ایشان است **باب الحاد و ما يتعلق بهما**
 فصل فی الدی چون معلوم است که از شهادت و طاعت و
 و آنچه بی آن مثال آن چنان است که هر یک که هر دو را و هر یک
 که هر یک که زنا و زانی پس زن آنکس را که اول است بر حق باو
 هرگاه که کسی صاحب است را با حق را می گذارد و او را شهادت
 باید زنی برای آنکه دست برای آن او برود و بهشت و عابد است
 الحاد شارب الخمر را چهل تا زیاده بر زند از هر انگی که نهفتاد و دو
 چون که بیرون رود چهل عابد و آزاد را شهادت و که در چهل
 تا نماند چهل اقل جمع دست چنان در کلام مجید میفرماید فیه
 صفت خلق که چون از شهادت و زنی و دو دست و عابد
 اگر کسی دینی را بکشد میراث خود را و اگر کشته را را بکشد

جایز است و حدیث

جایز است

که آن

جایز است و حدیث و زنی که بر پنج و نوار و زنی که پنج بار
 سبب آنکه گفت در پنج و نوار و نوار و نوار و نوار و نوار
 که آن چیز داخل خدا است پنج و نوار است **باب الصوم**
و ما يتعلق بهما صوم چهار دست از نوار است و آن از طعام و
 شرب و حتی گفتن بدلیل فی نذر لدرج صوم ما ظن الکفر
 است و لا تکلوا اطعمه اخیه یثاب پس زنا و زانی صوم است از نوار
 از نوار و این که گفت فی نذر لدرج صوم ما ظن الکفر الصوم است
 شرب و نوار است پنج آنکه کسی روزی بخت حق قمار و او را
 نوکر می باید کرد نهایت روزی که است در کلام مجید باو که زنی
 متابعین و مود که و نوار باو از آن است و نوار که دست
 فقیرت خدا آه اول بدلیل استون و نوار و نوار بدلیل استون
 ستم از نصف سی است و است که باید بدلیل استون و نوار
 که است علی ازین من حکم و صیام باو است و نوار که کلام مجید
 کلام است تا کلام گفت پس ماه و نوار است و علم و نوار
 است و یکی از نوار است اقل و نوار و نوار و نوار و نوار
 یکی برای یک است که است انبیا و دیگر تا نوار است و کفایت بدون یک است
 معلوم شود همچنان در است و صیام سی است و نصف است و نوار
 یک روز عید و یک روز و نوار صوم همچنان مجید و نوار شهر رمضان
 الذی اتزل فی القرآن اما اتزل فی لیلۃ القدر رحم و الکتاب المبین
 اما اتزل فی لیلۃ مبارکه اما کما مئذین فیها یفرق کل امر حکم الصوم
 الوجوه فی الدارین حدیث کثرت قدر و عشره آخر است برای آنکه

این چهار در پیش از دست و شب قدر است که شنبه
 برای عزت است که اگر نماز و بکشد از آن قبل از خواب بگوید که در منزل
 الملائکه و المروج قیام دارند بر بهم من کل ای سلام هرگاه که در خانه
 بیک که که دست عزت که ظاهر است و در روز هفتم بیک که
 که است و نه که تمام شد که اقل است از سی پس در سی شایسته
 نیست که ضعف است که روز و عاشق بر وجهی سی روز است
 و روز دیگر حد است و روز دیگر و وجه از حد و روز
 و بعد از آن در هفتم است که که است و روز شریف و چهارم
 و وجه اگر که بگوید در خانه بیک که عزت یافت که
 که که اگر که با محاف تا پس بنویس کل که و با و بنویس که
 بیک تا چون است که عزت که را که است و بیک که بنویس روز
 و در و چنان بنویس تا بیک تا جواب است که اگر چندین که عزت
 می یافت و تصنیف و در که پیش نمی ماند و در که بعد از
 تصنیف شده که می ماند سی روز و روز میاید و است و است
 بودن این که عزت ماه و در بیت و نه روز حاصل شود معلوم شد
 که قطع است منزل که در است و است بر آن که شرف او در قطع
 که در است منزلت نه در بیت و نه روز اگر در سی روز و روز
 حاصل شود بر چنان مثال شرف و در قطع است منزل یافته تا در
 سی روز که در این معنی بر او بیت و نه روز و سی نیست بسم
 ان حدیث را در مصباح طلب کند که که تا گوید با جمع مردمان که
 هر کس آن را که پرستید پس او را وید آید چون نوبت

در این روز و شب قدر است که شنبه
 برای عزت است که اگر نماز و بکشد از آن قبل از خواب بگوید که در منزل
 الملائکه و المروج قیام دارند بر بهم من کل ای سلام هرگاه که در خانه
 بیک که که دست عزت که ظاهر است و در روز هفتم بیک که
 که است و نه که تمام شد که اقل است از سی پس در سی شایسته
 نیست که ضعف است که روز و عاشق بر وجهی سی روز است
 و روز دیگر حد است و روز دیگر و وجه از حد و روز
 و بعد از آن در هفتم است که که است و روز شریف و چهارم
 و وجه اگر که بگوید در خانه بیک که عزت یافت که
 که که اگر که با محاف تا پس بنویس کل که و با و بنویس که
 بیک تا چون است که عزت که را که است و بیک که بنویس روز
 و در و چنان بنویس تا بیک تا جواب است که اگر چندین که عزت
 می یافت و تصنیف و در که پیش نمی ماند و در که بعد از
 تصنیف شده که می ماند سی روز و روز میاید و است و است
 بودن این که عزت ماه و در بیت و نه روز حاصل شود معلوم شد
 که قطع است منزل که در است و است بر آن که شرف او در قطع
 که در است منزلت نه در بیت و نه روز اگر در سی روز و روز
 حاصل شود بر چنان مثال شرف و در قطع است منزل یافته تا در
 سی روز که در این معنی بر او بیت و نه روز و سی نیست بسم
 ان حدیث را در مصباح طلب کند که که تا گوید با جمع مردمان که
 هر کس آن را که پرستید پس او را وید آید چون نوبت

تحقیق

تحقیق و مؤیدان رسالت تا خود را بجهت برایشان بجای کند آنچه
 که در میان ما و شما از زبان اینها نشان بود که از ایشان نشان شد
 که بید بلی نشان ما است از زبان اینها که که تا ساقی خود را از
 کش و گوید و مؤیدین سجده کنند این ساقی را که تا ساقی نمود
 که بسم بکشف عن ساقی و بدین روز که که بجهت از ساقی بسم
 پرده شود و خلق را سجده خوانند آنها که را تا تحقیق دانسته باشند
 چون این ساقی را از کش پرستید سجده کنند و آنها که را تا بقیه
 اواز پرستید باشند استخوانی است ایشان یکبار شود و
 نتوانند که ساقی انکسرت که خاک که اواز بجهت و است
 که که بر عهده افتاد از کعب و افتاد و در ساقی که روز و مقام که که
 که که بکین را غسل باید که و اگر بیت که مقام که است اما اسم
 بجهت بر و اطلاق که که که هر جا که که با بجهت نیز تا یعنی استحقاق و اد
 که که و در ساقی او که که پرستش است کنند و آنند و امن مقام
 ابراهیم مصطفی و در مقام ابراهیم نشان و و باد و سکنت موجود است
 بوم بکشف عن ساقی بجهت که از ساقی و اگر که متعلق است که که
 از کعب نیز بجهت مرتفع شود و چنان در و در و دهند برین
 معنیست این بیان را از نسجه خواهد باید بر تر بر بنده که که
 نهشته که که خطا بدست مولانا بود که و و اعی نیز از ایشان که
 نوشته ایم بسم افضل تر از کعب الکلام بهترین کلمات است که
 در وجود و بی موجد مرکب میشود آن مرکب است که در است نظر
 عالی کند و پرستید که که مؤید چون بر هر است با محطیت

آن و بعضی حکمت نامشمار را بدو حکم کند چون منش بهات را
 بازگشت حکمت است تا آنکه کلام حکم با ما یعلم تاویل الله اقدار ما لا یزنی
 فی قلوبهم ذیغ فیه یعنون ما نشاء به من البغاء الا فیه یعنی متابعان
 منش بهات میکنند از جهت ابتغاء ذیغ و متابعت حکمت
 که ام الکتاب است اگر کتاب حکمت را با آنکه حکم میست از حق و
 عدد و رکعات نامعلوم شود اگر سوال کنند از آنکه خدای علم الکتاب
 است که چو بعضی منش بهات جواب است تا آنکه کس را به
 مراد او نرسد الا آنکه او خود تعلیم او کند و هم آنکه اختلاف با یکدیگر
 دارد ظاهر آن است که در اختلاف است رحمت که گرایان افکار
 شود و معرفت آن از یکدیگر حاصل نشود چنانچه آن حق است
 که در آنست که یکت حکمت و در منش بهات هم نشاء
 که شنو ندانند که ختم نتواند کرد آن که زبان نیاورد از شدت
 اتصال تاویل بر توحید و اتحاد ایشان به بوجی دیگر جواب است
 تا فرق با میان دانند و دانند که در مشتق آن موقوف است
 با بهات است نه آنکه در راه و مانع است که صفت خشب است
 سیوم تا دلالت کند که آنچه در خواب می بیند از راه و آفتاب
 و ستاره خبر از نفس نیست پس بوجی بخلاف آن و درین بوجی
 در آن بخلاف نمودن برای جواب و توحید است نامعلوم شود که آن
 ماه و آفتاب و نماند و خبر چنان است و منظر است فی حد
المنطق و التمثال علی الصلوات بوجی ام الکتاب و در کتب
 بدان معنی است که به دیگر و اخلاص سبقت نشکلی است

کند

بوجی

یعنی این آیه را از ایشان بطلب چون من در زبان معنی نام منش بهات
 حکمت است پس ام الکتاب و بوجی او منش بهات است آن به دیگر اند
 نتوانند باز کرد و ایند از این معنی تاویل از منش بهات نام الکتاب
 و ما یعلم تاویل و الراسخون فی العلم و بوجی دیگر است ام الکتاب
 الم است و اول آن بسوره آمدت است که حق تعالی در جای دیگر
 میفرماید حق بعضی مبین بعضیت که اگر کتاب حکمت آیات هم
 فصاحت الایه بچنان شکلی است که از احوال میاید که در شکل آن
 معنی این آیه را طلب میاید که در آن شکل این آیه که کوفت
 آیات حکمت چه تنوین است جواب تنوین تعظیم است بجهت
 ام الکتاب از آنکه چیزی که اصل با مقصود معنی تعظیم با او مشتاق
 ام تنوین تعظیم است و ما یعلم تاویل الله و الراسخون فی العلم
 اگر پس بگویند که آن کدام است که ام منش بهات جواب یاده
 حق آه و اصابع الرحمن و مانند آن فی نزول **قرآن مجید و احداث**
الی استواء الله لیسیم حم و الکتاب المبین تا آنکه در فی لیل مبارکه
 آن به اما آنکه در فی لیل الله چون در شب سج حکم حق بعد
 حم و جمع حق سج نزول کرد و جمیع حق در حق خداوند جایز است
 پس چنان با که حق در شب قدر که لیل المعراج است
 کرده با باسان آینه که مکان است سج عجا پرستش و حق
 و آنکه گفته است که بیت العزّه و اسنان و نیاست کنایت است
 و آن برای این است العزّه خوانند که آن عزتی که پیش حق است
 مسجود ملک که شد فی مستن **القآن و فضل علی العبد**

کرد

卷之四

نه چاره ای نیست جز آنکه
 در این راه که به سوی خداست
 نه چاره ای نیست جز آنکه
 در این راه که به سوی خداست

لیسم فی باب لیسم و جمیع ما فی باب لیسم فی حفظ تحت الباء و انما العطف
 و ان تحت بود که وقتی که این سوره آمد سوار و مشکو و با کبر را بخوان
 و گفت که این را تو یزد و بر مشرکان مکه بخوان که اعا المشرکون
 فلما تموا المسجد العلم بعد عامهم خطا اوحی شد که امیر المومنین علی
 برود این سوره را بر مشرکان بخواند و رجلی منی که نامادینه العظم و
 علی باب کتب که حدیث علم است و در او آن باب و لیسم با پنج کلی ام وی
 بال علم بیداد و در هر سوره و لیسم سوره هم فرمود نوشتن و در برات
 حکم کرد که نویسند که یا با و برات با و جو و آنکه که عبارت
 و لالت بکنه و قایم مقام لیسم است و وقتی که از او رسیده و مقادیر
 علی چون صلوات و فی العلم و ما یسطرون و زباید و در حوض
 مکه میزدند آواز ورن و العلم و ما یسطرون و ما انت بنعمه ربک
 بخن و آن گاه لا اخرج منون و آنکه علی خلق خط لیسم
 و بیداد و در باب آمدن که نصف که کاف و نون است و صاحب
 آن است و بعد از جمیع کلمات الف و که فته الی آیه آن است و همان
 معنی که لیسم موجود است و تا به یانی که در ضمن باب برات من
 و رسول لیسم موجود است چنانکه مستجمع جمیع است اول لیسم
 بی و آیه من اول برات با آمده و آیه منیم که رب العرش العظیم
 و العرش و العرش رب العرش العظیم و موقوف و انتن
 و العرش العظیم و تری الملائکة حائین من حول العرش الرحمن
 العرش استوی و علی سجده و سجده با کبر و با حجاب جل
 و است حکم علی خلق من نفس واحدة و خلق منها رجالا

447.

از آنکه در این کتاب
چندین بار خداوند تعالی

بیخود من جمله علم الکتاب اما جل و امان این چنانی الف
و باینکه در همین اول برات میزد رحمت که بر آید من
و رسول الله این عاقل من انما المشركين انما المشركون بحسن
فلا تقوا الله انهم بعد عامهم هذا يعني انهم في طاعت الله
عليه است نكته که خانه است و با و لالت بر و میگذرد
مشركان و آنچه دلالت بر و می کند خبر و لیست که بیست و
انست که در اول سوره با نیامده است الا درین سوره
و کسم در آید آمده است در سوره آمده است و این باقیم
و در آید آمده است و این سوره و این سوره و این سوره
اسم آید و همین است این را بداند خان تا بداند او اما موافقت
آنکه که کوه شود سببهم فلا تقوا الله انهم بعد عامهم
دست و من که مقصود من که بعد و در اینجا پیش از برات
من الله و رسول این است و اولو الارحام بعضهم اولی ببعض
فی کتاب الله ان الله یحب الی کل شیء عظیم و است بر آنکه با برات
فایم مقام است که آن الله کل شیء عظیم که در عفت گفت
ان برات من الله است پس باید که در میان حق عن الهوی که در
سوالست و اندر آید و این سوره نیامده که آن کل شیء عظیم
بو است و با برات که فایم مقام است که العلم نطقه ان سوره
که در و آیت خداست سوره مطهر است و در هر سوره
که حوت مطهر آمده است در اول کسم آمده است بعد از آن
مطهر بوجی او که کتب است که کسم است بعد از آن حوت مطهر و

نمک که وقتی باز
میگرد و بی

بعد از آن که کتب و دیگر خبر الامور و سطها الله نزل احسن المذنبه
که باشت باشتها منافی صده و سوره است که آمده است و در یکی است
نست پس همچنان با کسم و سبب و کسم بعد و سوره او برای
اصل کلام که بیرون دور و دور و با نذر و ان مثال سوره بر و در
مطهر شود که در است ان صفة آید و صفة حق و در اند و ان در
سوره برات کسم نیامد که آیت خض بود و دوم انکه در شان
مشركان است و این نرا انی که در کتب از طاعت بیت که در آید
و ذکر اسم آید که با طاعت حبه با و مشركان از طاعت منع کرده
علی با کرم آید و سوره برات بر این خواند که کسم در
و این از آنکه منع کند و گفت که کسی خواستم که بر شان
این سوره بخواند که ان از من تا از آنکه در وقت ظهور حقیقت
منع مشركان از ان خانه کسی که که در انزل سوره تا مثال راست
چون که ظاهر مشركان از اسطخج خالی شد این سوره را که مخصوص
باشتان از آیت خالی گردانید و کل شیء احصیه فی امام مبین لا
رطب ولا یابس ان فی کتاب مبین ما فرطنا فی الکتاب من شیء
ان توان کریم فی کتاب مکنون الا یز بن هو تران مجید فی نظایر
حوت که در او این سوره در نظر مثبت با و حج احصیه باید
که مقین با که چند است حج عظیم است باشتان مال کلام
و حق حتم تعلیم است که در آن است چند با و شکی
و تعلیم با کسم با تعلیم و در ان است بعد از ان بود و با سخن
همه است با و کل یک با سخن گفتند اند و اخل ان است است که ان است

کس

بعد از آن بحسب اصطلاح ظاهر کسی که شکل و ادوات و مظهر
 ان حجت و استقامت بود و البته که اتم الکائنات قال دم اما افضح من
 کلمه بالاضافه و یکت معنی آنست که غیر حجت مظهر یا و دم است
 بحسب جلالت حدیث سیم و آنکه اسم صاحب نماز و بیست
 یک کتبه هر چه در الف است و در بیست و یک کتبه که در
 بار سیم است و از آنست که نماز و بیست و یک کتبه که در
 که حمل ملک و در جیب میگوید اعماله و المیسر و الانصاب و السلام
 و بحسب من علی الشیطان حاجت بود پس در بیست و یک کتبه که در
 مخزن حجت که با کتبه در بیست و یک کتبه که در اولی
 بوضوح واضح الف حجت و لام حجت و میم حجت با وجود آنکه الف
 سه و فست تا تو ایشان را یکی وانی در موضع دیگر گفت نام
 الف حجت و احد با وجود آنکه دو است تا تو ایشان را یکی وانی
 و او ان و فامت همچنان و آنچه نیاورد و همچنان بر تو آید و تو
 کلام اول که ترک میشود و اولی آنست که اسم حجت تا با تو
 ایشان که با اسم حجت کسی را نخواهند و اسم کسی که و اند اما اسم
 و اینها غیرها بر غیر جایز است و وجودی که نیست و چه بر
 آمد و است ازین مآله که مقام شکر و محفل شکر و ستم است
 برای آن ظاهر و کتاب ظاهر که قنست چندی هم سجده است که خوا
 قن چون بدانی رسد سجده حجت کند و هر که این سجده علامت را بخواند
 تا در سیم سجده و کرد و سجده کند هرگاه که این کلام را بخواند
 تا سیم حجت بی و کمال حجت بی با هر کسی که در حق و نظر کرده باشد او کتبه

و اینها
 که کتاب

که من گنای حجت بی نام پس هر یک در حق او تا به مقام طهوری
فی الکتاب و مظهر الکتاب کلام و مظهر هر دو قدیم اند اما قدرت کتبه
 و او که چنان که برای مثال خود مظهری راست کند یعنی کتبه را بر
 مثال خود راست داشت و کتبه نمیتواند که راست بنا گزیند
 بهترین موجود است پس بطریق اولی که غیر کتبه خلاف نتواند کرد
 پس معلوم شد که غالب است بر مظهر برای آنکه مظهر در حق کتبه
 کتبه خلاف العکس کتبه او را بر صفت که خود بر او کتبه
 کتبه را نتواند چون کتبه علامت و کتبه کتبه شد مظهر کلام نام شکر
 با چون دیگران مظهر نام نیستند از آنست که حجت و علامت نام
 نیست اند و خلق من نفس واحدة و خلق منها روحا یعنی تن او را
 و است منها روحا لا غیر او را برای آن کتبه که حجت نام
 ایشان بود پس بچنان که از ایشان آید و باقی قدم القرآن
 مظهر و ترکب کتبه قدیم است به معنی بانه در وقتی که در مظهر کتبه
 اگر مظهر است و اگر ترکب است و از زبان و ذهن بفرمان یک کتبه
 مظهر نمی آید و بوجهی که حجت کسی قن و کلام مظهر میده است چنان
 الف و بی وانی فی العلم بالقلم و هو اول عظم مشرین
 و العلم و ما یسطرون چنانست و درون بالقلم و ما یسطرون
 و الف و العلم نکفت از آنکه ما و طانی الکتاب من شکی
 جل بچنانکه القرآن با اسم ربک الذی خلق کلمه بانه اصل
 و رب چون فست از آنکه مجموع اسماء از حجت ترکب اند و علم
 ایشان حجت و آنست که بوزن ظهور و صفت خود باری تعالی کرده

و در کتب الاکرام الذی علم بانظم ظاهر آتم نویسد و حق و آن است
 بواسطه آتم به بدان حق میتوان برود و از حق و آن کلام قدیم
 ابدی خبر می قایم بدات قدیم حق سبحانه و تعالی و بسند از کتب
 و تحقیق آن و بسند از اول و ابد و متواتر بسند حکیم باسند اول
 و حکیم بحسن الخصال از من مطایع الرزق و مکان مستوی صحت
 قدیم این الاقلام و درین سور که است حق متی نیکو
 بانظم و کرم حق و اگر و از آنکه در شب سجده و اذیل و حجی کرم را بخواه
 است واجب که در هر دم و دم و آسان بر حد و هم است که به پس اگر
 کسی که بخواهد بر سر حق و معنی فی الصلوات برسد اول بسند
 که باید رسید نقل لو کان الجوهرا و الکلمات ربی فقد ابحر فی
 تنفکات ربی و لو ان مافی الارض من شجرة اقلام و البحر بحره
 سبعة ابرخ ما ندرت کلمات الله میان علت و معلول و فاعل و
 مفعول مناسب شمس است میان اسم و مسمی مناسب
 مناسب است آنکه اسم جنس است همچو فی هذا و در حق و آن
 برای تعلیم که ولایت کرده بر مدلول خود قایم مقام حق گرفت
 آن حدیث سودم و مود که حق به بدست و نه که در است و
 و حال است که که وضع سخن نیست و اضع ان تحت و
 حق پس تلیق که و بیت و نه چون خوب چون بزبان او آن
 جبار نیامده است لام الف را زیاده کرده که هرگاه که مکرر لام الف
 خارج کرد جبار حق با نوبت پس همچنان است تا همچنان که در چهره
 سب و دیگر که است و در است بعضی که پیش حق قایم مقام بعضی

میشود و چنان حق و است و در سفر به آید و از اذن کم کرد و آن
 به قایم مقام آن به تا که در حق مستند که آن مکرر و چنان که در سفر
 و در هر دم به آید آن به قایم مقام آن به و چهار و دیگر که با و نیامده
 سودم و در عالم کشف و دیگر که بدین از بیت و زیاده است
 او آن لام الف را به نمود و قایم مقام آن چهار که از آنکه لام الف
 چهار که است بلا مکرر آنست که حق به و حدیث قدسی فرمود
 این ادم که حق لی اربع رکعات چون بر زبان او آن جبار حق
 جاری شد این دو که را چهار که ساخت و بر زبان جاری کرد و آن
 تا حوض آن چهار که با گاهی یک است و نیز قایم مقام آن است
 شود و از آنست تا ولایت کند که هیچکی اند پس لام الف نیز
 یک است که با و چهار بدین دلیل اگر چه در پنجاه حق و آن آن مثال
 که چهار و دیگر است اما از برای توضیح لام الف او را و لا رطب و لا
 یا پس الا فی کتاب بین این چهار که از رطب یا پس است و
 ظاهر او کتاب که حق نیست نیست و کتاب لفظ است و لفظ است
 که اصل همه خبر و با آن سه که پس مظهر است که لفظ با و آن
 که تبت که بر حق است قال آیت بن یزید بسوقان فی اونی
 که به تبت که بر حق است و است معنیست که است و این به تبت که
 فارس که انتظار او یک شند چون ظاهر شود و نه چهار و است
 به او آن چهار که است حق این و در الفعاری قال سالت البیضا
 کل تمی تم هو هر سئل قال کتاب مترل قلت یا رسول الله ای کتاب
 انزل الله علی ادم قال کتاب المعجم قلت ای کتاب المعجم قال اب

ت ش الخ قلت کم و ف قال نعت و مشرو و ف قلت
 عدوت خان و مشربین و ف ففضب رسول الله حق اخرت
 حیاء قال یا با ذواللذی بعثنی بالحق نبیا ما انزل الله علی و ان
 نعت و مشربین و ف قلت یا رسول الله ایس فی لام الف
 قال لام الف و ف و احقر انزل الله علی آدم فی حیثه و احد
 و مع سبعون الف ملک من کم غلام الف فقد کوفوا انزل الله
 علی آدم و من خالف لام الف هو برحق منی و اما برحق منی من لم
 یؤمن با بر و ف و بی نعت و مشرو و ف ف لا یخرج من انزل الله
 صدق رسول الله مصداقا لما یبیین یدیه ان انزلت و انجیل و کتب
 انست و یتد که چهار کت در پیشانی آمده است و در جای دیگر کفایت
 فهدیم آتده انبیا و ما ضیه هدایت کردند بدان که در ذوق
 نشن بر فطره او دیده شده مراد از فطره است که است پس گاهی
 او که و گاهی یه تا سوادم خود هر چیز را بنام است و نام تمام
 سورة البقره است بخت دو و هر که او را بخواند که سجده و
 کند در خانه او نرود و بنام بخت است که در اول سورة بخت
 اصل کلام است قال و م ان الله باریک و تعالی قراءه و یس
 ان یحلق السوات و الارض با لغی عام و کور رئیس آمده است لم
 احمد الیکم یا بنی آدم الی مستقیم پس پیش از نقل سخنان است
 بخت و و کتا و حمد فرزندان دو و خالف پیش کرد است بخت
 این خود سوادم کل شیئی قلب و قلب الغوان پس لفظ
 آنت قن و سایر کتب و همه اشیا در و مثبت با و منظر

کلمه

عجب

قبر

جمع علوم

جمع علوم با و ان دست کل شیئی احصیاء فی امام جین و لای
 و لای بس بله فی کتاب مبین مجموع دست سج کلما جلی فی راز
 میخیزد رسول فی آورد و ان لفظ دست کبی واسطه از حق سج تعلیم
 گرفت یا آدم انباء هم با سبایهم ما انزلت فی قلوبهم ذیع
 فیبعون ما شای به منه ابتغاء الفتنه یعنی متابعت مشایبات
 میکنند از بخت ابتغاء ذیع و متابعت حکمات که ام الکتاب است
 الر حکمت انما یحکومت از حق و عدد رکعات نامعلوم
 انما انزل الله فی لیلته القدر و اما انزل الله فی لیلته مبارک که ملائکه در
 فی آید که شب قدر است قدر همه چیزها خود آید ملکای بر حق
 با یکی در شب انذار کردن که اندازد همه اشیا در آن شب
 میکنند و یکی خود آمدن تنقی که ایشان در شب قدر در
 فی آید و بوی دیگر کلام حق که در همه اشیا است با قوه و شب
 قدر با سبایان دنیا که معرفت خود خواست و سج لفظ و حکمانا
 انزل نام فی لیلته القدر شب است که از برای قدر است که سج
 و کفایت رو بهار ایشان چو ماه شب چیده با که ام الکتاب است و ان
 شب خود آید که حق شن است من اسلم وجهه الی الله الی
 کلکات الله یعنی آن که کمال او که خود آمد بهتر است از
 هزار بدر کنایت از هزار ماه که در هزار ماه شب چیده است
 در هر ماه یک بار قرآن شب چیده حاصل است و قید هزار
 است که منتهای عدد است چنان سوادم خود و ان اول نماز
 یدخلون الجنة علی وجه القدر لیلته الی یوم القيمة و شب قدر

و در ماه رمضان تا شترلی الهی بکند و آن شترلی خرمست قبل است
 یعنی در آن شب که در بیشتر زبان معنی قدر است که از آن بگویم خدا
 با ایشان کرد و من احسن دنیا من اسلم وجهه لقا یعنی تمام
 در روح در آن شب که آن منظر است که از این من کل امر یعنی بازگو
 شود که بعد از ای ایشان میروند و چون سوخته شود که در هوا ایشان
 مثل قرآ در شب چه به پسین بلی کشت و قرخواست که در
 شت است یعنی آن کس که حق خود بد و ترکت بر روح ایشان
 می بکشد اگر حق در شبهای دیگر کند با آن و در آن شب بد و
 دلیخ او خود آمد و بانه در شب دیگر گمان میبرم که در حدیث وارد
 که در هر ماهی شب قدری است شب بوجهی آن شب با کوا
 شب قدر برای همه است **فی فضل النجوم و ما یعلق بحسب**
 لیسیم لاحی الا بنات الکتاب بیکت ق فاحی الکتاب دست
 که بعد از شکیب آه اند و فاحی الکتاب است از وی بیکه اشیا
 بر سنده و از آن فاحی را بعد و اسباب و حکمت فاحی را می کرده
 باید خواندن و بوجهی فاحی اسم فاحیست و معنی کنایه
 کتابت و بعد از کتاب آه است و در کتابت آن کتابت
مسلم سیم برای آن ام الکتاب که در آن معانیست
 و بعد در بطن او است و از او بیرون می آید فاحی را فاحی است
 الی رحیم از طاک تعلیم اسباب صاحب حکمت یافت و در
 دیگر دو کنت اما خرمند در رحم و غیره است بار بعد از کتیا
 بجه باید گرفتن و سوره که تر با بد خواندن که کتیا است کتیا

که در این

که در این فاحی فاحیست **لا یخرج** که الکتاب و الا ذو سویی
 الحث بناسبت یوم ثانی السماء بدخان مبین که پنجاه صحت
 مؤذن بلان حبشی به ظاهر آن دکان مبین وارد و علماست
 و طس اگر گویند چ اول سوره الحمد نوشته شده بعد از آن اطم
 بعد و حکم رکوع و سجده واجب کشت جواب بواسطه علمای
 و در طایفه ماضیست از ایشان به و از انبیا هم با سیم
 ازین معنی ظاهر صامت که قول او فاحی الکتاب است و سیم
 که کتیا است و قبل و کلمات ابراهیم و است بر و بخت جوده
 که آن ق دست و پنج کل بران ترتیب نهاده است **مسلم** ق
 و ام الکتاب است و فاحی الکتاب و سوره الحمد و سوره الصوره
 و اساس و و افیه و کافیه و سوره الکتر و و در گرفتن
 علم سیم پنج ملک نیست سج علمای انبیا هم کتیا رایت برقی
 من که تر حکم الحمد که سوره صامت است و یک کتیا قال لا
 است علم بقرآن فاحی الکتاب او با تم القرآن فصاحی او را سوره الحمد
 اساس و فاحی خواند هر یک مبنی به جهت تعظیم و حرورت
 اول سوره که آمده است الحمد است و چنان است اول حجت
 فاحی الکتاب خواندن و دوم آنکه ام خواند و ام اصل هر شتی
 با از آنکه بیت و یک کتیا و مجموع اهل بهشت بدین صده
 در بهشت باشند که است فحیست مایه است و از آن ام
 است و او را فضیل باقی نهاد و سیم اینها سیم الکتاب
 است باقی و در ق کتیا که در چهارم آنکه بیت و یک کتیا

و یا آدم

در ۶ است که در حقیقت
 در ۶ است که در حقیقت
 در ۶ است که در حقیقت

حق است اول ما او حق تعالی می کند و بعد از
 از شکم ما در پیرون فی اید و در پشت مجموع حور و غلمان جاودا
 بر شکل نام اند و بر حق این است آیت حق ساحتی که شده و
 و حق در شب سجده است و با کسان بر دو خود را در سجده تر
 نمودند این است که بر حق خود نمود که ستم است و غایت
 الکتاب حق و سوره الحمد است و جای دیگر نمود و در شب سجده
 و بسم او را فی احسن سجده و خود بیان کرد فی سجده هر خط و
 نمود انکم و النظر الی المرد فان لهم لونا کله فی الله و جمع
 بر سجده فاخته که است آیت که در حق مقصود است فی الحیاتیم
 استقل قبلهم و لا جان او از بهر دارند که لم یسبح الخالق قبلها
 کثیر الخلدات و قال الله یح فتمت الفتوت بنی و بنی
 عبدی مضطرب و بعدی ماسله و او قال العبد المذنب
 العالمین قال الله یح حمدنی عبدی و او قال الرحمن الرحیم
 قال الله یح حمدنی عبدی و او قال ما کنت یوم الدین قال
 الله حمدنی عبدی و او قال ایاک نعبد و ایاک نستعین
 قال الله حمدنی و بنی عبدی و بعدی ماسله و او قال
 الحمدنا الصراط المستقیم صراط الذین انعمت علیهم غیر
 المغضوب علیهم و لا الضالین قال الله عبدی و بعدی
 ماسله خود را سجده هر خط نمود که ان الله جلیل عظیم الجلال
 و کنت احسن که هر چه در حد فیم یحتمل الملائکة
 یا محمد الحدیث نمود که در پیشش گرفتنی سجده در ساجد

صورت

در باب سجده

در باب سجده کردن حق و نام الهی که در حق سجده و هر چه در حق
 با خواندن فاخته الکتاب و اجبت پس است آیت را که
 با خواندن پس با ستم را و هر چه فی که درین سوره است سجده
 خواندن فاخته هم است چنان فی فاخته الکتاب مقبول نیست
 اول در سجده است سجده بار ستم سجده بار اخلاص الله رب
 العالمین آیت باید خواندن سجده با چون اسامی که تعلیم و کرد
 و او را مظهر است خود کرد آید سجده با باید خواند که کتب حق در
 که است آیت گاهی است که گاهی بچسبند و این حق و این
 تر است الحمد را که است آیت بی ستمی که خود که شال و دست خود
 در سجده نیست فاقم وجهک للدين حنیفا فطرة الله التي فطرانی
 علیها و من احسن و بنا الا به قول و حکمت که تم ناس و جبهه دست
 زانست ربی لیل الموعج فی سجده هر خط و در شب سجده واجب شده
 سجده حق در سجده هر خط که است الحمد که است آیت ان الله
 ستم است و نام الکتاب و سوره الحمد و سوره الکافرات و حجت
 ان ما حق فی سجده گاهی حق سجده گاهی با گران با سجده و گاهی
 بر سجده که در سجده و سید الانام فی سجده حق فی سجده است
 که گاهی است از نمودن و سجده است ناسکه با که سوره الحمد است بار
 در حق خواندن امر است است با الحمد باید خواند بعد و نام الکتاب
 یعنی که درین الحمد است و در آن است سجده است و گاهی سجده
 بخواند بعدی که در الحمد است و در سجده است فاخته کنت
 تا هر سوره شش که از تر است خوانی بعد و هر چه فی حق است

خدا ای تعالی
علی

و صلوة

سبح المیز

هر سنی
هر سنی

وای

موجود است و این اسرار از وضو ساختن و مواضع باید رفتن
و بعد از آن در سجده کردن که مقام محل راس و جبهه دست که از برای
لا بر ایستادن البیت الایه و از طاعت گفت آن خانه بجا است
و اتم الطاعت و این است که بر شکل و اندک در شکل است که
حاجت دارد و در اول و ایام که بر دست نهاد و در روز آخر که
در وقت است و در آن روز چنانست که در روزهای دیگر نیست
باجه دست که اصل نهاد و نام معنی که از دست اند خدایم کنی از
که اصل معنی که **فی تقسیم** **عیم علی اثنين و ثلثین**
این است که در خانه الکتاب خواهد بود و در وقت است که
در آن بخواند بعد از آن که کتاب ختم است و حق است و گاهی
که باریست که است آیت که در آن روز و در نوشته
است هر آیتی که از آن جمیع است که با و بر طاعت حق موی
که است ابراهیم که با و در دست است بعد از آن که
واجب است که در دست بطرف روی و گوش بر آورد
باز از آن است که بعد از دست که در دست است
حق باید کرد هر کس که در دین او است و هر آیتی که خواند حکم
و مشاهد و شرف و ماسخ و منسوخ و امثال و عهد و
و عهد و صفت است و در آن و ثواب و عقاب بعد
هر که بخواند از آن که در محل و ظرف و مظهر آن است که
که حقیقت ایشان ظاهر شود پس ظهور قیامت ظهور ایشان
با و از جهت گفت **ما رقب** **یوم تانی السماء** بدخان میان

که از اسرار

که از اسرار است و این است که علم ایشان هرگاه که در میان
که علم ایشان است بیاید و است و خان میان بر وجود ایشان
با ظهور ایشان بیاید و قیامت بشود و ظهور کلیه که در میان
بشود و کلیه **الغالب** **الیوم** و روح منه و ظهور خلق او این و این
بشود و **ما لای** **الاولین** و **الآخرین** **لجود** **حون** **الی** **بیت** **یوم**
حاصل کلام آنست که در وقت بعد از دست و هر آیتی
از آیات کلامی که در آن باقیین باید خواندن و معنی آن است
در وقت یک که باقیین ختم کردن ناموجود با **اگر** **ب**
کنند که در آن وقت که فایده الکتاب آمده او را اتم الکتاب خواهد
و اتم بیعت با و دست و چنانکه است آیت و است
یک که است باریست که است که بود جواب است که
که هم او را سوره حق خواند و بخلاف سوره های دیگر و صلوات
موقوف است بر شستن و وقت که در وقت که دارد اما بگویند
است که در آن زمان در وجودی آید شکل و است و
و وقت در وقت مجموع بقا اتم خواهند بود و تقسیم این است
دیگر هر که در آن اتم که دست ظاهر شد و است که که
حق است بر حق ظاهر کرد که اگر در آن و بودی که در آن
ی که در وقت اتم که در آن مکان و بردن به است که
بودی و حق تعالی خود را در شب حق این است که در آن
الکتاب که در آن و در ستم که است از آن که حق بی خواند و از عقب
آن سوره الم آمده تا بعد از ایشان این بخواند و در ستم و غیره یعنی

او را

است

یا فی الله باهره یلکونک من التمسکتم هذا من طلب
 کن فی بیان الله نور السموات و الارض نور السموات
 و الارض انما ابرنا ایک نورنا بتنا اعم فی نورنا الله جعل فی
 قلبی نوراً و فی سمعی نوراً الحديث چون حج تا کن را نور بخواند
 نور با و درود توان یافت لا شرف فیته و لا عیبه ان جلد
 از قبله حب که قبله خوب نه شرقی و نه غربی بابت مایه و است
 و دست راست او از مشرقی و دست چپ او از
 مغرب است که حق او که کعبه است ان نور از ان دشت
 گرفت که نه شرقی است و نه غربی است که در پیشانی ان که
 حج بداد و حج بی بود که رایت ربی فی حد ترکط فی بیوت
 ان الله انما ترفع و ینزک فیها اسمک که دست یعنی در ان جا
 اسم حج حج را که دست بخواند و جسد و که از پشت او در دست
 دست که عیان بهر ممالک ان بنطق بهاته اوست بدلیل ان
 حدیث خلق آله را اس و وجهه من تریه الکعبه و صدره و
 من بیعتن و خود در سب که در مظهر علم است بل هو آیات
 بیانات فی صدور الذین او تو العلم و صلواتهم حج و ندان علم
 و است ابراهیم ق و در سب که در کعبه آه و حج خود را به
 احسن تقویم بد نمود که سخن و حکایت حق الحديث نورایت
 ربی فی حد ترکط و آیات بیانات عظامت در حق است که قول
 و حکمت شطر المسجد ابراهیم و خود و من احسن و بیات
 اسلم و وجهه و موسی و هم ق و در مقام صدر کرد انان گفت

که باند منی

رب الشرح لی صدری و یشر لی اری و الواح را که عشر
 آیات بر او نوشته بود که مراد از ان همه و جسد در خیمه معاد
 نهاد تا بجهان دلالت بر حق کند سو که را ام خواند جو اسب اول
 از کعبه که حواله از وی با خود در مینه ثانیه کل سخن از او ظاهر ترست چه
 در حج شکی نیست و در هم آنکه نطق که از او هم که در حج که در کمال
 شکل کسی در و پیدا کرد از انجست ام الموی خواند
 بهشت مقام است که هر که در و رود جاوید بخاند و در و نه بخاند
 یعنی خود را ایند که ایشانی جاویدانی از بیعت انکه ایشان در و نه
 بهشت همه کج بی اند و بیعت چیزی جاویدانی نیست و متبوع
 و کسی بابت سیج شی غیر سدا انکه مایه است بهر شی لکام
 اوست گفت که در بهشت و بیعتان و گفت که ان لا اله الا
 الله با درخت منتهی که جبار است از دست که در شب حج و بیک
 جبار جو از زیر آن بیرون می آید که عکس و منتهی بر ای ان گفت
 حقن که کسی دیگر بران حد نیست برای انکه صفت حج بیت
 هرگاه که حق در بهشت رود که جهان جاویدانیت جاوید بخاند
 و همه بقای حج که کرد انکه بجهت جاویدانی رسید و خود را به
 جاویدان دید انجمل فیها من بعد جهنم و یسکلت الذناب و الذین
 تغییر خل تو کند که کشتن و دست ندانستند که هر ای
 کنند تا به حج بی گو و در و برند و خنل هر کس که در بهشت
 و ده او در و است و یسکلت الذناب و کشتن جوان برای انکه
 که بر سرانده حج بی بر آورند انی اعلم ما لا تعلمون یوم بحکم

چرا

و

سکند الو کعبه

ادم

که در شکل دست پرست و نمودار معنی الانسان که نام خود
 پس نام المش که چهار کتاب است برای او آنگاه که بخود می خواند
 یا این دوم اگر که بی اربع رکعات اول النهار یکتیک الی آخره که
 و معنویت بعد کلمات بود که کلمات چهار دیگر جمع خواب است
 بعضی شایخ کبار بیان این آیت پس بهم آیتانی امانی و فی
 انفسهم افنا بصره من چنین کرده اند یعنی هر چه در امان است
 نفس موجود است شفا قوه مخدیه دم و قوه ابو جل و قوه
 و قوت عیسی و قوت و جمال هرگاه که صفات عیسی کرد
 آنگاه که در و جمال غایب شد و اهل باطن چنین توجیه میکند که
 هم قد یصل الله ینة رجب المصح الذی الیها یومئذ یسعد
 ابواب علی کل باب ملک کان حیدر قوت ملک چون در وجود
 شود و جمال نفس را در وجود و بجا و آنچه خارج آن با تسبیح
 یا سووم و نمود که هر که از سوره کهف سه آیت بخواند از شر
 و جمال امین بآچه و جمال نفس و چه آخر الزمان پس بجز آن از جمال
 صورتی و معنوی خلاصی توان یافت آن و مایه بصطلاح انبیاء
 علم انبیاست که هم آمده است که مثال آن دست بطریق اولی که
 محل آن که در آن نم بخور که در شکل در و تر خود را نمود و فی غایب
 او را از پیش آن هم آمده با جنت مقام دست که توبه کرد
 باز گشت که یا آدم اسکن است در و جنت الجنة که روی
 بنابر باز گشتند انی الله لا اکره انما فالتقون انی انما الله
 العالمین چون از انشش او آمد در عجب اقم الصلوة لکن

یعنی می خواند

ص در اصل انشش است انا فضا الامانة علی السموات
 و الارض الایه امانت است که در لیل الزم و الامانت
 بقولون علی جنبی المهرط امانت را که نوشته کرد سخن او است
 و علم سخن او که مطلق سخن بر گرفته و تسلیم نکرده اکتب
 فرمود بعد ب المناقین و المناقبات الایه برای انست
 بیگانه نیست و امن و ابته الله هو آخذ بناصتها فی الکون
 که در در ظاهر روحی چهار است از اشارت سخن مثال الی
 و الحیة و الابل و نجوها و كذلك البیان و المسج و لبتونی
 فتمت ما یومئذ یسین و از واد و تعالی بعد گشت و زشتین را
 خواست که قال آه کفلی جنته منع سابل فی کل سبلة ما یومئذ
 خیر و الله یضاهی لمن یشاء پس یک است چه میشود و خدا
 میشود که چه صد با که یکی چه صد بود و تا و از واد و تسبیح علم
 است بدین بخشی موقوف است و امن و ابته فی الارض و لا ظالم
 یجانیه الی تحشر و ن شامل حیوة و اراست درین چیزهاست
 و ارد و چه خیر حیوة دار قالوا انطقنا الله الذی انطق کل شیء
 این که گفت ما فرطنا فی الکتاب من شیء اثم اکن است
 که گفت و عذره اثم الکتاب و عذره کتاب یطلق بالحق چون
 کتاب حیوة را بکتاب بنده ناطق شوند و از کتاب حیوة
 و کثرت و ن آن کثرت و ن جمع است که چهار است از جهاد و
 نبات و حیوان و لایم اید که از حق علیت که کثرت و ن شود
 جبل المبین و مژده الوافی جبل اهر و در پستان مویک است

میکوید

عفت

که بر حق است لا انقسام لها از حق ظهور و از حق که علم است و از
 حق آنست که بر حق آو نیست برای آن گفت اینجا در کثافت
 آمده و آیت سوره که آن کل شیئی قلب و آن قلب لغز آنست
 من قران یسیر بدینا و هر الله خفرا که و اعطاء من الاجر کثیرا
 قران القرآن اثبات و شربین قره و الله یدعو الی دار السلام الی
 دار آیه یعنی سلامت هو السلام المؤمن برای خوشی و بهر یک
 بشا و الی صراط مستقیم استقامت که شد صراط است و الله
 یدخله فی عظم من کل باب السلام علیکم بما جهرتم اگر مراد سلام
 پرستش بودی سوره چون گفتی سلام میکند که او سلامت
 حق و القرآن للکر بل الذین کفروا فی حرة و شقاق هم خدمت و انما
 رحمة ربکم العزیز الوهاب هم لهم ملک السموات و الارض
 و ما بینهما فلیرتقوا فی الاسباب هم لهم یسعون فیه فلیات
 مستعجم سلطان معین یا معتر الانیس الجن ان استطعتم
 ان اتقوا امن افطار السموات و الارض الایه و لقد ربنا انما
 الدنیا بحسبنا و جعلنا رجونا لشیء طین و لقد جعلنا فی السماء
 بر و جانا و زینا و لنا طین و خطنا و من کل شیطان رجیم الایه
 لا یسعون الی الملاء الا علا و هر چه مانند این آیت است که مقابله
 السموات و الارض و انما هم مکرر الحدیث بحث حق بیان است
 هم و مصلی و ان من شیئی الا حدها خزانة فاستفتح قبل
 است قبل چهر بل و من مکتب قال محمد انما لست السماء فرض علی
 خسون صلوات فی کل یوم و لید ما کان لی من علم قال فیم حکم الملاء

الانهم انتم السلام
 سکر السلام و الیک
 یرجع السلام

الاعلی ای کفارات

الاعلی ای کفارات که حق در چه که هم راس و چند دست و غنیمت
 و لا یسعون الی الملاء الاعلی و تغذون من کل جانب و خوراک
 عذاب و اصب الا من خطف الخطفه پس کی برای چنان
 توان رسید هر چند قصدا سمانها کنند و خواهند که خبر از نعم
 دهند تخصیص فی حق حقسون حق که دانند که چه است لایاتون
 بخیر چون بسوی حق رسیدند از نعمت **فی فضل القرآن**
علی القدر سی حق هر حدیث قدسی از ان فضیلت و کرد که
 اصل کلام در دست و در حدیث اخبرن تو بحکم که حق حق جیل و در حدیث
 و حق را آورد و بخلاف احادیث قدسیه و هم دیگر که حق
 بحث حق که کرد که اصل کلام و حدیث قدسیه که و در حدیث
 که در باب فضل حق با خواندن حق مخصوص شد بعضی که اعطای
 سلامت جیل و در حدیث و حدیث که حق است و در آمد چون اصل کلام
 و حق نازل شد و فضیلت حق هر حدیث قدسی از انست
 که بیان شد را از کسی شنود که او را حق هم در حق علم این خبر کرد
 بهتر و حاصلتر با او از علم که بیان که شنود که آن حق است و حق
 با حق است و الا قد ام فاعل حق حق **حق** و ما من دابة الا هو اخذ
 بنا حبه ایچنان کل نواهی و الا قد ام او کرد و اخذ نواهی و اقلیم هم
 با که لا بدخلوا المدینة رجب المسبح الدجال الحدیث در مدینه
 دجال در نزد که حده ملک که در مقابل حده که ام الکتاب است هر حدیث
 و بجای دیگر گفت که دجال در نزد که برای انکه ام القزاح است
 در مدینه حده ام الکتاب و در حدیث ام القزاح هر دو بحقیقت یکسانند

ند با
 اند

کر

تاریخ که هر یک نوشته مدینه اتم القیاس است که زمینهای دیگر
 از آنجا بیرون شده و از آنجا که کتاب از اتم و بغیر مکرر مدینه و جهان دیگر
 بود و شد و آن چشم لمعه اجماع چشم جبار است از آن است
 بدلیل آیه فی چشم یعنی ابراهیم و حوزة ابراهیم از آن است که هر یک است
 ابراهیم از اتم و لها سبعة ابواب همان حساب و در مدینه و نقش
 و جوهر اتم سبب آن در عالم و راجع انبیاء باشد و کرده اند که در
 جوی را از آتش پخته اند که طایفه از آتش است سر بر
 س که در درخت است و قابلیت آن علم تا خاک داشت
 در دنیا و در پیش آتش که واجب که در آن عالم که روی او را بیرون
 و در آن جهان و جاد و نبات و در آن عالم در آن که درین عالم به بیشتر
 او را آتش پخته اند که بدلیل است بعد از اتم خلق السموات
 و الارض و لا خلق الفهم با وجود که در آن عالم و در آن عالم
 و نبات و من در آورند هر قاعده کل من ظاهر که در دنیا و جاد و
 و نبات و جاد و کل شوی تا ابراهیم از آن خلق الفهم
 از آن من قبل الفهم جبار است از این دست راست او را با
 حبه یقین نام کرده اند یعنی آن حبه که یقین آت است لوکان یقول
 الکبیر ما در دو یا یعنی بدو رخ که جبار است از آتش که قابلیت
 شکل علم کلام ندارد و آتش در غیر و در آن که در جبار است
 که جبار است در سموات السموات و درخت است و مقام است
 و هر کسی در شکی بیشتر یا چنان که اگر طایفه از آتش که خلق فی
 من نادر نقش و جوهر اتم را خلق شد بد القوی یعنی بود چنان که

یعنی

چون اگر سوال

چون اگر سوال کند که آن تو با موسی بخود می گفتی که
 موسی بگفت و بدی واسطه چیل و ملک و ملک سخن گفت و با
 سه هم در شب سخن نیم بخمض الملاء الاعلی سخن گفت و سخن گفت
 من نادر علم سخن گفت و در حق کی است که با سوخ سخن گفت
 جواب و درین آیه که خلق شد بد القوی و حوزة غاسق و اتم
 و لا خلقه المبین و لا حول و لا قوة الا بالله العلی الفطیم و این کلام بود
 که در حق است بر حدیث قدسی که بی واسطه است عزیت و ادوار
 جبار که اصل کلام که جبار است در و آمده است که چیل گفت و در باب
 که بعضی عالم اتم و تفصیل در هر ملک که هم با واسطه ملک از آن سخن علی
 بواسطه اصل کلام که در حق تفصیل در باب اسما که اصل کلام است
 چنانکه بواسطه اصل کلام تفصیل در حدیث قدسی است که
 کلام در حدیث قدسی است و حق تفصیل دارد و هر تزیین و
 و سایر که اصل کلام در آیه آن نیست علی کل باب
 چنان که حبه ملک در مقابل حبه که از آنکه جبار است در وجود
 هر یک ملک غیر از یک که نیست پس همیشه حبه ملک با
 حبه در نظر هر یک ملک غیر از یک که نمیتواند به چنان حبه
 محصور و در نظر من هم پس از یک که نمیتواند به حبه
 بیش و بیش و حبه اتم الکتاب ای اهل الکتاب هر که بر این
 یا جبار است و حبه موهوب کتاب که حبه که جبار است که حبه
 است آن دار و نشان است باب با حبه که اگر کویند جبار است که
 مکررات جبار را حذف کردی و مکررات آن را حذف نمی کنی

سودی

و جاد و ملک بود
 السحاب و نبات
 بود و جاد و ملک

و با عظمی

و مناجاتی

و مناجاتی و افضل نواک عشقی و عشقه و کنت را مثل این
چنینه اولیک بفرزان ابدال خفا شعبه عشق و عاشقی از پنج مرتبه
که چشم و جگر و پیل بیست و زلیخا و سه ستاره و ماه و آفتاب و کفن
اوج چشمن تا غر امیدن و چهره ایست آن آینه و لعل هست بر و تم بها
بحث طرح بقی و دیگر گفته اند که فی ماکمل شش مرتبه است بی اختیار یک
طبیعت پیدا میشود و بچستی که نظیر راج و دو بدن دوست میخورد
که اذنان زندان خاص و دیدگاه اگر در موضعی که که آمد ندارد و از آن
شیاع شود و از آن که که نزدیک شده است باز ماند و چندین بار
حجاب ظلمت پیدا کند تا باز در کسوت و آید از آن فرمود
اما تون الرجال شهوة من دون النساء و اگر عکس و حکم گفته
از مصنوع بصری که در نذر است به هر مصنوعی را صانع باید و
بدان مصنوع توان دانست اما این که را میباید دانست که صانع
صنعتی کرد بطریق رفت و چون که هر دو مخلوق با خلق الله
بصانع ازین راه برسی **فی کمال التوجه** ای نفس ان
هرگاه خواهی که توجه نام بذات حق کنی که او را ی آن توجهی بنا از
خلق است یا که در ظاهر و باطن و تصور و در آید و رای بنظر علی بنی
که چگونه خلق است یا کرده است و چگونه حکم کنی بی اندیجی آنست
به شکل و حدشن و از ایشان به سه کد و رای و از سه بدان نوا
برس که حقت او سه کد است که شکل همه اشیا ظاهر و باطن
تصور و تجل علم اینست اما **اول** در مجموع است یا که
آن است که حسن تقویست و آری و من احسن و یافمن

غفلت یافت نشد باشد هر وی تا هیچ کس آنرا قبول نکند هر که
 تا قبل از این قاعده هیچ شناسایی و نقل شناسایی نکرده باشد
 معقول خارج بنا **فی ترکیب الکلام** چند کلام مرکب است که ترکیب
 ایشان را به نام ترکیب و خلاف آن ترکیب کردن موجب کفر است
 و ترکیب و کلمات است کلامی چهار است که از حق سبحانه و تعالی
 علم انزل و ابد کرد و دیگر که آن است که چنان ترکیب شود که احاطه
 خود و تسلط خود در هر استیلا باشد و یکی دیگر آن ترکیب
 که ضبط معانی و جمل و انصاف بنویسی بجزر شود و بسیار است
فی الموصی هر دو است کلمات در اصول و فروع و هر دو را
 و هر یک در مقام خویش و اگر اندک خارج نیستند و در مقام
 خارج نیستند و در مقام خود و دیگر است و در مقام خود
 و هر دو در هر دو معنی تند و موافقت پس بر هر استیلا
 روی کلی با اصول در وجه و آمده اند و شکل و حرکت ایشان را
 اصول صوت ایشان بعد با اصول است و هر یکی که صوت خارج
 یعنی بطوری آید اصول از نور بیرون نیست **فی قیاس و علم المذبح**
 خون حیوان چه است با آنکه قیاسی نبوده و بنام است که گفته
 شد و برای آنکه چنان اسم است که حرکت هر حیوان بر وی و او
 کشی و او و قیاسی گفته میشود که آن خون از نو جدا میشود و چنان
 خون واسطه حیوة است و هر او است که او را حیوة بنام آن
 خون حیات یا آن چه دارد است آنست که حیوة او را بنام است
 جدا کردی و آنکه بر او نماند **فی انواع و ذرات ادم** عن طریقی

و یکی

هر که که اتفاق
ذکر آن

و حدیث

و حدیث است که پنج تن چون دست بر پشت و بایید جمعی را از
 پشت او بر که مورچه بدو آورد پس مبداء پشت و و مبداء
 هم او با هر که در پشت روزه بر که و بپس ایشان را و قیاسی
 تم از پشت او بدو آورد بر شکل مورچه بوده باشند پس لازم
 آید که اول بغیر از پنج تن بشکل مورچه بوده یا خواه بنی و خواه
 تا دلیل دیگر بیاشدن **فی الم نشرح لک در کتب** سوم دید
 شب پنج که در شتر آمد و سینه مبارک او را بشکافت از
 مقام معین تا مقام معین ملک بود و در آن عالم و آن شکافتن
 عبور بر حق و حق خوب هرگاه که آنرا در عالم ظاهر بیرون کشی
 بشکافت آن ملک که او در کشف دیده با آنکس باشد
فی الکلام الکامل کلام صاحب کمال که بیان است که گفته شد
 میکند و ستر توحید میکند و در وقتی که ستر از منظر مخاطب بر
 آورده شود و نتیجتاً ظهور دارد و مخاطب تصور نکند که من آن در کم
 او آن در کم نیست که تسلیم آن در کم میشود و آن تجلی است
 که در و تجلی کرده است **فی سواد علی** حال ادم انامدینه اعلم
 و علی با بهار لا بدخل المدیة رعب المسبح الدجال بها یومئذ
 سبع ابواب علی کل باب یملکان حلیم بالسلو الاعظم
 ایمان خوب که سو او ظم همان مدینه است بخلاف آن که بدو چنان
 برست سواد ظم برای آنکه بر آنست اگر چه جده ملک است
 بر آنچه بر آنست میکند مصر جامع مصر است که صفت او است
 که جامع است علم حق سو او ظم و فایم مقام علم حق است

او آن در کم

از آن فرمود که حکیم با بسواد و دانشم و غایت در سواد و علم است و در
 معجم جامع باید که واقع شود و این بواسطه قوت **فی عین**
الشیء است چنانچه جوان که در ماریکی است آن ماریکی که در
 که هر که است هر که بخورد و نشسته نشود و همان مثال خوش گوشت
 که هر که بخورد و نشسته نشود و آن است که گوشت در عین **الشیء**
فی سيرة المستی است که برای آن فرمود که بوجهی که طبیعت کسب
 طبیعت و بوجهی مثال است که در آن معنی است که مثال علم است
 که در دنیا هر شده است و علم که بشتر به دار و پیش او متبها با
فی سيرة المستی است و **فی سيرة المستی** است که حکمت ای دانشگر که در
 شخصی است که آنکه در **فی سيرة المستی** است که حکمت ای دانشگر که در
 شناسای وجود خود و خود و شیء با است و علم هم خلق است و
 و الارض و لایق و نفس هم احسن تقویم است و مایه ای است
 انما به خویشتر است و خواند و در به مایه است و شایسته است
 و معنی **الطریق** الی الله بعد و انفس از الخالق است و در
 حقیقت کلام که علم و اندازد آن کلام که ایشان از علم است
 که علم آن کلام و که علم است و علم است و علم است
فی هذا **المعنی** است که علم است و علم است و علم است
 مشهور است و علم است و علم است و علم است و علم است
 اسمیت برای آنکه علم است و علم است و علم است و علم است
 که قابلیت علم است که دارد خواند بدان دلیل که مثال است
 که ایشان واجب است که در خانه بوقت بخت و نماز و

افسانه از قدس
 کلام نشود و در بخدا
 و معنی است و در
 چنانکه

و از خدا
 نشود

علم من کل

حکمت من کل فی عین او اتم القوت و اصل او بولش است
 و این است که بجهت بند اگر گاهی کند و بگوید و بگوید
 ایضا طایفه ای و اما به نکر و تا اهل نمار شد **فی فضیلة المذی و المذی**
علی سیر اللغات زبان فارسی و عربی بهترین است و اینها
 زوی و ضیح از آنکه معانی موقوف است بر وضع لفظ و تلفظ و این
 هرگاه که در نظم سبب در که معلومات کرد و که خوش اند
 و اینش موجود است آن معلوم بوده با بعضی در آن ظاهر نام
 شود که بهترین معانی با پس آن لغات بهترین لغت است و آن مایه
 و بیت **فی ریح الکعبه فی آخر الزمان** چون که همه آدمیان
 و پیدایش در آن در خانه باید کرد که مثال او است آنکه سودم
 او را در آخر الزمان با پس انسان بر لذت است که در او است
 اول و بد چون ظاهر شود که مثال او بوده است با پس انسان رفته یاد
 و پس که از انسان که قوت بخانه کرده بعد و پس علم که او میباشد
 که از آن بشر با پس انسان رفته **فی حکمت الکلیف** است و بجهت
 بالغ واجب است برای آنکه آن زمان از لفظ او و نفس دیگر است
 و آن شکل بگوید که علم است که **فی حاصل العیب** است
 خوش از عبادت و پرستش آنچنانچه شاهد تعاد است و علم است
 خود و خندان و ادراک حقایق اشیا و جود و جاد و پرستش
 بجهت است که سودم شود و رایت ربی فی احسن حال و در آن
 هر خط و بیکه آن رسیده و داشتن و احراز و خندان همه اند
التحقیق و التعقید اگر گویند که کسی غایب کرد و گوشت و نماز

لفظ

ولا سجد ولا ارض
ولا جبال ولا بحر
ليس شيء اعظم منه

الفصل

فصل اول

قرأت آمده است و وقتی که با سبب خوانند با حجت نداشت و این
 منادی درین وقت مجموع حرکت مکه هفتاد و هشت که پنج بی پنج
 و کل شش اصدان فی امام همین هفتاد و هشت که با یک صدی بعد
 ایش تا با وفات بعد و آن یک که بنامیده است از هر شهر و ده که در
 شبانه روز که هفتاد و هشت بار که با یک غار بنامیده اهل آن جای
 و مقام واجب القتل و کا خوانند ظاهر بعد هفتاد و هشت حرکت مکه
 و از هر شهر که که هفتاد و هشت بار آواز که هفتاد و هشت بر بنامیده
 حقیقی با حجت است و نمود و کل شش قلب و قلب القرآن پس
 و گفت از نوعی موانع پس برای آنکه سبب است و محتاج
 اوست گفت تزلزل و التزلزل الامین علی قلبک که صحیح
 کا فیم باقیم اقتدریم از ابو تراب روایت کردیم
 اعد و یک بار سر حرکت مکه تیره و و و منادی میشود
 که فانی است پس و القرآن الحکم و من منادی میشود است خدا
 چنان نمود ملک یا حق و چنانکه الکرسی در مقام التدریس آمده
 که با حجت است سخن گوید و حق با و سخن گوید و در کتب
 در آید و سخن گوید علی بن ائمه الف لام میم الف لام
 میم الف لام میم صا و الف لام را الف لام را الف
 لام را الف لام میم را الف لام را الف لام را کاف
 حایا حین صا و ط حایا حین میم طاسین طاسین میم
 الف لام میم الف لام میم الف لام میم الف لام میم
 یاسین صا و حایم حایم حایم حایم حایم حایم حایم

حق قبله میاید جواب گفت که بخت است که امم انکس است
 عجب امم القزیت و چون آن است که بخت عکس بداند بخت بر این
 جهنم من تربت الکعبه و مسده و ظهر من ارض بیت المقدس آن بخت
 بر بخت که بخت باورشش روز و در دست و در روز جمعه یکبار
 نقل و الا تقوم الساعة الا فیه و سید الانام است و در کتب است
 پس عباد و دوام ام با بختی در شش روز و بخت هم تمام شد
 و باز در شش روز شش از شش گرفت تا شش روز
 و بخت او بخت تمام شد علی بن امان طاعت و عبادت است شش
 روز تا که شش بار است ساعت بخت و کل بخت بختی
 بخت تو جه الکعبه من بیت المقدس من سوره سوره رومی اند
 بخت در دایره خیمه میاید و است که آن خیمه در مقابل است که بخت
 از آن کرد اند و متوجه بخت شد که بخت شمال است برای این است
 که واضع عجب ابراهیم و اسمعیل اند و حال آنکس ساخته اند که او
 نسل ایشان خوب در نسل آنکس که خیمه میاید ساختن
 واجب باقی با آنکس که در نوبت عجب را بیع نمیتوان کرد
 که امم القزیت که بخت **فینا مسک کعبه و القلعه** من بیت
 است میان عجب و من که بی او درست نیست برای آنکه نمر از نه عاز
 و و الله او را مثال است که خانه بخت هرگاه که خوب بعد و بخت
 او کند بعد و کل آنکس که با بخت درست نقل است او را بواسطه
 کرد که با و کند و چون آن خواهد کرد و بخت خود را بشود یعنی بخت
 او که شش بخت بر شش بخت است بختش یکم و بخت در بخت

بخت و بخت

و بخت اسما و
 بخت و بخت

بخت و بخت

البشر میکنم اگر او نبود می شمال موجود نبود چون حق بر خدا
 بخت و بخت و لا توبوا الصلوات و انتم الکساری حتی الکعبه
 و او معلوم بود پس واجب باقی با و کردن که خیمه و البخت
 و واجب است بخت که در نوبت با و سفت ملائکه و اسبته با و
 زاجی شش بر شش بخت بر و بخت رسول الله و الذین معه است
 علی الکعبه رجاء بینهم تر اثم رکعاتی ایتعون فضیلت من الله
 رضوانا چون کسی که با هم بود اند بختون بود پس او نیز
 همچنان با و عاز و درست نیست تا بخت بخت کند برای آن بختون
 گفت که بخت عبادت از دست **فی فضل التراب علی باقی النفا**
و شرف الکعبه اما خیمه خلقی من بار و خلقه من طین از
 عناصر بعد بخت پذیرفتن شکل و است که آن شکل و است
 و اعلام کعبه است خاک ارض و نار بعد اما از وی نشاء
 نار الطفت از آن گفت اما خیمه و است قابلیت این
 شکل و است خاک را داد و ظاهر اعلام که خود را کرد اند
 و بیعت خاک باقی عناصر را در شمال اعلام که آه در آرد آه
 بواسطه آن مخاطب اعلام که آه را بر سر موجود است شاید
 در باب نظر که پیش خنده جوهر خاک شرف و الطف با و
 اعراف آسمانی اند که بر کل خاوس عارف با شش بخت اعلام
 خاک و اصحاب الله که گویند آن افاضه علی من الماء است
 که این تراف بخت شکل و است نبوده باشد و نبوده باشد
 میگویند خلقی من نار پس کسی که در بن عالم محسوس

و خلقه من طین

پدر بخزند و صد و هفتاد و نه روز از آن بگذرد
 و در آن روز پسر که از برات پدر با جناح است و در آن روز
 حق هم فرستد که در الجبار منزل اعلیٰ لیکن در تورات آمده است که
 ان خلق الانسان من طین و من ماء و صورنا من نوره و من جنتی ملک
 بنیت و حق از زند آن کاه و نیست و حق جنت و استیست
 زمین جنت و آب و جو و بدن او به بر است پدر پسر که در
 دین است و علم پدر با کس لازم فرماید و گفت الکتاب
 لا یب ینیه جنتی و نورش من جهنم و من کانی نیت
فی المیزان و حق اودم با نای ملک بر تقدیر یکد استیایا
 تا تصور چنین کن که ملک تمام شد و قیت که در دوزن او
 ضد حق و دیگر است همچنان تا آخر خاکت در میان بود و حق
 که حق با دست و آن ضد و قیت که در ملک است و امانت
 انما اوتینا الاموات و از میان است چنانکه مخلوقات بره و
 استمر قابلیت است و یکدیگر پس بداند که از نیت استیایا
 جو خاکت بنیاید و است که جو است کل این خاکت برین
 شکل بر آمد و است خلاصه خاکت و جو و است و خلاصه
 و حق او و خلاصه حق آن پوستی که و الطور و کتاب مظهر
 نه رقی منشور و آن است که اگر حق در ایا به با ما است
 انما کان پوست بشر است موسی هم آتش که بیعت
 خاکت منقسم شد که از آواز شنید و هو انبیر چنین و آب
 که در حق است چنین و بدت بیعت خاک بر شکست

بنده است

میشود پس آن خاک کردن اولی و انجم با اگر خاک را تابان
 فرست نبود که ظاهر ممکن نبود **فی التفسیر**
و توبی الاصل و حق ان الله خالق الحب والنوی چنانچه
 و هر کس منقسم بر ط و مایه بیت و لظمت استیایا
 بر نشان خاص کن بخصیص چنانکه از چهار طبایع که بقیه خاک
 و است چنانکه گفت اگر مواخا کلم التجیل بعد از انکه بخ و استیایا
 الروح و الترقه رماه منازک بشکاف و درین هم بقیه حیات ملک
 و هر ج که ز کن و لیلی و انیم و حق تا است و حدت دور
 از اربعین لیله حاصل رو شش شود که و ط طانی الکتاب
 من شئی و لا تسبوا الدهر و هر غاشش در تصور و خیال و
 فعل و خواب و در آید این محسوسات کتب که همچنین جزا
 منقسم خواهد شد بچست و یوم تبدل الارض غیر الارض و
 السموات چنانسال و وارده ماه است و هر ماه فرود است
 منزل سیر میکند تا انقضای جهان سال و ماه و حرکت انداز
 هفته و بخت از یک روز و هفته چهار است از شش بار
 است که مخلوقات خلق و بد شش است جهت اند و حتی
 و در است که با نایا توله افترقه آه و و اماه الا حق با
 است آن عدت الشهور عذاته اثنتی عشر شهرانی
 کتاب الله یوم خلق السموات و الارض منها از انجم
 بجو الله مایه است و بیت و عذره ام الکتاب **فی عذره**
و فضل فی الفضل و شمس و یوم جعلنا اللیل و النهار آیتین فیها

فما اوتینا
مثال

و چون سیر با تمام
رشد از آغاز میکند

اینها و اولیا و نجاران
 و کما در حقیقت چنان و انش و ملائکه
 و هر چه بود و هست اینانند هرگاه که
 در حقیقت است در مظهر شخصی و مقدر
 در کبر حقیقت اند سران و جوهر آورده تا
 در آن مظهر خود کرده تا و ابرار گذشت مقام اینان
 تا با خود گوید که من جمیع همه حقیقتهم هرگاه که او بیان
 حقیقت است که بگذرد چنان تا که بیان کتاب سماوی کرده
 با حقیقت مجموع پیش او آمده تا و السلام
 حج حج حج

بر سطحی و خبری که در باب قیامت و بعد از آن و ابد است
و طالب از دسترس طلب کند و بعد از آن و ابد است
و بعد از آن و ابد است و بعد از آن و ابد است
و بعد از آن و ابد است و بعد از آن و ابد است

کتابخانه

که هیچ آیتی از آیات قنی پیش صاحب شریعت نباشد
که در غایت آنکه از توحید و تاسیس و منسوخ و مخزن شایعین و
کفار و سحر و اهرام خوانند باید که وضو کرده روی در سجده کنند
و خوانند این معنی در او اگر در نزکوة و جهاد و روزیة شرط
بست پس ای عالم حقیقی هر که حقیقت فصل اول از
حقیقت هر آیتی که خوانند در سنی نباشد بداند که چرا جمیع باب
حق را در غایت خواندن و وحی حضرت بار و در توحید بار
روی در اتم القوی کرده ام الکتاب میباید خواندن و بوجهی
بار و پادبار که با هیچین روی در سبقت کرده که مقام صدر
و ظهیر است سوادم فرمود فصلت علی الانبیاء بست نامی
زمین را از برای امت من مسجد کرد و این بیت که روی در اتم
القوی کنند که اصل زمین است پس زمین حق ایشان باشد که
شایعین خوانند که کلام علماء الاحیاء و خصوصت ایشان را
باصل زمین برسانند آنانا نذر می آید ارید بمن فی الارض
میگردند و بسوختند و با حصار علماء احکام کرده با بسجده
و کفارات است ره ببردند حفظایا من کل شیطان رجیم
ماکان فی من حلم بالملء الاعلی الذی یخصمون الی فیم یخصم الملء
الاعلی یا محمد الحدیث فی القصد بعد و علم که توحید است
توحه آنکه نفعدها متاعه السمع من یسمع الله ان یجدها شکر
رصد آنکه نذر می آید بمن فی الارض ام اروا هم
رجیم شد باب القصد المجموع است حق تو در حق مجید خزان

۱۰۰

و در روز نهم چو یکی از جمعی که از انوار فی الصلوة من يوم الجمعة فاعلموا
 ذکر حق و نور البیع و ادبنا الی موسی و اخیه ان یسوا الی
 قومکما یحضر بیوتنا و اجعلوا بیوتکم قبیة و اتقوا الصلوة که در پیشتر
 المؤمنین که نیست از من جمیع من و مدینه هر دو یکی اند و یکی از
 روز شنبه که اندک اسباب المیت و جای دیگر و خود او قدر
 فی المیت معنی آنست که ایشان در روز شنبه سید کبریا که
 از پنج تن با موسی دم چینی بود و پنجاه و نور البیع و قدر در روز
 جمعی اسرار ایل خلاف که در دوا ایل لغت شد که در جمعی
 کل یوم هو فی شان از برای آن در حق جمعی و غیر جمعی و در حق
 واقع میشود و آن است که المیت و جمیع حق را میتوان
 نمود بعد از آنکه هر اسرار حق و احکام و تر قیامت
 و بعد از او معاد هر چه را از آن نماید بود و تا که بعد در حق و در حق
 ذات که در حق با که حق برسد و ایشان موجود است پس
 از آن معتبر تر نیست **قال** ثم اول ما یجاسب به العبد الصلوات
 پس این جمیع آیات حق را در حق که بعد و ایشان است یا در حق
 لا تقوم الساعة الی فی يوم الجمعة که در روز قتل و عیسا او انوار
 للصلوة من يوم الجمعة الایه انما نحن نرث الارض و کما نحن الوارثون
 و لقد کتبنا فی الزبور من بعد الذکر ان الارض یرثها عبدا و الذی الصالحون
 ان الارض یرثها من یرث الارض و خطبه آنست که گفت
 لسان اهل الجنة فی دمار سی در تی یعنی اهل بهشت انکس با
 مشکلم با یک که در دمار سی است حق جمعی که در دوم در روز

اینها در روز شنبه
 و در روز شنبه
 و در روز شنبه

برای آنست که

برای

جمعه در بهشت

جمعه در بهشت روزی که و خلق فی آدم و فی الصلوة و فی الصلوة
الخطبة و **الشهد** در روز جمعه و است غلظ و کثرت شهادت
 نماز که شد و در است حق و خطبه بجای و است حق نیست که
 قیامت بجای نشسته نامعلوم شود که آن چیزی که قائم مقام
 است قیامت و علم قیامت در دست و سر نشسته در حق
 و ظرف حق و در شهادت و ایل که ظرف حق و است بیست تا شهادت
 شود که ظرف حق که است و در شهادت **فی حق اهل النار**
ایة المجد در حدیث است که حق در شب جمعی شش صد
 خاص را از ایشان که اصل حق طاعت خلاص میدهد پس شهادت
 هزار که شش شش صد هزار آن شش شش بود که فی یوم کان مع
 الف سینه مائت و در کتب جمعی حق در است از برای آن یکصد
 که مائة است سیامت هزار سال کتوبه و از خلق و هزار سال بود
 که الف سینه جمعی و هفت سینه را و زت آن شش روز که در
 غیره مخلوق شد و در جمعی آمده است و در حدیث است که سال چون
 مائة و ماه چون هفته و هفته چون جمعی و جمعی چون عت و عت چون
 لمب یعنی همچنان که از عت هفته بر شش بار است که رفتی به
 عت سال و ماه و جمعی هر که منقسم میشود و بعد و در حق
مسند در حدیث است که حق با جیل گفت شش هزار
 سال حیوات ملک کردی هر یکی روز که الف سینه بود و مخلوق
 دو است حق جمعی نبود که روز قتل **فی الصلوة** و در حق
 در حق و صلوة الواسطی جواب برای آنکه پس است

سفر

از برای
 روز خواهد بود

آنست که در آن شب یا پیش از روز که در آن است سجده
 که در روز و در آنکه به چشم استوار است بر کتب و در خط و کتب و
 ندویر که به چشم است بر کتب چون افتاب به نام استوار
 که از خوان آنکه روز به چشم روز استوار است به چشم است
 - ش خود در مصر جامع یعنی جامع مصر که جامع جمیع کتب است
 و م فرموده اند مدینه علم و علی با بهانی **اعداد عشر و**
 عشر تا نو عشر سور شد مفسر است و ادعای است علم
 من و ن الله و در مقام دیگر فرمود تا نو سور شد ای حدیث
 یعنی به چهار کتب و یک و سه سور و طلب کرد و یکبار و یکی از برای
 آن جدا کرد و یکی از آن جدا است تا یکی برای و بر تا نو
 شود که یکی یک است و در آن برای و دیگر هم و کتاب
 المبین الایة ایقونی کتاب من قبل خدا و انماره ای الخ و
 المقطعة و انماره من علم و لالت میکند بر پیوندی سوری
 کرد که هم در و آمد دست و گفت **هم لا یسر و ن قی تم و ربنا**
 آور و ن مثل قی بحث میکند علی آن تا نو ایش خدا قرآن لایا و
 شد کلام صامت علم که این کلام ناطقت و علم کلام
 صامت علم کلام ناطقت هر گاه که مصطفی بعد و کلام ناطق
 عمل کرد و پس چون شکل بیشتر علم کلام ناطقت
 علم خود عمل کرد و چون از قی در آید و بعد از کتب
 عمل میکند و بعد از عمل کرد و با کتب بر تا بعد و علم که
 کلام ناطق قی تمام بگذرد و بعد و عمل کرد و با کتب بر تا بعد و علم که
 کلام ناطق است چون پس بعد و حقیقت خود و شکل و پیکر خود عمل کرد و با کتب
 بعد و این عمل میکند

من

آن گفت لا یخلف الله

آن گفت لا یخلف الله نفا الا و سها و واجب که
 حق بی شکی که کلام ناطقت درست بنا از آنکه ناطق مبین کلام
 قی و ذات و صفات و توحید و مبداء و معاد و غیره است برای
 آن بی خواندن او خدا و ت درست نیست بلکه سوادم گفت
 که چنانچه را از لفظ مبین آورد و آن است که با کان و ما کیون
 مثبت با لا رطب و لا یابس و آن بی کتاب مبین بی هو
 قرآن مجید بی لفظ و آلهی کتاب مبین آن چهار کتب و اختلف
 پس آن آن کتب **بانی اعداد الکرکاتة الصلوة علی اعداد الکرکاتة**
 اگر که بیدار است و در کلمات حق هر عدد و کتب و جواب است
 که هر گاه که خدا و ت کند و بعد و کتب ای خدا و ت کند یعنی
 با که هر عملی که از آن عمل شود باشد از آن تا بعد و بعد
 شریک باشد و در و را بر آید و از آن که ایشان باشند
 و مظهر رفیق ایشان باشد مظهر رحمت او باشد و عمل بعد
 که کتب برای آنست که سبب عذاب و رحمت است و کتب
 پرستی کرده تا به رحمت که کتب یاقوت با رفیق
مکمل اگر که بیدار است و از هر که در آن کتب جواب است
 برای عقلت و جلال که اگر که بودی عقلت یک کتب
 یک کتب ظاهر نمی شدی و اگر که بودی مناصف بودی و عقلت
 یکی برای همه تعلیم ظاهر شد و آن یک برای وحدت بود
 بی تبیین **فی فضل القرآن و صلوة الفجر** اتم الصلوة
 لا لوک الشس الی خلق القبل و قرآن الفجر ان القرآن الفجر

قرآن

خواب شده و نشسته
 باشد برای محبت و فیض
 رحمت و کتب
 از حضرت عزت ایشانند
 چون بعد ایشان
 او شریک و بعد ایشان
 او خدا آب خلاص

کانی مشهوره اند که از این سخن بفرموده اند که در آن است که در
 هیچ سخن دیگر الصلوة جز من انوم نیست و چه دیگر در علم
 چون ایشان جمع شود مشهوره اند که در آن است باشند و چه
 به تمام و چه در وقت و چه صبح که الصلوة جز من انوم و در
 چون یکدیگر بگویند در وقت که اوایل سوره است نیامده است
 که قدر است الصلوة تا ایشان جمع شود و است که با آنکه
 کند که تغیر است هیچ بر سوره است و اما دیگر که تا جواب است
 که اقباب که مکتب میکند بر کرد خاک که اصل وجود است که خاک
 وجود و در آن زمان روی زمین است و جمع کرد و در اول صبح
 فین و نحو خلعت و در آن وقت میکند از آن و تربیت است که
 میکند و در آن وقت او شایده میکند پس او نوم میشود و در
 مشهوره و تا اول سخن هیچ است که اقل حد است و در حق واجب
 و در آن که قدرت مجموع من بعد و او احوال من مغرب و اول
 وقت زود و در آن است که از حق در حق که در مخلوق
 از آنجا است که در سوره سوال کند که چه احوال نماز بر سر او چون
 مکتبها و جواب است که قیام دینی و تقو و در کوچ چو
 او بود و در وقت و اگر که تا آنکه بگویند چون خبر دهد که
 من آه ام یا تو خوانم بر خوان کن پس ناچار جواب است که
 بر مثال ایشان میباشد و در سوره است که در سوره است که
 کلام خود نماد که کلام او منظر لطیف از آن و است که آنکس
 بعد و منظر علم از آن و است که در سوره است که از آن و است

الحمد لله

برسد و چون مجموع اجسام و پیکر و ارجح چه تقو و چه در
 با تقو و با فعل منظر ایشان است و نامور است ایشان و مخلوق
 بعد و ایشان بر سر است که گفت چنان با که بعد و بعد بر سر
 کرد و با و هیچ کمال او ندارد از آنکه او بعد و آن شکلی
 پرستش که کرده با و بعد مطیع او و متقا و او باشند و او
 آنکه بعد و بعد پرستش که کرده است **تختیاری که است**
 چون باری تو هر آن را زنی مثل علمی که گفت چنان که چنان علم
 که ایشان واجب کرده با ایشان را بر یکدیگر تربیت نباشد
 و افعال و احوال شما هر چه در یک است تا در مجموع من همان
 تا چنان در علمت و قیامت پس سبب چیست که
 چنانچه من واجب کرده اند بعضی دو و بعضی است که بعضی
 چهار جواب است که است که است تعیین کند که او برای کلام
 علم و دو و تا برای کلام علم است و از برای کلام علم چهار
 چهار تا از برای کلام خوانی و دو و در است و چهار چهار
 توان کرد **در فی الی که ع** دست هر هم نهادن و هر زانو نهادن
 در حق چهار است از اشاره تعلیم کلام مساوی و در کلام
 با طلق و بوجهی دیگر یعنی این علم این علم است که دست بر و نهادن
نه المشرق و الموضع که است میگرد و برای آن دست بر
 زانو نهادن که را با مقام دو است آن هر زانو نهادن و هر طرف
 دست را چنان استخوان است که را چنان بر سر نهادن
 تا بعد و در و چهار استخوان که فرمود من از آن که در

چون بعد و ایشان

باید که این را از اول علمت
 بر یکدیگر هیچ وجه از ووه
 مزی نی باشد پس باید که چون
 صلوة بعد

ق

فقد اذكره الصلوة بغير ان يكبره كدست هر دو زانو برسد
 است که بود و آن چونی است که بکار و دست بدارد
 رسانیده بآن پس بکشد به تمام بدن **فی رفع الیمن من الدعاء**
 پنج بار هر دو دست را در وقت تکبیرات الاحرام در مقابل
 سر نهاده گوش و سپر و روی بدار و همچنان تا که بخواهد انگشت بیست
 در مقابل آن داشته تا تکبیرات بآید بخواهد که در شب پنج مرتبه
 شد به واسطه آنکه آن بخواهد در آن ظاهرست **فی التمجید**
 چون روی از قبله برگرداند از حق بیرون آید و آنجا که در
 حال سلام بکشد بکشد بر اصحاب یمن بر اصحاب شمال که بخواهد
 اندازد کسی بر یمنی و بر شری و در عقبه کرده اند و کسی که بر
 هم برای شرف است یعنی کسی که روی در عقبه کند و کسی که
 ایشان مستحق آنند که چون کسی روی از عقبه کرد و اند روی
 ایشان کند بر ایشان سلام کند که ایشان اهل حق و قبله اند
 سلام گفت من اصحاب الیمین و سلام علی المرسلین از آنکه ایشان
 مرشد این خانه اند و روی درین خانه داشته سلام خارج حق
 است اگر ترسید که از او اصحاب یمن را و اصحاب شمال را که در عقبه
 آورده اند در تحیل آورده بر ایشان سلام کند و حتم تر ایشان کند
فی تعذیر هرگاه که قدامت نماز بگذرد و بعد از آنکه تکبیر
 بود بماندیده پس بعد از تکبیر که غالب شده بآید تر
 اقم الصلوة طریقه التماس و زلفی من الیقین ان الحسنات نیکوترین
 است نیات و گفت بگوئی که درین **مسئله** در حدیث

انکه

که چهل دم

که چهل دم بر خود را بر روی ماه بآید خوش آنست که او حرامت
 شکلی بر چهل وار **فی تعذیر** **لا عدد و نه لی سبعین و نه**
 قال دم چهل دم ان اقول یمنی و یمین سبعون بجا من النور
 و نوت اتمنه لاخرت که ان من من ابتدا بکتاب کتاب و نور
 ابتدا بکتاب یمنی و یمین کتابی از کلام است و بعد از آنکه کتاب
 فضلا علمی علم می و رحمة تقوم بوضوح رحمت حالت
 کتاب در حق ای کتابی وسعت کل شیء کتابها سبعون
 بجا برای آن گفت که مخلوق از دو کس کن بود چون دو بیرون
 رود و خداوند او را که شهادت است بدان لا اله الا الله
 هر آید و در شمس و در سید و در سید و در سید
 و خوشن و در دانتن کمال و بزرگی ان و دانتن چهل در وقت
 آوردن کسی که در علم عالم علم عالم عالم یقین و سبعون
 تیسرا و ان واحد منها تعج فی الارض ما ابتست شمس ما بقت
 الله یا قهملک و یجدریکما حتی یقضی بالحساب برای اذان یکبار
 آن چه که شمال است که بر روی ان است که شود و بجا
 تا که چه که آن چه که از اظهر نکرده و در خل بس چنان تا
 که هرگز نیات نروند و نرسند و نرسند تا هرگاه که گفت
 بیان من و او بختا و پرده است از نوران بختا و است که حساب
 بختا و جبره است که بختا و دو سینه و نرسند و نرسند برای ان
 که کتاب را نور خواند و او علم کتابت هر جا که بخت بختا و کرد
 نحو بود و علم نور بختا ان خواند که علم بختا و نرسند

انکه اگر

میشود به نیت و دو وقت چنانکه کنشش است پس افکار
 و در جات همچنین منقسم میشود در وقت ظهر و عصر و
 شام و بقیه اعلیٰ خداوند است چنانکه در اشیاء خلق
 السموات و الارض فی سبب انبیا و کائنات و سبب علیهم
 در روز دیگر در زمان و هر چه تعلق بزمان گرفته است منقسم
 شده است و در هر یک وجود آدم که و اعتدال موسمی و بقیه
 دنیا و انفس با بعضی و حرمت طینة آدم بیدی اربعین صبا و صفا
 منقسم میشود و بحسب حد و کس که از یک کس که در روز
 آمده اند از برای آن منقسم با جوی ایشان میباشد و در
 که که متصل از یکدیگر با اتصال پس با جوی زمان و مکان
 و آنچه در زمان و مکان و جوی باقی است پس با جوی آن
 منقسم شود و هر کس که شش حده بعد از آن است اعلیٰ
 و مکان و آنچه در زمان با و غیر از آن با موسمی و وارده
 داشت با جوی آن حده بود و عیبی هم در آن حده و جوی
 داشت با جوی حده بود و محمد و هم در آن حده و داشت با
 فاعله حده بود که آن حده معصوم از این طایفه است که تو خانی
 اهل نیست با شش ائمه از آن هر یک که هر دو مقابل هم بود و در
 آنکه آن نیز در شمال حده آمده موسمی هم در حده فاعله حده
 ماحر که دانید علی رکنه گفت انا کلام آه انما خلق فی حاکم الربیع
 و انما تقسم زمان حرمت طینة آدم بیدی اربعین صبا
 و اعتدال موسمی و انما صبا و بعضی و بعضی و بعضی و بعضی

بسیار بسیار
 بسیار بسیار

اربعین لیل

اربعین لیل و اربعین کوش نشینان و چهل سال است که
 صبا که کحل دو خمره واقع شد و با گوید در دوم ربیع الاخر
 شصت و شصت و شصت و سبب با سو چون چهل سال شد نبوت
 رسید از آنکه روزی سالیست و حرمت طینة آدم بیدی
 اربعین صبا کاشا لیت و اعتدال موسمی اربعین لیل و من
 اخصیقه اربعین صبا کاشا لیت یا بیع الحکمة من قبل علی لسان
 فرمود و همچنین بود فی صوم الاربعین شهر رمضان الا که
 انزل فی القرآن الی فلیصبر جبارت از سی روز و موسمی شب
 که درین سی روز با سبب چرخ خورده و صامت باشند که
 انما عزیز و عده و اعتدال موسمی و ثلثین لیل و چهل
 روز در رمضان تمام شود و در عید با و در ذی الحجة عید قربان
 شد و عید ذی الحجة تا اربعین تمام شود و حرمت طینة آدم
 اربعین صبا کاشا و عید ذی الحجة صد و بیست و یک
 و در صد و بیست و یک و صد و بیست و یک شب آن روز که
 ملک خانه باید که در آن ماه روز و همچنان للتصایم فرحان فرخه
 عند الفطره و فرخه عند لقاء رب و آن وقت که موسمی را و
 و کاف و روزه بود و در آن روز و در آن روز و در آن روز
 و در آن روز و در آن روز و در آن روز و در آن روز
مع اهل الاربعین لیسیم ای اربعین نشین که بیکه میشنید حکم
 حرمت طینة آدم بیدی اربعین صبا کاشا و اعتدال موسمی الی
 اربعین لیل و آنکه فرمود و حرمت طینة آدم بیدی اربعین و حق

برای

اصل وجه یکیت	در شب معراج رسول	هشت پیغمبر	ماه چهارده بهمن
از روی ماه	که با سحری هر شب	بسیار خود در دنیا	شکافت که
و یک ذات باشد	در وقت کعبه	هشت فرشته	ش نرزه باره شود
مقالید السموات	مقالید السموات	بسیار خود	بر خضعت استوا
درخت متناه چو	در عالم رقی	هشت نرزه	که برین صراط گذر
جو کل شیء		موضع	کنند پس ناچار
احیاء فی عالم بین		افتنان	باشد که ماه آن
	هشت نرزه	ماه شش چهارده	روی قسمت
و هفت فرشته	عید رتبه	در مقابل الوجوه	در هفت هشت است
به هفت مقام	در تن علیا	است که چهارده	ترتیب که در عالم
	ما است من	ثانیة ابواب است	مالک که مقالید السموات
	است	انرا نیز که کعبه کرد	فیت ابوابها و قلا
	اجرا دارد	لهم و نسا	و الملکة یخرجون
صاحب	ان احیاء الکعبه	هشت ملک و	عظیم من کل باب
السنبل	و الرقیم کعبه	هشت بنی هر	چشم که سبزه
وصایل	سوراخت و	یک خداوند	انواب مغایر
	کوه همان است که	چهار	و غیب آن
	لها سبعه	مشر	
	ابواب سبع		

هشت نرزه

هشت فرشته و نه	نخل ادم یک فضیله	الصوره القون شاخ	چار کس را در عقد
ماه چهارده باشد	و چهار ارض آورده شود	یوسف چهارده کاه	آوردن برای شبنم
که ایشان هر یک	از هفتوی ادم بود	هشت شاخ و چتر خوشه	است او مالک اینانهم
کند	خز طینه ادم است	و چتر چشم علی بن	بخت انگشت است و دو
در شاخ نرزه و هشت	صبا خانه اسما در	قاید یوسف با نرزه	خبر می نرزه و هفتاد و دو
و دو شاخ نرزه با دو	موجود بود	نرزه و دو چتر چشم	خوری است
ش نرزه و کوش	هشت فرشته هشت	بیکوینت غنی ذی	کوالی و دو م و د باید
و دو ش نرزه	بهر یک او نه باشد	القینت	و دو زن بیانی
در عالم شط و کوه	و چهار موضع بود	قال الحارون دوا	یک مرد است
است که در کاه	که دو کاه باشد	حوارون با شبنم	بر است سر و دو
و آفتاب و پرستاره	و یوسف	و هم سه تا سر حجاب	در تن یک بر خنجر کوالی
دو کاه سفیدی چشم	به هشت بگذرد و آفتاب	چشم علی بن	از نرزه و چهار کوا
دو کاه موضع این دو	برین فاسکین	هم با هم چهارده	میاید از آنک هر کوا
سه سیاه چشم و	بخت اصل	خداوند هفت	سوراخت بنا
سه مرد یک چشم		بنا	بنا
نار خوار و نرزه	از نرزه و کوش	کمال است	کمال است
چون چتر و کوش	از نرزه و کوش	کمال است	کمال است
بیکوینت	از نرزه و کوش	کمال است	کمال است

در ساحتی معین با و شش و دو و هفت و تغییر و تبدیلی
 آمدن و حقیقت است چهل روز و نعل و دم و جمل و در
 موسی و دم و در و نیم که در و بیدار این همه که انداخت
 چون معانی ظاهر کرد و است آمد **بسم الله الرحمن الرحیم** عیسی این
 رسول الله و کلمه القام الی امیر و روح منه اگر سایل سوال کند
 که در میان اینها دم سبب چه که عیسی را باید آمد جواب
 انست که در نیم او را از میان اینها که خواند و از که در و خود
 و او علم قیامت است که و لا یلقون الله حدیثا و دیگر اگر کسی بود
 و بر رسولی که در و دیگر بود و دیگر که بود و او را نام ماند
 خواند برای سبب آنکه که با و ظاهر خواهد بود و او را نام کل است
 که در و رسید و دیگر آنکه **و سبب است که این مسیح از میان**
دو و با خود می نماید که در و او که منم و دیگر که در و باب است
انی اخلقکم من الطین کبریته الطیر فانی فیها فیکون طیرا فاذن الله
انی ارسال الله بود و دیگر که در و او را گفت که گشتن را رزده
که در و بخلاف اینها و دیگر که در و او را گفت که تیر و الا که و الا بر من بگردد
کلامی که در و او را بگوشتن بیا کرد و اند که علم قیامت است که در و
لعلم للسانه و علم است بود و دیگر که در و او را گفت که موفی و بر من بر دنا
او تو اند که گوشت بی حیوات که بر صفت زنده میگرداند
و خبر از عید که در و او را بگوشتن بیا کرد و اند که علم قیامت است که در و
او داد و دیگر از اشراطی که آمدن او است و بیان است
او کند و علم للسانه اگر سایل کوید که میان و خان او چه نما

یا
 در

است که هر دو از اشراط است قیامت باشد جواب
 انست که هر دو از اشراط است قیامت باشد جواب
 است که آن نیز همین معنی است **و اوقع القول علیهم او خالهم و اذ**
من الارض کلهم و اگر بختن و دانی در حق و اگر کسی کوید که بر
آمدن آفتاب از مغرب چه مناسب است و او را با شش است
و آمدن عیسی از بغض و از آسمانی چهارم و آن و خان
چهل شایز و روز در دنیا ملک است اینها که در و رفت از انظر
انست که در و او را از اشراط است قیامت است که در و او را
است ظاهر کرد و در و او را از اشراط است قیامت است که در و او را
دست و قیامت و در و او را از اشراط است قیامت است که در و او را
آمدن عیسی که در و او را از اشراط است قیامت است که در و او را
معارف عیسی که در و او را از اشراط است قیامت است که در و او را
باین عینه که در و او را از اشراط است قیامت است که در و او را
و دیگر که در و او را از اشراط است قیامت است که در و او را
بر این عینه که در و او را از اشراط است قیامت است که در و او را
در از او است که در و او را از اشراط است قیامت است که در و او را
خواند و بدان که در و او را از اشراط است قیامت است که در و او را
که در و او را از اشراط است قیامت است که در و او را
و دیدن عینه که در و او را از اشراط است قیامت است که در و او را
من فی السموات و فی الارض الا ما شاء الله بدلیل و در جمع
صورت و روشن است که در و او را از اشراط است قیامت است که در و او را

میگرداند و بجای دیگر فرمود سوره فرقان بخواند و در آن روز که
 پنج ام کتاب است که در قرن مصاحب کاوست و در
 که پنج او زد و شاحت که در کتاب که است و در کتاب بود که
 هیچ شئی از ایشان نیست که بی ایشان کسی که افکار است
فی دایه الارض غارت قب یوم تاقی السماء بر خاقی
 یعنی الناس هذا عذاب الیم رتبا کشف عنا العذاب
 انا مؤمنون انی لیسم الذکری و قد جاءهم رسول مبین ثم تولوا
 عنه و قالوا معلم یحییون انا کاشف العذاب قلیلا انکم عائدین
یبتلین البیضه الکبری انا متیقون لانتقوم الساعة متیقین
 الزمان فیکون السنة کالشهر و الشهر کالجعة و الجعة کالایام
 و الیوم کالساعة و الساعة کفرمة ان راذا وقع القول بیا
 ارجعنا لیس دایه من الارض تکلمهم و در حدیث است که دایه الارض
 از اتم القری بیرون آید که اصل زمین و بلاد است و دایه الارض
 معصی موسی و خاتم سلیمان که بر پیشانی بنهد و مؤمن و
 کافرا از دم جدا کند یوم تاقی السماء بدخان مبین چون جیل
 آمد و سوره تم تج بر دو بسمه رسید و گفت خمن علی غیبتی
 من که آن پنجاه سال بعد دو دو آمد و در آن روز ملک که در
 کذب و یحیی که که مقدار حسین الف ستمه یکی بجای هزار
 گفت کالت ستمه ممانعه و ن پس بکن تا یم تمام
 با چون ملک بک تعلیم سمار و حاصل کرد و بعد از سمار سید
 و بدان و نامشند ایشان را و در ج حاصل شد فی یوم کاف

حسین الف

حسین الف ستمه لک اذا وقع القول علیهم اوجنا
 لیس دایه من الارض تکلمهم و ما من دایه الا هو احدنا یستبلیوننا
 بالنواص و الماقدام و ما من دایه فی الارض الا علی رزقها و لو لولا
 الناس با کسبوا ما ترک علی ظهرها من را دایه خن است که
 شش راجح دایه خوانند قال لا تقرب الایام و الایام حتی یبد
 القرآن من صدور الرجال و یخون المصاحف باب
طلوع الشمس فی ذی الحجه غارت قب یوم تاقی السماء بدخان
 مبین یوم تاقی بعض آیات ربک لا ینفع نف ایاها و و و و و
 دایه الارض و نزول عیسی دم و طلوع الشمس من مغرب
 اگر سوال کند که ای شهید و من عذره ام کتاب هر آمدن
 اقباب از مغرب چه آید بود جواب است که سوره تم بود
 که هرگاه که حدیثی از من روایت کنند آنرا مقابله با حق کنند اگر
 موافق آید قبول کنند و الا رد کنند و در حق سوره نیست میگوید
 الی را بایت احد عشر گویند و الشمس و القمر ایتیم سا
 با حدین یعقوب تاویل کرد که کذک یک یک است و
 یعلیک الاید از هر اید که هرگاه که اوجام ساری در عالم
 بیند که او را سخن میکند بیتی آن میدهد سحر او کرد و در
 و یست دم از ایشان در گرفت و چون هر اوزان و بدزد
 ما ذرا و را سجد که در کذکست خدا تاویل رویای من
 قبل یک خواب در تاویل داشت پس حدیث آمدن
 اقباب از مغرب و سجد که در ظهور وجود صاحب

کمال و خدا شناسی کامل است آنکه در عالم کشف است
در آن آفتاب نمود و قبل از زنده او موسی که چشمه بیجا
و بختش نمود و او است در طرف مغرب است که صد و بیست
چهار هزار پیغمبر در وقت شروق و غروب آفتاب روی
در و کرد و سجده آنکه هر که اندک و بنواست و حشر شود
از برای مقام صدر و ظهر است و در شب آنکه است از
مقام باس و آن مقام ظهر و صدر آمد و باسان رفت
و بعد از آن ملکوت سماوات را مشاهده کرد و بخواه من بعد از
برود و بجنب شد و بعد از تخفیف هر پنج وقت قرار گرفت
و روی در کرد و سجده آنکه پس از این حشر با و بخواه
با بخت آنکه مقام صدر و ظهر است و اول است و بعد از آنکه
که مقام آن است پس از آنکه در این عالم بهر بهاء و لسان بطق
چون آن مقام صدر و ظهر است و طلوع همه انبیاء بتخصیص یعقوب
و مخرج آن را در آفتاب نمود و موسی دم و سوره و سایر
انبیاء در عالم کشف و در آنکه اینرا حفظ است آفتاب اندک
طلوع کرده و همه را در اینجا حشر کرد و با سکن کامل در آن
ستاره و ماه و آفتاب است و اینهمه را ساجدین هر که بختش
فرستادن کامل باشند قطع سکن است که آنکه کرده است
منازل قریب است آنرا که یافت درین شش روز
یک روز است که در شب او قدر است و یک روز در
خج است و یک روز که اول سال است و همه

روز و روزی

روز و روزی است آنکه پس از آنکه کند که نمیکوی که هر چه از
پندار شنیده تقلید است این گواهی که میدی که است
نا الله الا الله و استشهد ان محمدا رسول الله بتقلید میدی که از
ماور و پندار شنیده در غار وادان و قنات و در شهید
بر آورده و ما بختا و گفت علمنا و علمنا من لدنا علما و علمنا
ما لم تکن تعلم میگوید و آنکه سکن است که گفت و من عندیم
الکتاب قل کفی بالله شهیدا اینی و بشکرم و من عند علم
الکتاب جواب است که من عند علم الکتاب اگر گوید
که پس باید که آنکه گفت و جعلناکم امتا و سلطانا بشی
و انی که شهادت در شهید است آنکه است بر آورده و من عندیم
و بعد در کلمات حق و انی که در این دنیا با وجود خطایان
کل شیطان رجیم و در شب آنکه سکن است که حق خدایه که در اینجا
بود و در اینجا که دانید و چون محمد از اتم الصلوة که و پدید
خیم کرد و چنانکه ظاهر نمک و انید جواب است که تا وقتی که نشید
بیاید و بیان کند سبب سجن آنرا بیان نمک و با و ندانست
و بداند که او آن کس است که آمده است تا علم دنیا و دنیا
و حست و محکم و حش به بیان کند و بداند که از پیشش
آمده که تا از آنکه سکن و ملائکه گذری که شیاطین و رجا
راه ندارد و هر که حکمت فاعلی الی عبده ما و می نتوانید
و چو در شب آنکه در آسمان اول که آسمان دنیا
و آوید و چو ایام تافاتی است بهر خان مبین و چو آنکه را

نظیرت رفت که بجان آذی اسیری بعد از ایلام
 الحاق الی المسجد الأقصى و در آن مکان اول که متعالیه است
 و الارضی در او دیدار و اح انبیا و اهل بهشت و در لوح را
 مشاهده کرد و دید که در چون بدست راست خود نظر کرد
 که مشرقیان اند خنده کرد که اهل بهشتند و نامه بدست
 راست میستانند و آنکه فرمود که قن از پیش بیکبار را سنان
 دنیا ترول کرد کثایت از دست و در حق سبحان الله
 آیتنا موسی الکاتب بدان سبب گفت که بانی مسجد الاقصی
 اول بود که خیمه میبنا و ساخت و من خاف مقام ربه چنان
 که مقام و نفس و جبه بود برای هر یک از او است محقق مقام
 ربه مخصوص است بد جنتی بر او مقام عجب و جنتی بر او نفس اگر گویند
 که چون اول روی مقام قن کرد و موسی را چو اکوت تو رو
 مقام صدر و ظهر کن جواب آنت که تکمال نامه حج م ظاهر شد
 آنکه ابراهیم روی بر کرد و مقام قن او در صدر و ظهر آن عترت
 بجای قن نهاد تا پرستش نام با ذات قیوم که همه ستوات
 و اهل ستوات برو قایمند و او دانست که مجموعی اختیار کرد
 که خاک سپرد میکند برای آنکس که منظر حج تو بود و آن
 حقیقت که در آن سالها زمین است ظهور از عالم خاک نحو
 یافت و آن مقام عجب و بیتش که پیش از ظهور و خطاب
 آنجا جاعل فی الارض خلیفه که آن زمان از احد و حد و نهایت
 حجت احست میدانست که ستوات و اهل ستوات

از جهت

از جهت طقت آن خاک میکند و ایشان از شکر و سوخ
 بجز اند و زخری ابلیس را بچ سب مرو و د خوشد و نه علمی
 ملائکه مقرب را که بواسطه سجده که مقبول است است
 خواهند شد چنان در خیر است که حج هم چندین هزار خلق بودند که
 از خیر و ابلیس ندا شستند و عالم ارواح نزول کرد و آمده
 بدین تقدیر اگر چون ملائکه در کسوفه شجره به بخت خدای و شکل
 دینی برده باشند و علت خدای و بود و هست و اگر شد
 سوال کند که این کس که آمده است و بیان عالم میکند او
 حقیقتی شعلی است یا از ایشان غالب است یا خ و تر است چو
 است که کدام شق را اختیار میکند اگر شق و تر است چو
 کند جواب آنت که در تر از ایشان چون است حقیقت
 ایشان تواند رسید با وجود و وجود اسنان با در ش
 حج با ندو و حج بجانب تر از ایشان تا بهیچ ایشان تا بهیچ
 شاعت لازم آید و واجب با گردن و اگر متابعت ایشان
 کند گشتن لازم آید ای مدحی که میگوید که محمد این را ندانست
 که سر حجت حال از دو و حج بیرون نیست یا دانست یا
 ندانست اگر دانست و عمل بعد و ایشان کرد و بزرگی ایشان
 و مدلول ایشان پیش او چه پای بود و آوا اگر ندانست
 و ملک از حج او را فرمود بعد و ایشان عبادت کن بدین
 پیش حج بزرگی ایشان تا بهیچ غایت بود و آوا قال دم
 لا مندی الا عیبی این حرف جمعی گفته اند بدین تقدیر باید که

همدی سی و شش ساله تا بحیث آنکه در باب
 عیسی فرمود که من انشأ فی المهد و کلا کسلی کشته اند که
 سی و شش ساله تا آخر او سی و شش ساله که در وقت ظهور
 سی و شش ساله تا ظهور بود پس مراد از آنچه گفته اند باید که
 و تازده ماه و سی و شش ساله تا سی و شش ساله تا سی و شش ساله
 و در وقت ظهور و بیضا و بعد از آن غیابه از پنج تا که در وقت ظهور و در وقت
 نشین ماند عیسی که کربلا بود و چهارده سال از سی و شش سال
 قیام بر لب کربلا که اسم آنجا با اسم ربک یعنی
 که بعضی و نواظرم و مایه طور و نواظرم انشا الله تعالی و هم
 آنجا را بخواند برای آنکه از اسم رب ربی بر نه یا که بعضی
 عشق پس معلوم شد که اسم آنکس اند و اسم سنان
 میکند که آن اسم آنجا را بخواند که در کتاب از خوانند و بر سنان
 از آنکه اسم آنجا را بخواند که در کتاب از خوانند و بر سنان
 آنکه اسم آنجا را بخواند که در کتاب از خوانند و بر سنان
 بدان سو کند بخور و که نواظرم و مایه طور و نواظرم انشا الله تعالی
 بخون که از نشان بخون نیست که بگوید که و طریقت حیوان
 برسد از آنکه اسم آنجا را بخواند که در کتاب از خوانند و بر سنان
 اسم و کتاب برای آن علم اسم و کتاب که خطیست بر
 عدد و علامتهای آن و در میان سوره بعد از این سنان
 آغاز که در آن روی در وقت غار بجهت بکنی غار که خود در آن
 از آنکه نشان که غار باید روی بان خانه که نشان آن آنکس

گوشت خالی

که عفت سنانی خلق او بود و است علم با علم این بخوانند
 که محقق که کافی بود است بخواند علامت و از دیگر ای آنکه
 مثال شکل بشری اخن تقویت علم الانسان عالم بعلم
 یعنی که خونیست که که محقق در است پس بحقیقت من است
 نف او حاصل با حق تو و حق وضع که بتعلیم خود دیگر آنکس
 گوشت علم با علم که در این مثال که او نهاد و در وقت خلق الانسان
 من ولادت برین میکند و هر خلقی که برین میکند و هر خلقی که برین
 مثال بحقیقت معلوم است و آنست انبیا هم همه دیده در
 عالم مثال که همه علم که را در لظایم خوانند اما کسی که پیدا شود
 که ظاهر آنرا در لظایم بخواند او خواننده با بحقیقت مجموع آن
 که را و تمام خواندن آنست که که در مجموع در آن بخواند
 قال هم جم لا یطرون قسم ششم بانه بفعل و قال هم من
 و قال من کتاب الله فخر حسنت الی لالم حرف الالف
 حرف الحدیث الف اسم است فی تصور لفظ تصور
 ممکن نیست است غیر محسوس است اگر تصور لفظ کمال
 کند به پنج نبرد بی احتیاج لفظ در مکاشفه از حقیقت
 و از آنکه ممکن درک ذات و صفات است است نیست
 اما و خدا ایک که او جیالی نوح و رسلا بشرین و
 اما از سلاک بالحق بشری را و تدریس او و انبیا الی الله با ذنه
 و سراجا بشری را و بشری المومنین بان لهم من الله فضلا
 کثیرا و بشری الالین آمنوا و عملوا الصالحات من فضل جنت

آنکه تحت مودود را اسم پنج کرد و اندک الف لام میست
 که اصل اسماء آیه ایشانند تا چون بآن اسم پنج را بخوانی
 همه اسم خوانده باشی که اسماء دیگر از ایشان ترکب اند
 از من عذره علم الکتاب اگر پرسند که مستقیم که ششادین پنج
 حفظها من کل شیطان رجیم لا یسعون الا الله العلی الاعلی
 بر آسمان راه ندارند و رسول دم سخته عذره حاجت انامی و
 اربعة انهار رسید و قین اودانی واقع شد و جیل بازماند
 آنکه پنج تو مودود فاجی الی جده فاجی و انصریح مکر که الی
 چیست انوال آید در کلمات صحاح قرن بر آن دولت کرد
 در هر چند است یعنی در پنج و ظفر و شام و حد و رکعات در هر
 و عدد رکعات در هر جم و شش و حد و رکعات ششاد و رکعت
 جیل و رکعت بود و نوبت اعلا لاخر وقت و درم آنکه فاجی الی
 فاجی گفت تا آنکه کس که علم کتاب پیش اوست و سید
 بر است اسم پنج چون بیاید و بیان کند ملائیکان پنج بداند از جای که
 بود و نوبت اعلا لاخر وقت است آمده است و این معانی است که چنانکه
 و امامت کرد و در رکعات اربعه معلوم کرد و چو اینجا بود و آن
 پنجاه را اگر بحقیقت نمک و ششاد و در تقسیم خواند ششاد
 وقت و یقول الذین کفروا الی است و سید فلان کفیر بالله ششاد
 بیجا و بیگم و من عذره علم الکتاب علم الکتاب احکمت آیات تم
 فضلت من لدن حکم خیر او من اعظم من کتم ششاد عذره
 من الله و کذک جعلکم امه و سید الا به ششاد ان لا اقرقا

الله و ششاد

الله و ششاد آن مخدعه و رسول پس هر کس که گفتن ششاد
 کند از و ظالم تر کس نیست بر خصیص در شهادت موعود
 انبیا و تبلیغ است ایشان پس ای شهید که علم کتاب داری احاط
 پنج بر اشیا پنج است چون پنج بی همه را به کنگر آید که کنگر
 قدیم اوست و آن ششی را که مخلوقات منظر آن کنگر دانند
 اخاطبه بر همه ظاهر را گفتو شهادت او علی انشای چه خواهد بود
 چنان در اخبار آمده است که بر اتم در قیامت حاضر شود و کنگر
 و نیک که و چنانکه سلی بود لا ششاد امه انبیا گویند با ششاد
 دوم ششاد بر آید ششاد و بر تبلیغ انبیا از کجا میاید
 جواب گویند از کتاب آسمانی مخبر صادق تم پس انبیا
 ششاد است و آن کس با که علم کتاب با و سید با که
 گویند امت گفت جواب است که آن ابراهیم کانت امه
 قاتله ای شهید اگر کسی سوال کند که ششاد
 مهدی از کجا معلوم است جواب کان فی من علم با الله الاعلی
 او یخصمون و لقد ربنا السماء الدنيا بصا پنج و جعلنا رعد
 لششاد طین و خر و حتی یخسبون حتی کل یوم و لیل و کل یوم
 ان اقل الی الله من حتی ششاد و الحدیث بخت ششاد
 الله لا اله الا هو و یقول الذین کفروا الی است و سید الا به ششاد
 و کافر انرا که مقام در مقام الوهیت و ذوی العلم و الی کفر
 نمیتواند بود و ششاد و ششاد الله لا اله الا هو اگر کرد که
 تا بتطبیق آنرا از آنکه ند و معتقد خود کرد و اندک سبب نجات ایشان

کرد و در کذات جعلناکم امة وسطا بسم الله لا اله الا هو
 القیوم الی الله و تقدیرنا هم کتاب هل یظنون الا ما وکله الایه
 بل کذبوا بعلما یحیطوا بالایه و لا یحیطون بشئی من علمه الا بما
 لا اقسام بیوم القیمة الی ثم علیا بیانه و عذبه مفاتیح تعلیمها
 الا هو و یعلم ما فی القبر و الحیر و ما یستطیع من ورثه الا یعلمها الی
 کتاب مبین او تفعل و ادراک میاید کردن که محل اشیا
 برین نظم و برین پنج و شش و هرگز و کما اشیا و در
 و سایر مخلوقات مثلا که چشم دو با و هر یک بر طرفی و
 و پیشانی که واحد از هر وسط مخلوقه چون چپین و افق شده چپا
 مانع بر ج احسن و آخر افعال با اختیار جهت نظم سایر
 اشیا برین پنج مخلوق که و اینده اشیا از جهت استواریت
 در کمال با یکدیگر تباین ندارد و تفعل میاید که در هر یک از این
 پنجین حکمت تجزیه و ان من شیء الا عندنا خزائنه و میظهر در
 ظاهر که در او از قبضه ای بگفته است نظم مخلوقات و موجودات
 برسد و آن افضل مبدعات و محیرات که دست که و علمها
 و بلا شک و بر هیچ کس مساوی ظهور اینچنین منظر دارد
 تا تصریح و کنایت بر نفوس اینها صاحب کشف مخفی غایب
 تا اگر سوال کند از من عذبه حکیم الکتاب که هم تمام حادتی گوشت
 چون عیب میاید همه دین نکت دین کرد و همه اهل کتاب
 با ایمان آورند و جبارت از اهل کتاب کسی خوب بود که
 اسبابی مقتضا و دار و کمال آیه و ان من اهل الکتاب الا لایق

و یستحق

بر قبل مود و یوم القیمة الایه این معنی چون تواند بود و این اثبات
 در توحید و معرفت آیه و کل اشیا چگونه مرقع شود و این
 در توان آمدن تا شب نماید جواب است که از کل و که
 شخص که همه در زمان که هر کل و و بر هر یکی و دین و وقت و
 بر سجودیت و تعلیم اسما و کل و که اتم است همه قایلند
 و حوی و عبادت و که و ملبوس و ماکول همه وضع دست
 و اصل لغات همه با اتفاق لغت است و هر که در هر وقت
 و آید هر چه او را که طول استون و زان فی السماء چو استون
 و زان فی السماء که از ان کسی چه که ششش باریت
 با و هر چه است و الی حاشیه است بود با اتفاق و رکت
 مساوی سال و دوازده ماه است که آن قدرت است و شهر
 خدا و اثنی عشر شهر آتی کتاب الله آن لطافت که دست
 و با اتفاق سال و دوازده ماه است و در جات بقیه کسی چه
 بعد از کس روز ماه و حتی که کسی روز نایبیت و نه
 روز با و هفته چهار رت از هر روز که هر شبانه روزی
 بیت و چهار رت با پنج حکم و این حساب از و بفرزند
 او رسیده سالی که دوازده ماه با و ماهی سی شبانه روز
 کسی روز بود و کسی شب بود و پیش از آن چه بود که
 کتاب الله گفت سالی دوازده ماه شمس که و و کفی
 کتاب نظر را بخوانی این دوازده مکرر بدانی چو دوازده هیچ
 هر یکی سی چه چنان کسی چه با و دوازده ماهی سی

بر پنج معنی تخفیف کرده بی آنکه هیچ از ابهامی کشف کرده باشد
امکان تکلف شدن آن نیست ای طالب تحقیق منصفانه بی
تعصب در اینجا نظر کن که بر سر چنین علم که مشتمل بر
اذل و ابلت بی امر کسی چگونه رسد و مکرر و چگونه باشد
خطاب ای وای که آرد و داری که نفس حق و در بهشت
بقیه و خواهی در آمدن بدان که بتو حق است که مسجود و همه ملک
بود من اورا در آن چیز قدر و بزرگی و آدم آن هم دانست
و حق فطره آله التي فطر الناس علم آوردم و بعد از آن
که حق تم تعلیم و گزروی در هم خل چند میاید کرد و پرستش
حق میاید کرد و هم که نفس بود که قدر و بزرگی بزر و در خوا
که در و کثرت همچین دانست و نامتجه الکنه بر اور حق است بار بار
آن بعد و هر یک که میاید خواندن که هر معنی که در این است و در آن
یک که موجود است و حق ناقرا و مایه است هر آینه که باز در حق
از ناسخ و منسوخ و وعید و امانت و غیر آن بعد و هر یک که
میتوان خواندن که هر معنی که در یک آیت موجود در یک که
موجود است خالق است که در وقتی که کار که که توحید گفت
و انگشت شهادت بر آورده بعد از آن او را در وقت ادا
کردن ارکان پنج احتیاج گفتن که استشهدان لا اله الا الله
آن محمد رسول الله نیست و در صوم و رکعت و خمس و غیره
نگاه همچین آله و در وقت ادا کردن حق بخار و در شانزد
بناست نماز گفتن سنت است و پنج بار قناعت گفتن این است

عقد انگشت

عقد انگشت نگاه داشتن میباید دانست که چرا او را اگر کسی
شهادت میاید گفتن و انگشت میاید بر آوردن آن کوکبی
و انگشت بر آوردن و گفتن و در او اگر دن بناست نماز و
شهادت و مودت و سوگم که خلق را بکشند که اینها
شهادت تعلیم در حق و اذان بدهند تا شهادت حقیقی
که علم پیش بیاید با حرج و در آن اذان و حق و شهادت
حقیقی بی تعلیم در حدانیت حق و است بدهند از برای انکه هم تم
و حق با شراح صدر پاک شد و جیل هم او را با سنان برود
طلب در کشودن کرد از اینها در گذشت و سجد و جیل هم
و به قیام ادا و بی رسید و خطاب ما و حی الی عبده ما و حی
شنید و بپای حق قول بر و واجب شد تخفیف طلب کرد
و پند و پیرو بپای این اسما حق و مسجود ملک بکشند که اینها
که اینها در ذات خود یکی اب و بپای انکه پرستش و جلال
ایشان نهادن صفات قدیم حق اند تا بپای شراشان حقیقت
ایشان طالب سگت بپرسد استشهدان لا اله الا الله نمینو
گفتن و حق را در همه اشیا نمینو دیدن چون پرستش حقیقت
این حق که انرا آسمان آمد و حق و شیا طین را در آسمان بر
که در سراج ملاء اعلا کند که لا یستعین الا الملأ الاعلی
آن چیز که ملک بپای معلوم بنا ما و حی الی عبده ما و حی کی توانند
شنید پس چون سگت بعد از این حق پرستش که در وقت
همه اشیا رسید درین حق آن زمان میتوان گفتن که استشهدان

لا اله الا الله واني اسئله محمد رسول الله من ينذرکم کم هم چگونه
فرستاده است **ت** کل کفی بان شهادتین و بیکم ومن خذ
علم الکتاب وای بید که جمع کن چون در کتاب خود است چون چنان
باید که شهادت در حق باید گفتی **و** که گفتی چنانکه از دست
مکتوب و شهادت و چنانکه علی بن ابی طالب شهادت من انظرو من
کم شهادت شهادت الله ان لا اله الا هو و الا انک و اولو العلم
تا نیاید لفظ چون حکم من از آسمان آمد و حکم شهادت
که صاحب اسم الکتاب است باید که خزان آسمان بیاورد که چگونه
اگر گویند که چون سوام بکند چند مشکلم نشد چرا بعد و آن که پیش
حکم میگردد جواب این چند است **ت** اقل کل من و ملائکته
و گفته و رسد و ثانی تا بتانی صفات قدیم پرستش کرده که
نعت گفته یک صد و عدل و ثانی بخت آنکه معوض است
بجمع بی و لغات همه است **و** است **ت** اربع جت تا بگوید
و مبالغت است که مبالغه نماید و چیزی امان بر زبان آورد
حکم او را امان خرد و او را آنچه پرستش بر جود آن چنان
که در همه اینها هیچ شناسنی اینجا چیزی واقع شود از امور دنیا
و دنیوی و در گفت و دید باید دوم چیزهای که واقع شده است
بی بیند مجموع اینها معنی که شود ترا ویده اند که گیت و چگونه
و چه نشان دارد و تا با لفظ **ت** حق **ت** لا شهادت **و** اعتقادها **ت**
لا اله الا الله وانی اسئله مع الحارثون و ماوردنی الکمال
بسم در انجیل آمده که ای حارثون هر سخن که من بایست که گفتم

هر هر نو اشارت این بار که بایم من معنی این است که گفتم
آنکه گفت پیشش پذیر استماعی میروم این معنی تا و اگر گفت
هر که من نظر کند بر پذیر من نظر کرد و من و پذیر هر دو یکسانیم و آنکه
گفت اول چیزی که از آسمان آمد سخن بود و فتح آن سخن بود
و من آن سخنم و آن سخن بودم و آنکه هر دو با و گفت که حق
انجیل است یعنی سخن تو که انجیل سخن است که پیشش از آنکه
و زمین نبود که بودی گفت من در پذیر و پذیر در من پذیر تو
از لیت و من نطق او میروم روح القدس صوت است
اکنون بدان ای ترسان که انبیا آمدند پیش از ظهور مسیح گفتند
که دختر پسری برآید که نام او حج بابا و قتی که او بیاید شرک
از دنیا رفع شود و دین و ملت و مذهب یکی گردد و جمیع
و قی را و از آنج شناس کرد و ندیده و میگوید که آن مسیح
ترسایان تصور کردند آن نیست که انبیا وعده کرده اند برای
دین و ملت و مذهب همه یکی نشد و همه خلق خدا شناس
نگشتند جواب آنست که مسیح که گفت ای حارثون
من بایست سخن بر تو اشاره و کنایت گفته ام این که باب
بروم و بایم معنی آنرا بیان کنیم و گفت که من نیامده ام که
انبیا را تا قصص کنیم بلکه آمده ام که تمام کنیم پیغمبر آدم کو ای داد
او بود آنکه انبیا از او خبر داده بودند آمد و هر فست باز خوا
آمدن و نشان قیامت یکی آمدن اوست و او است که در
و روح است بود اکنون بقول مسیح ای ترسان سخن که

گفت که من هر چه باشم ساکنه ام بر تو اشارت باز خواهم آمدن
تا آنکه کلامی که من بگویم هیچ ششما سخنهای او را تابیان کند
فهم نخواهد کرد و اکنون آنکه هیچ در اول اینجا آورد و دست اول
چیزی که از آنکه آمد سخن بود و خدا آن سخن بود و
ساخت سخن بودم معنی آنست که هر سخن که سخن بودی یا بگو
با کسی گفت که با موسی هم در آن وقت و در آن زمان در
ایشان سخن من بودم پس هر کس سخن گفته یا از اینها و
ملاک من آن سخن بود و با ششم و آن سخن از دست خود
نبوت و حق و موجودات را که از یک سخن که گفت کن یعنی
بیانش هر زمان که اگر کند که افکار چیز بیانش بشود و
به اشیا بنطق موجود شده و با عیب میگوید که من سخن تمام
لا چم چون سخن آن در روح او با آنکه جدا است از آنکه میگوید که
پیش از این میروم بوحی آنست اینجا و جو و پس تمام است
و جو و نطق قائم ندانست آنست و ذات و صفات هر دو چنین
هم اند و نمی باید دانست چون آنست که هر همه اشیا محیط است
و عیبی کلام آنست و سخن آنست میباید که آنست جدا است و بر همه
اشیا محیط با هر شیئی از اشیا که آنست تمام می هر شیئی از سخن
آنست جدا نیست و هر دو شیئی را از اشیا که بر هم میزنند
بدانند و آن از سخن بیرون نیست پس هیچ سخن با و سخن
از همه اشیا ظاهر میشود و پس هیچ با حق در همه اشیا
چه در خواب چه در بیداری ای ترس بدان که قول هیچ است

چرا استر اشیا موجودات را بیان کرد و چه چیز مانع آنست
بود که گفت بیایم و بیان کنیم آنست که آدم گفته شود اکنون
ای ترس با تعلق جمیع ترسیان روح او و سخن آنست که هیچ
بود در هر چه میگویم که ششما شد یعنی به بشر و در آمد
درین حالت نیست اندیم با حق میگویم آنست که از او و یافته
بود و درین اسبج شک و تردید شمار نیست پس چون
روح پاک در رحم خرم که ششما شد و حاصل کرد درون
آمد و در سخن آمد بان مردم بلغث و سخن ایشان تمام
فهم او تواند کرد و اکنون ای ترس پیشش تو هست که آن
که هر چه داشت که او بود و یا به ضرورت میباید گفتی
که بلی پس صورتی که روح که ششما شد و حاصل کرد که
دست دوم البته و در تورات کتاب انبیا آمده که کلام تمام
مجموع موجودات آموخته بود و لغت مختلف که در زندان
و داشتند و در اندامین و توار یافته اند و در تورات
آمده است که من که آنست ام بخوانم که شخصی بیافرینم که با او
مرغان هوا را بیان در باب او را آفریدم اکنون هیچ را
ببخلاف میباید دانست که چون به آنست و شکل خدا
است اکنون بدانکه شکل و هیات از آنست که هر گاه
در او انست با شیئی را به آنست برده باشی و جمیع انبیا را
بدانکه را به سخن آنست و نطق آنست که هیچ گفت که من نطق
آنست ام و سخن آنست ام ای ترس اکنون ای ترس چون آنست

که تاج با پس که که مسیح در شکم مریم کوشش شد
 و که حاصل کرده بودیم که آه با اول بداند و مسیح کوشش
 شد و بعد و بر آمدن او که مسیح و کجای تاج که در دکن
 تاج ام که آمده ام بدان ای تر سا که و که مسیح آن که
 که از وی یافت چون از مریم بر آید چو مریم است که کجای بر
 داشت یکی شعر سر و دو حاجب و چهار عونه و است دیگر
 از آن که بر آن داشت و دو شعر بینی و دو بر لب بالا و
 یکی بر لب زیرین چده که تاجی است این چده که مسیح بر چده
 هم که است با سناری تر بر تاج است و هر یکی زیر و بالا
 پنج که خاک و آب و باد و آتش از آن مثل از آن
 قسمت میشود در مقابل نیست که مسیح از برای آن
 دم که تاج و بعد از آنکه بر دهن نیست تا بنای آن که
 و و چیزی را بر هم نهی از او آوازی بیرون آید که از آن
 بیرون آید و چون مسیح گوشت که من آن که ام او که با او
 با آن میگوید که پذیر قوت ازلی است و من نطق ادم و روح
 القدس است اکنون ای مسیح بداند که مسیح گفت
 که من نطق ام و آن سخن که از زبان مسیح بیرون آید
 آن نطقی که بود در آن وقت که او آمده بود بر زبان او
 نطقی که که بود آموخته بود و در مقابل در نطقی که
 که در دو جهان بظاهر و باطن هر چه هست از ایشان بیرون نیست
 آن نطقی که بر زبان مسیح که از نیکو دانان گفت که بر دم

بیام نادین

بیام نادین ایسیرا تمام کردن آمده ام نه برای نقصان آنکه گفت
 وقت حیوت که بر سستی بر زکوار می نهاده است و وقت آنکه
 مر که در یک مسیح ملک و بهی آنرا باز نشیند که در دن
 که من آن است که حریم است که سبق که هر یک چهار طایفه
 خاک و آب و باد و آتش در مقابل است سخن که از زبان
 مسیح و بهی ظاهر شد و شعر و حق برای طایفه شکافید شود
 است که هست که و در خطی چهار طایفه را نشان داد که
 کرد و لغت که کلام تاجی است و مسیح بر آن دارد و آن
 بر است شاخ که خود بر دینی وقت حیوة را آنست که بر
 آن رسید برای آن ملایکه و انبیاء او را سجده کردند و
 گفتند ما از زبانهای مختلف و لغت های مختلف بر ما پدید
 آمد که گفت اند که در لغت بلغتهای غریب و عجیب و دو
 سخن گویند همین حالت چون به سر لغت در سینه
 از همه لغات مختلف هستند و بهی و چهار دیگر
 چارگان **فی قول عیسی** **ای مریم عیسی** **ای مریم عیسی** **ای مریم عیسی**
 عده که کشت آدم الایه و رحم و عیسی عم یک نقل دارند
 درین آیت و آن نقل اضافت نطق و روح بخود است در هر
 که نطقی که من روحا و در حق که و لغت فیه من روحا
 نفقوا له ساجدین قال آه اعالم مسیح عیسی این مریم است
 و کلمه القاه الی مریم و روح مسیح عیسی را که خوانند
 از برای آن است پیغمبر را که کرد و یکی از ایشان عیسی است

تا معلوم کرد که هر یک از ایشان در مقابل کمال اندوایشان
 صاحب که بودند و هر یک مقدار در ایشان ظهور کرد و منظر
 کشنده و مجوع حکیم یک دارد و جهت ظهور و حدایت و از
 که که انبیا مذکورند بر دو حد و بیست و چهار هزار پیغمبر است که
 موضوع نبوت و چون که چند دیگر مانده بود در خود و در سلالم
 حکمت از آنکه که به دست خود رسیده بود نماندیم را بر پیک
 نهاد تا عدد تمام شود و کلمه القای الی مرتب چون سج
 که بود و بجهت معنی آنکه حقیقت او که بود و بجهت هر هم بوجهی که
 بود چون پیکر او قایم مقام که بود و مثل یک و غیره و آنکه موجود
 شده بود پس ظاهر او هم همچنان که تا و غایب او که تا و اوج
 یا یعنی مسیح کننده پس چون ظاهر او که تا و بجای که تا و
 است و چهار عشر را قیامت آن با که وجودش نشود و هم
 که هر یک پیدا کند پس مجموع است که تا و تا و
 فتم آن آه با لقوه با خاک قیامت است علامت بر
 دارد و الباقی **مسلمه** عیسی در وقت حق ظهور آید
 و از آنکه ظهور وقت چهار است **حق قیامت** **کلمه**
 قوه و حق که هر کسی که آن کسی که مغرور تا بالای آمد
 آمده یا سج و زمان که در وجود حسن از روی تاثیر نبات
 که رنگ سرخ و زرد او را یک زمان بر جبهه او پدید
 باشد خطایی که از فرج و خون است و می کنند و اگر در آن
 خون و فرج افراط واقع شود هلاک گردد و اگر که حیوان بخش

در آن حالت

در آن حالت باور رسد او را حیوت میدهند پس آن سرخی
 و زردی که بر جبهه او پیدا میشود از آنکه تا و اسبج چیز است
 حکم ندارد و برای آنکه بدان با هر که اصل که این که قیامت بدان که
 در وجود آمده است و در تحت قله او است ذات قدیم
 متعالی که و قدرت همه اشیا را تعلیت که خویش
 داشته است بر هر عدل و راستی بهیچا صانع هر صنعتی
 هر چیزی را بجهت قدرت و قوت خود در سریان دارد و در
 در همه اشیا است و این است عکس و ساینده
 که بذات قدیم و از و منفک نیست انداختار که آن
 الخالقین مفت حیوت که در مکاشفه شمعون آمده است
 به معنی آنرا مفت حیوت میخواهند و به مفت انگشتی
 هم گردانند برای آنکه او از آن مفت محفل وجود است که قیامت
 مقام است و آن مفتیخ او بذات آن و جی و بکرت
 که او را بخواند حیوت پیدا کند و آن مفت جیسی با که که
 است کلمه القای الی مرتب و روح منه که بعضی از کتاب است
 و بعضی از کتاب که است و غذا کتاب حفظ و غذا
 کتاب بطق بالحق بطق فعل مضارع است و حقیقت مسیح
 آن مسیح که خواندن کلمه القای آن که پنجاه و دوه است
 که راه بر است که اصل میسر دارد پس او آمده است و از
 منفک نیست از آن فرمود کلمه القای الی مرتب مسیح از
 بکر عذر بر او بجهت آنکه است و عذر را آن معنیست که

باو و بخیل و در سیدت یعنی که مسیح است از انجا ظاهر شود
و برای آن عیسی که است و کسی که راه پیکره سیم
بر دست از آن است او را باو و باو خواند که بخیل مادر که اتم تکل
او وار و تکل را بیت ربی فی حدیث و در و یوم ندوا
کفن انا سس با ما هم نام و خواند بود و بخت عیسی
در یم احب الی من و بنا کم ثقت طبعها و بنا و خیره معنی
فی الصلوة عیسی بن مریم در طفلی تا نبیت بریم بکر و حق
گفت و خواست گفتن من لم یولد ترثی یکی از اتم ظاهر دوم
تکل اتم ظاهر کلمه الف با الی مریم که اتم یعنی بخیل اتم رسید
اتم ظاهر شد و عیسی از آن ظاهر شد و از اتم موجود گشت
عیسی دوم در انجیل گفت که اول چیزی که از انسان آمدن
بود و من آن سخن بودم هیچ جای دیگر گفت انا نطق و کلام
آه بیان این معنی میکند که کلمه الف با الی مریم و روح منه این
میکوید از آنجی که اول چیزی که آمد سخن بود و من آن سخن
بودم یعنی آن سخن که با دم آمده و همه انبیان من آن سخن
بودم راست است خلق آدم من ربه کلمه عیسی گفت که من
خود را خدا کنم و بهشت در سزاف و از اسطرط الساجه
یکی آمدن اوست چنان نمود و آنه لعلم الساجه تا او نیاید تا
بنا و او گفت که انا نطق و حج گفت انطقا آه الذی انجی
کل شئی و آمدن عیسی از اسطرط الساجه است بهر چه
و دانه الارض که اوجنا لهم دانه من الارض تکلمهم و دانه

کلمه که کتب

که مکتوب بین عشت کف و رطلون شمس از مغرب و
حسوف اگر سوال کند که چونت که از میان انبیای عیسی
آمد جواب یکی است که حج تها و را کلمه آه خواند و روح خود
گفت اگر گویند هر دو نیز همین معنی صا و قست حج و نطق فیه
من روحی جواب است که عیسی را اول که و بعد از آن
روح منه گفت اگر عیسی را که فسخ خواند معلوم نمی شد که روح
کست و قوم است که حج تها از کلمه آه که عیسی بود و نطق پذیر
کرد که کل شئی با کف الی وجهه و کما حج فی ارق اتم معلوم
توان کرد و توان خواند از آن است که تکل و اتم بنودی و عیسی
کما حج فی و خواندن معنی حیوة که در خط و سس در کشف و
بود که بهشت انکشت تر مهر دارد امکان خواندن بنودی و ظهور
که بنودی و این تکل و آتم شمس معلوم کرد که این مریم را باید
آمدن فی الوجه و نحو بسم کل شئی با کف الی وجهه ط
خج کی بر حق و بخوان و از چهره او را بیت ربی فی احسن حد
احسن تقویم بخوان که بهشت ط با سوا است میشود
خجی چهار ط که است و کما انا اعطیک الکوثر سوا دوم
خمود که هر که از حوض من آب بخورد و هر کیز تشنه نشود و
آتش و کما آب و کما باد و کما خاک است
آب حیوة که در ظلمات خبر داده اند عبارت از ظلمات ط
خج کی است که هر که بر آنجا رسد زنده جاوید شد و بر سر
جاوید رسد کل شئی با کف الی وجهه و من احسن دانه

من اسلم وجهه تسکرت سحر را از روی عقل و درستی
برای آنکه علم تمام اوست و بر زبان بی زبان حق را وحی اشارت
باوست و عاشقی و عشق بازی باو میکند که کج حقیقی بر نظر
خود عاشقیت و صاحب حسن و بلاغت و شکل و شمایل و
آشوبه و کوفت و ششید و دید و خنده و گریه و شادی و
چون که در باطن نفس پیدا میشود و مجموع از او بواسطه اوست
و شناخت کم کرده از حق حاصل میشود پس سخن که
خود را کم کرده است باید که از حق طلب دارد و با عیوب خود
شود و فاعله حق آتی بات بصیرت لطافت و ملاحظت در
و شرم و هر چه از این قبیل است از حق طلب باید کرد و کل شی
یا کف الا وجهه یسعون بهم با لغات و العشی یریدون وجهه
ومن احسن وینا من اسلم وجهه الله اتی وحته و وجهی تلهی
فطر السموات والارض اگر که است اگر بد و اگر جنب و اگر
رجل مجموع استعاره است از کوه چنان آه چه دلیل واضح و در
از آنکه مجموع حق و حقیقت و حق و حق و جمع معانی حق بر حقیقت علم
شخصی گواهی و بدو لا ممدی الا حبیبی بن مریم و المهدی
عتره من اولادنا طریقی مهدی نیست الا که آه که روح آه است
اگر سوال کند چه اکت لا یقبل آه انصوح الا بالوضوء و
انت که کل شئی یا کف الا وجهه و رایت ربی لیکلم
فی حدی و بعد از آن حق فریضه شد اول آن هم را برای
تغلبیم بشویند تا اشارت بر حق بی در شب بجهت

بسم نامی

یوم نامی التسماء بدخان مبین کنایت به دخل فی استماع
والت بکلام که در ضمن اوست بایستی دخان و چشم رفتی
و لطیفه و دقیقه است در آنکه حق هم را اوست از همه اسمها
بگذراند و بسند رسانید در مقامی که یعنی ذیه ملک مقرب
و لایبی هر سل و مشا ایزد رایت ربی فی حدی و حدی و حدی
دست داد و چیل گفت تن بین و بین سبعون حجاب
نور و نور و حدیث و دست بر کف سواد نهاد گفت
نیم تحیم الماء الاغلا و در مقام دیگر گفت سخن اقرب الیه من
جلی الورد گفتن قسین چنانچه و در چه شرف با وجود
عن احب الیه من جلی الورد این معنی در و استن
و بر آوردن انکشت شهادت معلوم شود **فی عقده الایات**
یعنی این حدیث که در اسس مفصل است که چون است
حساب کنی در آخر است بایست باید از آن جلالت بگذشت
است که در تشهد پس خند بگیرد و بعد از آن تشهد بگوید
بگوید و نور و امله تا آخرت است کل نفس یا کف
انا اصحاب الیهین فی جنات بیت الون الی کم ملک من
ومن اونی که بهیمینه فاولیک یعرفون کتابهم و لا یظنون
فتبنا و اصحاب الیهین ما اصحاب الیهین و اصحاب الشمال
اصحاب الشمال و کتایب الیهین و السموات مطویات
بیمینه و الارض جمیعاً قطعه یوم القیمه هر گاه که در حق ذکر بد
آمده است و امر بود از منم کل بنان ازین قبیل است **فی القائل**

والا صانع والکفر لانسان سوادم و نمود که شکر
 کس باریه استخوان است از فرق سوراخ انگشتان پا
 آفرین چو بند انگشتان دست که آفرین دت و آفرین
 انگشتان پای که آفرین و نهایت خل و کمال است
 انگشتی سلیمان هم است که این چه دراز استخوان
 دیگر جدا گشت و انگشتی سوادم که در کوه کوه
 بعین معنی دارد و کمال است و کمال است که آفرین
 است که در مقابل اسم کتاب مخلوقات و سوادم که آفرین
 حتم ایست این انگشت است و بهر تمام شد
 علم حق بی بهر که که آفرین است تمام شد چنان گفت بود
 اعلا لا حقت و سوادم نمود که آفرین است
 بدار و زمین بر یک انگشت علی هذا و کوبد اما انگشت این
 الملوک و بخت این نمودن اونی کتاب بهیمینه و کل نفس
 کسبت رهینه الا اصحاب العین و انشال اینها و اعزوا بهم
 کل بنی و کل شئی ملک الا وجه برق بوجهی که
 و بوجهی که اول خلقت برای د و آفرین که انگشتی
 دست است که و انید و سوار که هر رتی که اقل جمع
 فرستاد و یکبارت هر رتید و آفرین است بی بهر
 بی فرستاد و بهر است بند انگشتان که آفرین خلقت
 تمام کرد و اول خلقت استخوانهای و عیان که محفل و فرج
 که است تمام کرد و کل اطراف را بهر است تمام ساخت

بایست انسان

بایست انسان ان فی یجمع خطاه الایه سس باره و آفرین
 کشتش باره است باور وجود و بیا فرید و انگشتی
 که آفرین بود بهر است بند آفرین **فی حقیقت** **الو**
 سوادم انی را نمود و در وضوح بخت که محفل کمال
 و اطراف و جوانب که آفرین بود و تمام و محفل کمال
 دست و پایر انگشت و همین را بخت که محفل کمال
 بود و مسوکی نمود و در نماز بغیر از حق و انگشتان دست
 و پایر انگشتی تا ظهور ایشان تا دست استخوان
 انگشت دست و پایر باره کوهت دارد و دست
 پایر پی دارد و دست پایر رک دارد و دست پایر
 دست پایر جلد دارد و قالوا الملوک هم شمس
 حیث قالوا انطقنا الله الذی انطق کل شئی و سس باره
 استخوان او را همین طریق تصور کن چنان سس ج و دوار
 برج آسمان و من احسن و من اسلم وجهه تدر آفرین
 تسلیم آه میاید از آفرین بخت و بهر ای آفرین است تا
 بدانی که آفرین است بخت و دوتی زا و آفرین خود
 تسلیم حق حقیقی حق بی میاید که در علم که آفرین است
 و جود بی میاید تا خضره الی رها ناظره و جود بی میاید
 تظن ان یفعل یا قرة و هر آیتی که در کتب و باب آفرین
 هر کس که کبریات بخواند حق او را از نار نگاه دارد و قسین خضر
 و لقد راه نزل آفرین و آمدن در کسوة بشریه خضر

که دست که اول علم از حق او گرفت حاجین تو سینه بوجی
 آن او اونی خود تو بود از تو سینه او اونی است و با لای نه
 مثال چهار که که ظاهر ابا و نیامده است دانی بر طس خ آوند
 که سوره فتح است بر شده حق تا قبل وجود و بنامه کردیک
 دست و یک یا از طرفی و یک دست و یا از طرف
 دیگر و میسوی و غیره برین قیاس و حکم کرد که جواب
 که مجموع خلق بر هر اطا بگذرد آن ربی علی هر اطا مستقیم
 کن را و ندان است و بعضی است پس خلق نشی تا ششم
 بآیه است و است پس حق آن دو کس با که حقیقت
 با ایشان شده است و همچنین علم است و بر طس است
 میشود آن دو کس را از هم جدا نمیتوان کردن از آنکه گفت
 المهدی من حقرة و الله مناه و الشق لغيره اى آنکه مجاهد
 از مذهب بر اى آید که اگر با فرزند او بود و همچو ششم
 آن بودی که در خاطر آید که ششم سر و کلاه و اصل هر
 یکی اندا بنیاس بر حکم تر استیدند آنکه گفت همه اهل
 مذهب همه تر باشند مبنی است ازین حال و بوجی
 دیگر است تا چون که از میان هر خیز و از کوشش و
 بینی و دو و حشمت اسم معین ظاهر شود و با
 همین که وارد احوال و عشرایا که که در دست قدر
 خود برای موسی هم بر آن نشسته بود و دانست
 که بر حق است بغیر آن چه در دوزن الف است و بر

خداوند

می یک طاعت از آن حق که بهم پیوسته است اما بابت
 و آن ده است که چون بر طس بگذری آن بشکند موسی بر اى
 آن گفت اما حکام آه انما طس پس شناخت آنست که این
 کس خود را کلام نام طس خ نه و اندا که صامت است علم
 که سوره مود من بتزیل جک کردم و علی بنا و بن خود
 کرد تا و بی حقیقت تنزلیت و حال است آنکس که
 بگوید یوم باقی تا وید و وقت میکند در و و باید تا وید اى
 الله پس آنکس که بنا و بی جک کند باید که از حق معنی
 او خود آمده با جک بنا وید کند باقی ظاهر است و هم گفت
 پنج تنزلی که جا که با جک نماز نیاید ایشانرا بکشد و اسیر و
 برده کنند و هر که تسلیم این امر کرده مسلمان با کس ظاهر
 تنزلی و می باید دانستن چه معنی دارد که این حکم را بر کس
 نماز نیاید و این نماز او و علم تا وید هر کس که علم
 اینرا اندا مسلمان تا وید بنا از روی باطن هر ویت از سواد
 حده هزار سال پیش از ظهور و و قبل او من و علی یک نور
 چیده که را بر او حکم حده هزار سال دارد از آنکه که خود و او
 یوم اخذ رنگ کاف سته مانند و و و یکی بعد از
 تا بر اى آنکه نهایت عدو هر است و کلام هر و خ
 نور خواند فاتحوا النور الذی انزل مع و انزلنا الیک نورنا
 پس نور تا و آن که در ذات خود یکی اندا نور را جو
 آفرید آن نور را و و و ساخت بحسب مظهر و الا قسید

بشت آنکه گفت چون در آن روز دو قسمت کرد و از کتب و نظم
 و حج و محقق خلیفه آنست در دو مظهر ایشان آن نور را ظاهر کرد پس
 یک نور در دو مظهر بود با آنجا که آن نور را بدو قسمت کرد
 با آنکه در دو مظهر در وقت فصل و آنکه کتاب آیه الناطق
 و اما النقطه تحت الابهاتش التي انا آية رایت ربی فی
 مظهر و فی احسن صوره بود عباره است از ستم و روح جوانان
 بشت بود و اندک یک کتب بود ستم با و کلام ناطق با حال بود
 گفت مع الانبیاء ستر او میره معی چه آیت بود که نشانه فقه
 رتبه آن کلام آیه الناطق از آن گفت با کسب و از آن فرمود که هر
 نفس خود را بشناسد که رایت باشد بدین مناسبت که
 دینی کلام ناطق است و کلام از منکر جدا نیست و میان آن
 نفس که کلام آیه است آنکه که نیست بختی تا ان الذین کفر و اما
 و رسد و بریدن آن بیوقوفان الله و رسد و یقولون نؤمن
 ببعض و نکفر و بعضی و بریدن آن یخند و این ذلک سبیل
 او یک هم الکافون حق و استند مالک فرین خدا با حجت و این
 که کلام اند و رسولان آن اند بر رسولان همه اشیاء و دی در
 زمین دارند برای پرورشش شریک بدلیل من و آن نفس فقه
 حرف رتبه شریک را روی در خود میباید که در تار خود را بداند
 و داشتن او نفس خود را آنست که گفت ناطق آیه الناطق
 و اما بناید و خطاب کرد که گفت مع الانبیاء ستر او میره
 معی چه او اینجاکه گفت که بچند هزار سال پیشتر از من و او

برگرد

یک نور بودیم و گفت انا ترنا الیک نور بعینا و اول ما خلق
 آیه نوری پس کلام خود را نور خواند پس آنکه من و او یک
 نور بودیم بینیدی الله و التزمهم کلمته التقوی و کلمته القاموس
 بریم پس بدانکه او کلام ناطق بود و کلام نوریت گفت اقول
 ما خلق الله نوری و در دینی که در مصباح مذکور است اجعل
 قلبی نوراً و فی بحر نوراً و فی سمی نوراً الحدیث یعنی مجروح
 است و کلام کرد آن برای آن ایشان مظهر است و نور بود
 فایم مقام است و بوجبی که کلمه القاموس الی هریم بود ایشان نور بود
 کلام آیه اند الله النور السواست و الارض و مومنان کون
 انهم نورنا و ما نقون کونید انظر و ان تقبس من نورکم الیک
 گفت که کتب را کسی بچند او و قدرة او است ندانست چنانچه
 و علی بدین مقام بدان رسید که صاحب بر سر سو بود و
 مستحق آن بود که صاحب بر سر او با الهامه ربانی بفرست
 او بود نور او و هم روح عظام رسیدند اگر شخصی خود که
 ایشان از آنجا جدا کند آن هم را گفت پس که که معوده
 و از آنجا جدا نیست بچنانچه گفت و عندنا کتاب یفطن باخلق و
 بعین معنی دارد که تفکک نفسی و محکک لحنی تعلم فی نفسی و
 اعلم فی تفکک موافق آیت است و موافق انا کلام الله الناطق
 و است که گفت علی سوس فی ذاته او هر کس که
 است و کلام بر سر او را از آنجا جدا شود که دانست که هیچ
 کاهی کلمه آیه و کاهی روح آیه و کاهی جبهه است قال هم قبل آن

بخلق آدم بار بعد عشر الف عام المحدث آن نور واحد بود
 نیم کردیمی من شدم و بنی علی شفا شد و در وجود پروردگار
 ط حاجب و حیره و سر دار و آن است که اصلت بیجا
 با که چه و چون ظاهر شد آن نور را بد و خست یکی من بودم
 که اصلت و یکی علی است بواسطه او آن است اصلت و اینجا
 بودی که در کتب اول آن است اصلی مقدمت و برای آن نبی
 نور گرفت که علم چه است و اشرق الارض بنور تنها
 حق بر بان حال میگوید اما مدینه علم و علی با بها انا دار الحکمة و
 با بها و الزمهم کلمته التقوی و بعد حق است که برای آنکه در حق
 تصریح نام است پیغمبر پیش نیست تا بحج انا المسیح حبیبی بن
 حرم و کلمه العا با الایه مجموع است را که حق و اند پس الزمهم
 کلمته التقوی سو دم با که از است یکی اوست پس او کبا
 و حق با برای آن گفت انا مدینه علم و علی با بها مدینه علم است
 و علی با بها که گفت انا النقطه تحت الیاء و است پیغمبر در حق نماند کون
 تا به یاج فی یوم کان مقدار الف سنة یکنا رب
 هزار و ست بار که هزار فرستاد ان الله بعث مایه
 نبی و اربعة و عشرین الف عام شود مثل و مثل الانبیاء
 کمال قدر تمام شود و علیکم بالسواد الاخطم حج علی است و حق
 انا مدینه العلم و علی با بها یعنی من آن کلام که و قرآن و او در
 که گفت که انا النقطه تحت الیاء و حق با بهم و بر مدینه علم
 قبل آن بخلق آدم و اربعة و عشرین الف عام که بعد از آن

با بهم

با بهم آن چه که الف لام میم است فی مقول عن
 مکتوب الفقیه الحسین البزنجی فی معنی آنچه شده
 قسم خطا چون اعلا ذکر در یکم اول کم که هر کاهند نهاد و علم حد
 اول الف را که آنچه بنویسد حاصل آید از آن نبی و دیگر در موا
 تجاوز کند از نقاط منتهی ط مستقیم بدینا بد پس آن اول اصل
 و باقی نقاط مکرر با چون است که در ذره خود یکی انداز جمع صفا
 علم ایشان یک آن اصل با و در قایم مقام است که از اینجا کف جمع
 اسرار حق در تحت آن با بهم است و من آن آن ام که است
 یعنی من آن که ای ام و این معنی است و است که حق در حق
 یک آن نقاط مکتوب شده است و حقیقت اگر خواهی که آن را
 از علم است که در کتب آن چیزی موجود غایت پس آن حقیقت
 کلامی با و علم که تا علی کرم آه از اینجا گوشت که با این الف
 کلام آه یعنی آنچه در میان دو دست است کلام و کتاب آه و حق
 و کتاب مکتوب فی رقی منشور و آن است که باقی است که بر حق
 منشور بر پوست کا نوشته شده است چون هر طبعی منقش شود
 رقی منشور شده که دو با سه که حق روان لبم حق مصادقت که
 گفت یا و خیزد و حق بی معنی که در او استیار خود را با مکان و با
 بکون را با این است که میخواند و معلوم استیار از این است که
 توان تمیز کردن و دانستن و اگر خواهی که از استیار که منظر حق آن
 که راجد اگر دانی نه بخل و نه بوسه و نه بشور امکان ندارد و شفا
 است که بر هم آید البته از او آواز بر و آن آمد و اگر بر هم نری آن او

بالقوة و در موجودات اگر شخصی که بر سبیل زمین آن کار که آواز ظاهر
میشود از حد جدا کند از آن شخصی چیزی باقی نماند و آن منظر نیز از
آن چیزی دیگر جدا و اگر سنگ را بر پا کرده و هر بار بر آن یکبار
همان صوة از خود ظاهر کرد و اگر آنرا او بپای رسد که هر دم نتواند
که از او صوتی ظاهر گردد آن که بالقوة و در موجودات بود چنانست
که خود که سنگ را بر نه استیج میکند و من استیج او میشوند از آن منظر
خجست که اگر آن کار را از دور کسی آن سنگ خود را از آنکه در
یکجا و آنکه در آنجا است یعنی آنکه یکی شخصی محیط چون یک
تای محیط قدیم است و تمام مراتب حجت است و هیچ چیزی را در خارج نیست
از این جهت است که خود که از یکجا شخصی محیط پس اگر از جمیع موجودات یعنی
که کسی را در کشی از آنجا هیچ چیز موجود نماند تا لوالجلو و تمام
تا لوالنطق و آه الذی انطق کل شیء و این است معلوم شد که لفظ
مخصوصی سخن نیست بلکه اشاره بر قیود لفظی خود شدن و کسی که از آنجا
که در آنجا هیچ تنهایی است و آه الذی انطق کل شیء و این است معلوم شد که لفظ
نفس و آن سخن است و آه الذی انطق کل شیء و این است معلوم شد که لفظ
فهم هیچ را ندارد و شود در مصباح است که خود هم خود که از آنجا
سنگ را از آنجا است که کشش را بر یک با و هر شخصی است و سنگ را
است و کشش را بر یک با و هر شخصی است و سنگ را
که هر موجودی که کشش است از آن است و اگر آن است
که از آنجا است که کشش را بر یک با و هر شخصی است و سنگ را
میشود و در آنجا است که کشش را بر یک با و هر شخصی است و سنگ را

بیدار و بخت بسیار و روزی بهرست و چهارم قسمت
کن چهل شبانه روز شصت بار و شصت بار است با آن قسمت
زمان بقسمت مخلوقات که اشیا است و حق خود بر و بدان و خوش
و آن وصفات او فلک را کسب جنت و بهر دستار که
او در طلب میگوید که بهر روز از سال هر چه قطع میکند
سال دوازده بهر روز و در گذر از سال بهر دست
کن که قسمت او همچو قسمت است لیل و نهار است کل شیء احصا
فی ایام مبین اگر سال سوال کند از اسویم بیان حقیقت کرده
بقوت لیبیان الشریعة لالیان الحقیقة جواب آنست که چون
سه روز زمان بود و بعد از آن بیغیر آن حالت آمدن و خبر داده بود
پس از من است بقصد و سه روز نشوند هفتاد و دو روز و پنج روز
آنکه در وقت بود شصت بار است من بقول آن حق آنکس که
من خدایم علم الکتاب است هرگاه که شصت بار یاد و گوای بدی
وارث علم من با و حقایق علم مرا حق بر و ظاهر کرد و اند بهر خلق
شود که او آن کس است که از این آمده است بعلم حق بی خود ناجیه را او
داند و وحی دیگر است که تا خلق پس کاتب است که در و بدان
نشد و بدانند لایحیون بنی علی التاج و من کلامه الاول و آخر
باشد که شناسد خدایند پذیرد خوی نور سیده و کهن جان و من
مرا خواست انبیا آخرین جان و تن خود شد

وَقَفَا مَا بَيْنَهُمَا
أَزَلْ نِي تَوَانِ كُفْتُ كَرِجُو
مِي بَالِدُو خَوَا هِد
بَالِد

تاریخ بخت حضرت ق آه اران لشی رحمة الله علیه

شرقی و غرب زفته یا حوج چون بر شد فساد
 فی تویم و او وری قد کان بجا رعید
 نظم لطف آبی بادی انس و ملک
 آنکه مثلش را ندید و هم نخواهند نبرد
 مستحق لغت حق منترک و ملعون و سگ
 آنکه نامش بود میراث شاه شیطان آید
 چون نظم از ملک شیر و اش طلب کردند رفت
 بر در آنچه بود آن لطفه ششم نیز دید
 خوک خوس بود ملعونی و مرد و دنجین
 بد فعال بد سپهر بخت و مرد و یلید
 رفته از تاریخ بخت بود ذال و صاد و واو
 قل کی باشد یعنی فضل بر ذان شد شنید
 روز آینه که بود عید مساکین از قضا
 ساد سی ماهی که خوانندش تباری و تقید
 عالم غیب شهادت ملک ملک یقین
 یاد شاه خورشید سود سپهر بخت تو
 آنکه درستان دهر و گلستان کانیات
 از نسیم خلق او دارند کلهبارنگ و بلو
 صاحب تاویل سلطان ازل فضل آه
 آنکه شد از نوری بدیدار دست و آریکو
 چون بیان است و سه ناچار از دست
 سال عمرش بود بیشک و دست

یافت از تیغ شهادت شربت شهید شود
 چون شهید انبیا بود از ازل با کفت و
 شهید عشق او ذات شریف اهل حق
 چون وجود اوست مطلوب باز جمع جوت
 در آنجی مشهد پاکش بیوس و بعد از آن
 سال تارخیش بر و ن آراز شهید عشق او
 فضل نیردان شهاب ملک و دین
 که بد از آفرینش او مقصد
 در سما میاید خمیر وجود
 در زمین سایه خدای احد
 چون به پیچاه و شش رسیدش سال
 کشت عازم بسوی ملک ابد
 در آنجی ز دست ساقی دور
 خورد جام شهادت سرمد
 شب آویند بود و ذوالقعدة
 نود و ششش خورده به مقصد
 بحکم اول ذی القعدة تحمین از هفت صد باشد ستین
 بشروان حبس او پیچاه شش روز چو سال عمر بودش ستین
 شهادت یافت نزدیک آنجه بر دست اخور و معیوب بی دنیا
 ازین جاوید نامه یادگارست سلام الله منال لیسین

میکشد دل یکطرف خطی نو کا کل یکطرف
 خال مشکین یکطرف خطی چو سنبل یکطرف
 در سحرگاهان کج خنبد رخان چمن
 ناله من یکطرف کلکبانک بلبیل یکطرف
 بر امید ای آنگه باز آئی بکشتی بوستان
 چشم بر ره مانده ز کس یکطرف کل یکطرف
 تا که دور افتاده ام از روی خونت ای ضم
 من بیا دم یکطرف صبر و تامل یکطرف
 دارد از زلف پریشان حسنی صد بلا
 بر سر او هم بلای باز کا کل یکطرف
 صراحی فی زنده مردم انالقی آتاساقی بده جام حروق
 من از خلق صراحی می شنیدم بوقت صبح تسبیح مصدق
 می شناسد بغایت سازگارست ولی با خاطر پاک محقق
 بمستانان می صافی حلال است در ریغ افروز کار آتافتح
 به بین در چهره خوان که از می حق چون میزند مردم معلق
 نسیمی کوسه به رخسار خوان
 نذار دکار مانسان و رونق

این کتاب
 در کتابخانه
 مجلس شورای
 اسلامی
 تهران
 ثبت شده است
 شماره ثبت
 ۱۳۵۷
 تاریخ ثبت
 ۱۳۵۷/۱۰/۱۵

